RŮST VE VZTAHU S BOHEM

2/2026
Průvodce studiem Bible

V tomto čtvrtletí s námi otevírá témata sobotní školy teolog

MAREK HARASTEJ

POŘAD **BIBLE PRO DNEŠEK** SLEDUJTE VŽDY OD SOBOTNÍHO POLEDNE NA **WWW.HOPETV.CZ**

Najdete nás také na:
fb.com/HopeTV

Web sobotní školy:
sobotniskola.casd.cz

HopeTV

RŮST VE VZTAHU S BOHEM

2/2026
Průvodce studiem Bible

Obsah

1. Jak na tom jsem?
2. Poznání Boha a jeho charakteru
3. Pýcha a pokora
4. Bible v našem duchovním životě
5. Jak studovat Bibli
6. Velikáni modlitby
7. Praktická modlitba
8. Život s vírou
9. Hřích, evangelium a zákon
10. Pokání a odpuštění
11. Problémy a nezdary
12. Velké pověření
13. Do věčnosti

Růst ve vztahu s Bohem
Průvodce studiem Bible

2. čtvrtletí 2026
Autorka: Nina Atchesonová
Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein
Foto: iStock
Grafická úprava a sazba Grafické studio
Vydala Církev adventistů sedmého dne
Vytiskla tiskárna ARTRON, s.r.o., Boskovice
Vydání první, Praha 2026

ISBN 978-80-88026-67-9

ISSN 0409-3208

Úvod

Růst ve vztahu s Bohem

Každý z nás má za sebou jinou duchovní zkušenost. Někteří z nás vyrůstali v rodině adventistů sedmého dne, další mají zkušenost s jinou křesťanskou denominací a pro některé jsou otázky víry zcela nové. Ty sám už možná studuješ úkoly sobotní školy mnoho let, nebo naopak je toto čtvrtletí pro tebe úplně první. Ať se na své duchovní cestě nacházíš kdekoli, to, jak roste náš živý vztah s Bohem, je klíčové pro každého.

Toto téma ovlivňuje všechna ostatní. Náš obraz Boha může být totiž pokřivený nebo rozmazaný. Je-li tomu tak, modleme se, abychom ho opět viděli jasněji a srozumitelněji. Možná toužíš oživit svůj duchovní život prostřednictvím modlitby a studia Bible. Nebo uvažuješ o různých oblastech, které tvůj vztah s Bohem ovlivňují. Sem patří například otázky související s pýchou a pokorou, vírou a poznáním, hříchem a Božím zákonem, pokáním a odpuštěním. A možná zápasíš s tím, jak překonat překážky a neúspěchy a jak povzbudit ostatní v jejich cestě s Bohem.

Náš vztah s Bohem je ten nejdůležitější vztah, který v životě máme. Neodkládejme jeho budování a posilujme ho, aby byl co nejpevnější. Právě teď – a ne někdy v budoucnosti – je čas tento vztah budovat, protože ovlivňuje všechno ostatní: naše manželství a rodičovství (pokud se nás to týká), naše přátelství, naše finanční rozhodování, náš volný čas, naše touhy... a samozřejmě naši věčnou budoucnost.

To, že Bůh touží po vztahu s lidmi, je přítomno v celém Písmu. Existuje mnoho různých úhlů pohledu, příběhů a biblických pasáží, které jsme mohli ke studiu vybrat. Vzhledem k rozsahu tohoto studijního materiálu se můžeme soustředit jen na omezený počet textů.

Ať už je tvůj vztah s Bohem dnes jakýkoli, chceme, aby tě tyto lekce oslovily. Snažili jsme se, aby těchto třináct krátkých lekcí znovu probudilo naši lásku a oddanost Ježíši Kristu, kterého budeme toto čtvrtletí hlouběji poznávat.

Protože studované téma se týká vztahů, tyto biblické lekce mají mírně odlišný styl. Jsou napsány osobněji, protože se zaměřují na osobního Boha, který s námi chce mít osobní vztah.

V knize *Touha věků* nacházíme tuto myšlenku: „... důsledný život v Kristu je velkým zázrakem" (DA 407; TV 259). Jednou z metafor, které Bible používá k popisu životní cesty s Bohem, je běžecký závod. Naší odměnou je „nepomíjitelný" věnec (1K 9,24.25) a věčný život s naším Bohem. Náš duchovní „běh" je podobný spíše maratonu než sprintu. Mohou nastat chvíle, kdy se zastavíme, nebo dokonce zakopneme a spadneme. Je to naprosto běžné. Když se to stane, není to konec nadějí. Můžeme vstát a pokračovat dál. Důležité je vytrvat a pokračovat tím správným směrem – navzdory zkouškám a obtížím, které nutně přijdou (Žd 12,4–11). V tomto „běhu na dlouhou trať" nejsme zdaleka sami. Spolu s námi běží i další, kteří milují Ježíše a jeho Slovo. A co je nejdůležitější, Ježíš slíbil, že nám dá Pomocníka. „A já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude" (J 14,16.17).

Na naší cestě životem „neběžíme" sami. Pomocník není jen s námi, on přebývá v nás, aby nás posiloval a podpíral, když běžíme „s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle" (Žd 12,2).

Při psaní tohoto textu se modlím, aby Duch svatý působil na každého z nás jednotlivě a také na nás jako celosvětovou církev a přiblížil nás k Bohu jako nikdy předtím. Není totiž nic důležitějšího než mít silný vztah s Bohem.

Studujme tedy společně, abychom ho poznávali, milovali a setrvávali v něm.

Nina Atchesonová je manažerkou a hlavní redaktorkou učebních osnov sobotní školy „Alive in Jesus". To je nový, poutavý učební program vyvinutý Oddělením sobotní školy a osobní služby Generální konference, který vede děti k živému vztahu s Ježíšem a poskytuje praktickou podporu rodičům i učitelům. (Více viz https://www.aliveinjesus.info.) Autorčiným životním cílem je inspirovat ostatní k hlubokému osobnímu poznání Boha prostřednictvím jeho inspirovaného Slova. Nina Atchesonová je provdaná za Matta a spolu mají tři dospívající děti.

Jak na tom jsem?

Texty na tento týden

Zj 3,14–22; Zj 4,9–11; Gn 2,7; Gn 3,8–10; Jr 31,3.4; J 15,1–11; Ř 8,9–11

Základní verš

„Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce.“ (J 15,9)

Jak bys popsal svůj současný vztah s Bohem? Je živý a silný? Věnuješ čas tomuto vztahu, zkoumáš inspirované Boží slovo a povídáš si s ním jako s Přítelem? Pokud ano, kolik času tomu věnuješ?

A jak je to s tvou touhou vyprávět druhým o Bohu? Chceš se s ostatními dělit o svou zkušenost s Bohem, protože je to ten nejúžasnější vztah ve tvém životě? Nebo tvůj vztah s Bohem postupem času slábne a stává se všedním? Ano, Bůh je kdesi ve tvém životě, občas ho oslovíš, ale upřímně řečeno, už to není takové jako kdysi. Možná ses už dostal do stavu, který Bible popisuje jako „vlažný“ (Zj 3,16).

Napadlo tě někdy, jak se na nás dívají andělé? Možná uvažují nad tím, proč náš život není naplněn uctíváním našeho Spasitele a Vykupitele, proč naše srdce nejsou hladová a duše dychtivé po tom, abychom se každý den přiblížili k Bohu. Protože vztah s Bohem skutečně mění všechno – zde i ve věčnosti.

Tento týden se zamyslíme nad současným stavem našeho vztahu s Bohem a nad tím, co nám v této souvislosti radí Bible. Dokud totiž upřímně nezhodnotíme stav, ve kterém se nacházíme, nemůžeme se posunout z místa, kde jsme, na lepší místo. Pokud však budeme ochotni přijmout realitu naší situace, budeme připraveni na řešení, které nám nabízí Ježíš.

Osnova lekce

V první lekci se společně zamyslíme nad současným stavem našeho vztahu s Bohem a nad tím, jak jej vidí on sám. Budeme zkoumat biblickou výzvu k probuzení z duchovní vlažnosti a k ochotnému přijetí Ježíšovy nabízené pomoci.

- Zj 3,14–19: Uvědomění si duchovní „vlažnosti“ a soběstačnosti (neděle)
- Zj 3,19–21: Výzva k pokání a zaslíbení blízkého společenství s Bohem (pondělí)
- Zj 3,21.22; Jr 31,3.4: Boží věčná láska a jeho touha přitáhnout nás k sobě (úterý)
- J 15,1–11: Vinný kmen a větve – obraz blízkého vztahu s Kristem (středa)
- L 11,13: Duch svatý jako nezbytná „míza“ pro náš duchovní růst (čtvrtek)

NAŠE SITUACE

[14]Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: [15]„Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený anebo horký! [16]Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. [17]Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý. [18]Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl. [19]Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. (Zj 3,14–19)

Osobní studium

Přemýšlel jsi někdy nad tím, co by řekl Ježíš, kdyby měl popsat tvůj současný vztah s ním? Možná by řekl, že je silný, nebo naopak, že už byl v minulosti silnější. A napadlo tě někdy, co by asi Ježíš řekl, kdyby měl popsat svůj lid v těchto posledních dnech? Ve Zj 3,14–22 to Ježíš skutečně dělá.

Začíná prohlášením, že on je „svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího" (Zj 3,14). Věrný a pravdomluvný svědek nelže, ale mluví jasně a čestně.

Uvažuj o úvodním textu (Zj 3,14–19), ve kterém Ježíš popisuje duchovní stav svého lidu dnes (verše 14–17). V čem tyto myšlenky vystihují tvou situaci?

Nám, křesťanům žijícím v posledních dnech, Ježíš říká, že nás zná. Ví, že nejsme ani horcí, ani studení. Zdá se nám totiž, že nic nepotřebujeme. Jak plynou dny, týdny, měsíce a roky, trávíme tu a tam trochu času s Bohem a jsme přesvědčeni, že to stačí. Opak je však pravdou. Boha ve skutečnosti potřebujeme mnohem naléhavěji, než si uvědomujeme nebo připouštíme. Nejlepší by bylo, kdybychom ho milovali a žili pro něho naplno, celým srdcem – nebo raději vůbec ne. Z Božího pohledu by to bylo lepší než být povrchní, polovičatí, vlažní. Ježíš říká, že nás „nesnese v ústech", protože chutnáme stejně špatně, jako žijeme – nemastně, neslaně. On to však ještě neudělal a žádá nás, abychom právě teď udělali důležitá a odvážná rozhodnutí.

Jaká rada zaznívá ve Zj 3,18.19?

Ve starověku „koupit" něco znamenalo směnit jedno zboží za druhé. Ježíš štědře nabízí výměnu naší otupělosti za jeho zlato, bílé roucho a oční mast. Chce nás učinit bohatými v jeho očích, chce nás přikrýt svým dokonalým rouchem spravedlnosti a chce nám otevřít oči, abychom viděli pravdu o tom, jak trvalý vztah s ním změní celý náš život. Nabízí nám všechno, co opravdu potřebujeme. Nejdůležitější je pochopit, že si sami nijak nedokážeme zajistit to, na čem opravdu záleží. To může udělat jen on. A udělá to, budeme-li ochotni přijmout jeho pomoc.

Aplikace

V čem potřebuješ prožít změnu? Které konkrétní oblasti tvého duchovního života ti způsobují bolest nebo s nimi nejsi spokojený? Jakou naději ti nabízejí dnešní texty?

POKÁRÁNÍ, POKÁNÍ A ODMĚNA

[19]Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání. [20]Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. [21]Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. (Zj 3,19–21)

Osobní studium

„Já kárám a trestám ty, které miluji," říká Ježíš ve Zj 3,19 a přidává: „vzpamatuj se tedy a čiň pokání." Nikdo z nás nemá důvod si myslet, že Ježíši nezáleží na nás ani na naší budoucnosti. Když uvažujeme o lidské zlobě a nenávisti, možná nás někdy napadne, že pro Ježíše by bylo jednodušší, kdyby to s námi vzdal a nešel po bolestivé cestě zde na zemi. Ježíš nás však – pro nás nepředstavitelně – miluje. A právě tato láska ho vede i k tomu, že nás kárá. Chce, abychom si uvědomili svůj stav, a chce mít s námi mnohem silnější a hlubší vztah. Není spokojen s naším vlažným postojem, který by se dal vyjádřit slovy: „přijdu k němu, až budu něco potřebovat".

Ježíš nás kárá pro naše vlastní dobro. Vyzývá nás, abychom činili pokání. To ale můžeme udělat, až když si uvědomíme, že je s námi něco špatně. Ježíš nám řekl velmi přesně, v čem spočívá náš problém. A pokud si někdo namlouvá, že s ním je všechno v pořádku a že je „bohatý", ve skutečnosti to jen svědčí o tom, že je „ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý" (Zj 3,17).

Jaké zaslíbení zaznívá ve verších Zj 3,20.21? Co potřebuješ udělat, aby se toto zaslíbení stalo ve tvém životě skutečností?

Závěrečné verše Zjevení 3. kapitoly přinášejí mimořádně krásný obraz. Bůh vesmíru si chce s námi sednout za jeden stůl. Touží po vzájemném společenství a rozhovoru při dobrém jídle. Toto je popis blízkého, trvalého vztahu a Ježíš nás k němu zve.

Ježíš trpělivě čeká a klepe na dveře našeho srdce. Možná jste už viděli v nějaké dětské knize podobný obrázek: laskavý Spasitel jemně klepe na dveře. Nevtrhne dovnitř, nenutí nás s ním mluvit. Nevnucuje se. Ví, že jsme zaneprázdněni. Čas je však krátký, takže pokud ho slyšíš, otevři mu. Bude tam, aby vstoupil do tvého života.

Tato metafora ilustruje, jaký vztah chce mít Ježíš s každým z nás. Jednoho dne se s Ježíšem setkáš tváří v tvář a v úctě a s chválou položíš svou korunu k jeho nohám spolu s miliony dalších, kteří ho budou uctívat (Zj 4,9–11; 5,11–14). Když si pak v tu chvíli vzpomeneš na své pozemské zkoušky a uvědomíš si jejich pomíjivost – myslíš, že budeš někdy litovat času, který jsi strávil s Ježíšem na zemi?

Aplikace

Právě teď Ježíš klepe. Volá, nabízí. Ty musíš udělat jen jediné: vědomě se rozhodnout a otevřít mu své srdce. Jak tě může uvažování o významu Ježíšovy oběti na kříži inspirovat ke správnému rozhodnutí?

VĚČNÁ LÁSKA

[21]Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. [22]Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“ (Zj 3,21.22)

Osobní studium

Po popisu našeho vlažného stavu nám Ježíš říká, že je to něco, nad čím je třeba „zvítězit“ (Zj 3,21). Pro některé z nás to může být ten největší boj, jaký potřebujeme vybojovat: uvědomit si vlastní nedostatečnost a slabost, přijmout Ježíšovo napomenutí, činit pokání, obléci Ježíšovo roucho spravedlnosti a získat oči, které skutečně vidí.

Ježíš zcela rozumí stavu, ve kterém se nacházíme. Ví o naší lhostejnosti a vlažnosti – a ztotožňuje se s námi (ne v tom smyslu, že by Ježíš sám byl někdy vlažný). Říká: „Kdo zvítězí, [...] tak jako já jsem zvítězil“ (Zj 3,21). Ježíš zemřel, aby nás zachránil. Přemohl hřích i smrt jako důsledek hříchu (Ř 6,23). Rozumí našemu zápasu a slibuje, že nám pomůže.

Mnoho lidí v Bibli odpovědělo na Boží pozvání vstoupit do smluvního vztahu s ním. Toto téma prostupuje celou Bibli. Když zkoumáme biblické příběhy, vidíme různé projevy Božího jednání.

Co se z uvedených příběhů můžeme naučit o přístupu Boha k lidem v různých situacích?

Gn 2,7; 3,8–10

Gn 5,24

Gn 6,13

Gn 12,1–4

Ex 34,29

Ať už Bůh fyzicky šel se svými dětmi, nebo s nimi jen mluvil, pravdou je, že vždy toužil být blízko lidí. Bez ohledu na to, jaký je dnes náš vztah s Bohem, Bůh chce být blízko nás. O této myšlence mluví i prorok Jeremjáš: „Hospodin se mi ukázal zdaleka: ‚Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství. Znovu tě zbuduji a budeš zbudována, panno izraelská. Znovu se ozdobíš bubínky a vyjdeš k tanci s těmi, kdo se smějí‘“ (Jr 31,3.4).

Ať už tvůj den právě začíná nebo končí, Bůh tě hledá a čeká. Chce ti být co nejblíže. Chce vybudovat – nebo znovu vybudovat – tvůj vztah s ním. Pokud se to neděje, děláš něco špatně ty, ne on.

Aplikace

Co může ve tvém životě právě teď bránit tomu, abys měl s Bohem úzký, osobní vztah? Co s tím lze udělat?

„ZŮSTAŇTE V MÉ LÁSCE“

[9]Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. [10]Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. (J 15,9.10)

Osobní studium

Učedníci následovali Ježíše po úzkých schodech z horní místnosti dolů na ulici. Když během jedné z nejvýznamnějších nocí v dějinách země spolu šli do Getsemanské zahrady, pravděpodobně si neuvědomovali naléhavost posledních slov, která jim Ježíš adresoval v „horní síni“.

Co řekl Ježíš v J 15,1–11?

Ježíš sám popsal, co znamená mít skutečně blízký vztah s Bohem. Všimněme si slova, které se zde neopakuje jen dvakrát nebo třikrát, ale desetkrát: „zůstat“ (zůstávat, nebo také nezůstat). „Zůstávat“ v Ježíši znamená žít ve spojení s ním.

Tváří v tvář kříži Ježíš nejen zdůrazňuje velký význam „zůstávání“ v něm, ale uvádí i srozumitelně, jak se to má prakticky projevit v našem životě.

Jak? Ježíš je vinný kmen, my jsme ratolesti. Samozřejmě jde o obrazný jazyk. Díky našemu „zůstávání“ v něm (tedy ve spojení s ním) bude na našich ratolestech růst ovoce. Sami nedokážeme přimět ovoce růst. Někdy se může zdát, že v něm zůstáváme, ale chybějící ovoce a uschlé větve budou svědčit o opaku. A když větvičky uschnou, vinař je ořeže. Každá ratolest, která nepřináší ovoce, musí pryč. A bez spojení s kmenem ovoce přinášet nemůže.

Do života každého z nás přicházejí různé problémy a chvíle bolesti. Pokud však zůstáváme v něm, z dlouhodobého pohledu se tyto těžkosti mohou projevit bohatou úrodou. Právě naše ovoce potvrzuje, že jsme jeho učedníci. Přinášíme ovoce, abychom jemu (ne sobě) přinesli slávu. Zůstávat v Ježíši znamená žít podle jeho přikázání, protože ta jsou odrazem jeho krásného charakteru nesobecké lásky. Zůstávat v Ježíši přináší velkou radost. Zůstávat v Ježíši znamená dělat to, co od nás žádá, jako odpověď na jeho lásku. „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká“ (1J 5,3).

Pokud se nad tím zamyslíme, zůstávat v Ježíši je jednou z protilátek na náš stav jako Laodikeje (Zj 3,20; J 15,4). Je to velké tajemství naplněného a smysluplného života na zemi a ve věčnosti, a přece tak snadno zapomínáme na Ježíšovu radu.

Ježíš vlastně každému z nás říká: „Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce“ (J 15,9). Ježíšova láska je tím nejmocnějším a nejpřesvědčivějším poutem, které nás k němu přitahuje. A když jeho lásku poznáme, budeme toužit odpovědět láskou k Bohu a k druhým.

Aplikace

Jak vypadá „zůstávání v Ježíši“ ve tvém každodenním životě právě teď? Co konkrétně můžeš dnes udělat, abys zlepšil své spojení s „pravým vinným kmenem“?

MÍZA

Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí! (L 11,13)

My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. (1J 4,19)

Osobní studium

Zůstat v Kristu se někdy může zdát jako něco příliš náročného. Možná si uvědomujeme, že to potřebujeme, ale spěch života nás vtahuje do svého proudu a vše se zdá být příliš komplikované. Následování Boha můžeme dokonce vnímat jako velké břemeno. Děje se to zejména tehdy, když na nás někdo neustále tlačí, abychom následovali Ježíše. Takové prožívání náboženství se může zdát jako opravdová dřina, protože jde spíše o vnější činy než o to, co je v srdci člověka. Nic nemůže být vzdálenější od Boží vůle. Bůh touží po vztahu, jehož základem je vzájemná láska, nejen pravidla; vztahu na základě rozhodnutí (ve kterém si nejprve on vybral nás) založeném na lásce a svobodné vůli.

Někdy můžeme být napojeni na kmen jen částečně. Nejsme s ním spojeni každým vláknem naší bytosti. Můžeme chodit do shromáždění věřících, modlit se a dělat to, o čem víme, že je správné, ale uvnitř se cítíme doslova vyschlí. Pravda je taková: Nemůžeme se sami přinutit zůstat v Ježíši, stejně jako se větev nemůže sama připojit k révě. Bůh nás miloval první. On udělal první krok. Naše reakce je vždy až reakcí na to, co Bůh pro nás udělal jako první.

Podíváme-li se na to, jak vinná réva přežívá zimu, objevíme fascinující mechanismus: pupeny na letorostech přecházejí do klidového stavu, částečně se dehydratují a jejich aktivita se výrazně utlumí. Tím jsou chráněny před mrazem až do jara.

Jakmile se však půda zahřeje, kořeny začnou znovu přijímat vodu a další látky. Míza poté proudí kmenem révy směrem k pupenům a spouští proces jejich probouzení a růstu. Bez tohoto obnoveného proudění mízy k rašení a růstu révy nedochází.

Míza v révě je podobná Duchu svatému v našich životech. Můžeme být jako suchá větvička, ale když se rozhodneme trávit čas s Bohem, Duch svatý se do nás vlévá jako míza z kořenů a přivádí nás k životu, abychom začali růst. Stejně jako se musíme vědomě rozhodnout, že chceme zůstat v Ježíši, musíme také prosit, aby Duch svatý proudil do našich životů.

Přečti si L 11,13 spolu s Jr 31,3; 1J 4,19 a Ř 8,9–11. Jaké je hlavní poselství těchto veršů?

Duch svatý je ten, kdo přináší do našich životů růst. On zajišťuje, abychom prosperovali a byli spojeni s vinným kmenem. Denně potřebujeme prosit Ducha svatého, který je tady s námi na zemi, aby:

- byl naším Přímluvcem (J 14,16–18),
- zjevoval nám Ježíše (J 15,26),
- usvědčoval nás z hříchu (J 16,7.8) a
- uváděl nás do veškeré pravdy (J 16,13).

Aplikace

Přečti si výše uvedený seznam znovu. Jak může to, co Duch svatý dělá, ovlivnit tvůj vztah s Bohem?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Bůh nás miloval dříve, než jsme se narodili. Už tehdy měl s námi plán a toužil, abychom ho poznali. Vyhledává nás jako dobrý Pastýř a zve nás, abychom v něm zůstávali každý den. Potřebujeme se jen rozhodnout odpovědět na jeho nabídku a potom vyměnit svou bídu a svůj laodikejský stav za jeho dobré dary (viz Zj 3,18.19).

Tak jako růst letorostů vinné révy, i náš vztah s Bohem může mít různou dynamiku. Někdy může postupovat pomalu, jindy může růst přímo skokem jako důsledek velmi potřebného deště. Bez ohledu na tempo, jakým rosteme, a hojnost ovoce, které se v našich životech objevuje, potřebujeme každodenní „mízu", tedy Ducha svatého, abychom zůstávali spojeni s Ježíšem.

„Zůstávat v Kristu znamená neustále přijímat jeho Ducha a cele se odevzdat jeho službě. Spojení mezi Bohem a člověkem musí být stále živé. Stejně jako vinná ratolest stále čerpá mízu ze živého kmene, máme se i my pevně držet Ježíše a vírou od něho přijímat sílu a dokonalost jeho povahy." (DA 676; TV 433)

„Jak se má suchá, oddělená větvička spojit s mateřským kmenem révy? Jak se může připojit k živému kmeni plnému životodárné mízy? Pouze tak, že je naroubována a je v co nejbližším kontaktu s kmenem. Vlákno po vlákně, žilka po žilce pak roub pevně srůstá s kmenem, dokud se nestanou jedním. Jen tak může nést své ovoce, krásné hrozny." (Ms 67, 1897)

Otázky k rozhovoru

1. *Zamyslete se nad svým životem. Umíte rozpoznat životní události, které vás ukolébaly do duchovní vlažnosti Laodikeje? A naopak, které události vás přiblížily k Bohu?*
2. *Ellen G. Whiteová říká, že máme „stále přijímat jeho [Ježíšova] Ducha". Jak často se modlíte o působení Ducha svatého ve vašem životě? Co by se mohlo změnit, kdybyste Ducha svatého přijímali každý den?*
3. *Co by se mohlo změnit, kdybychom se jako církev vroucněji a pravidelněji modlili za působení Ducha svatého?*
4. *Buďte k sobě naprosto upřímní ohledně vašeho vztahu s Bohem a položte si otázku: Jaká vědomá rozhodnutí musím udělat, abych s Bohem prožíval blízkost, po které on touží, ale já se jí bráním?*

Shrnutí

Než můžeme začít růst ve vztahu s Bohem, potřebujeme se nejprve zamyslet nad tím, jaký je náš současný vztah s ním. Je vlažný? Neseme ovoce? Ježíš má pro náš duchovní stav dokonalé řešení: zůstávat v něm.

Poznání Boha a jeho charakteru

Texty na tento týden

Gn 3,1–5; Lv 20,26; 1S 2,2; 1J 4,7–19; Gn 1,1; Gn 2,7; Mt 1,23; Mt 28,20

Základní verš

„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3)

Chceme-li mít s Bohem silný vztah, potřebujeme co nejlépe pochopit, jaký Bůh je. Proto se tento týden soustředíme na to, co Bible říká o Božím charakteru. Budeme mít na paměti důležitou skutečnost: „Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlásáno Boží poselství, které má osvěcující vliv a spásnou moc. Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem. Do temnoty světa má zazářit světlo Boží slávy, světlo jeho lásky, milosrdenství a pravdy. […] Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvítit svět – to je zjevení Božího charakteru, Boží lásky.“ (COL 415; PM 212)

Ve své lidské omezenosti nedokážeme Boha dostatečně vystihnout ani popsat. Jediný způsob, jak co nejlépe pochopit, jaký Bůh je, je vyjít z toho, co o něm říká Bible. A můžeme se modlit, abychom se o jeho úžasné povaze dozvěděli co nejvíce a aby to prohloubilo naše chápání Boha a jeho lásky. Takové pochopení v nás probudí touhu co nejvíc se k němu přiblížit, abychom jeho lásku a povahu zrcadlili lidem kolem nás.

Osnova lekce

Tento týden se budeme věnovat tomu, jak může lepší poznání Boha a docenění jeho charakteru posílit náš vztah k němu. Budeme moci srovnat satanova obvinění vznesená proti Bohu s tím, jak se sám Bůh v průběhu dějin nám lidem (a nejen nám) představuje.

- Gn 3,1–5: Satanovo zpochybňování Božího charakteru lásky (neděle)
- 1S 2,2: Boží „svatost“ jako typický rys jeho charakteru (pondělí)
- 1J 4,7–12: Boží „láska“ jako typický rys jeho charakteru (úterý)
- Gn 1,1; 2,7: Bůh, který nás přesahuje, ale také je nám blízký (středa)
- Mt 1,23: Ježíš jako zjevení Boha, který je „s námi“ (čtvrtek)

JASNĚJŠÍ OBRAZ BOHA

[1]Nejzchytralejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ [2]Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. [3]Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: ‚Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.‘“ [4]Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. [5]Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ (Gn 3,1–5)

Osobní studium

Bible nám přináší nejpravdivější a nejjasnější obraz Boha. Celá Bible se snaží odstranit neprůhledný závoj mezi naším viditelným světem a neviditelným světem, který nás obklopuje. Ukazuje nám, odkud jsme přišli a kam směřujeme. V konečném důsledku se nám snaží ukázat, kdo má vládu nad celým vesmírem a jaký tento Vládce je.

Od Genesis až po Zjevení čteme o jediném pravém Bohu, který se nám dává poznat prostřednictvím Bible a Ježíše Krista, vtěleného Boha. V Písmu nacházíme zprávy o tom, že Bůh je všemohoucí (L 1,37) a vševědoucí (Iz 46,9.10). Dozvídáme se o jeho spravedlnosti (Iz 30,18), milosrdenství (Dt 7,9), laskavosti a trpělivosti s námi (Ř 2,4). Bible hovoří o Boží moudrosti (1K 2,7), milosti (2K 12,9), o jeho odpuštění (Mt 6,14) a o jeho plánu pro naše životy (Jr 29,11). Zdůrazňuje také jeho moc porazit smrt (J 11,25), přináší informace o jeho vládě nad zemí (Ž 47,9), o jeho věčné povaze (Dt 33,27) a mnoha dalších vlastnostech, které nás motivují a inspirují ho milovat. Čím více víme o Bohu a o tom, jaký je, tím více ho budeme milovat a toužit po blízkém a trvalém vztahu s ním.

Byl to Lucifer, kdo jako první zapochyboval o Božím charakteru. Jeho pochybnosti o tom, jaký Bůh je, vedly nakonec k největšímu konfliktu v dějinách našeho vesmíru. Od té doby „se satan neustále snaží zaměstnávat mysl lidí věcmi, které jim brání poznávat Boha“ (5T 740). Satanovi je jedno, jaký obraz Boha máme (panteismus, ateismus, deismus atd.). Nejdůležitější pro něj je, že je tento obraz zkreslený, pokřivený, nepravdivý.

Co se z úvodního textu (Gn 3,1–5) dozvídáme o cíli, který satan sledoval při svém rozhovoru s Evou? Jakou lež řekl Evě o Božím charakteru?

Satan Evě v podstatě řekl toto: Bůh před tebou něco tají. Nechce pro tebe to nejlepší. Nemůžeš mu důvěřovat. Ellen G. Whiteová tuto myšlenku vyjadřuje následovně: „Od počátku velkého zápasu usiloval satan o to namluvit lidu, že povaha Boží je zcela jiná, a vyvolat v nich vzpouru proti zákonu Božímu…“ (PP 338; PP 246)

Aplikace

V čem je názor lidí kolem nás na Boží charakter nesprávný? Myslíš, že jsi mohl k tomuto zkreslení přispět někdy i ty? Jak? Co s tím můžeš dělat?

BŮH JE SVATÝ

Budete svatí pro mne, neboť já Hospodin jsem svatý. Oddělil jsem vás od každého jiného lidu, abyste byli moji. (Lv 20,26)

Nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe, nikdo není skálou jako náš Bůh. (1S 2,2)

Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: „Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných.“ (Iz 57,15)

Osobní studium

O svatosti se běžně příliš nemluví. Možná je tomu tak proto, že kolem nás je tak málo svatých věcí. My samozřejmě mluvíme o sobotě jako o svatém dni a vyznáváme, že Bůh je svatý. Ale v každodenním životě svatost chybí.

Když zkoumáme vlastnosti, které se nejčastěji spojují s Božím charakterem, zjistíme, že právě svatost je podstatou toho, kým Bůh je. Co to ale znamená?

Co se z následujících textů dovídáme o Bohu? Lv 20,26; 1S 2,2; Iz 57,15 a Ez 38,23

Bible popisuje Boha jako zosobnění svatosti. To znamená, že v něm není žádné zlo ani hřích, to je mu zcela cizí. Bůh je úplně a naprosto dobrý – od začátku do konce. V tomto smyslu je Boží svatost základem všech jeho ostatních vlastností.

Uveďme pár příkladů: Boží láska je svatá, což znamená, že je naprosto ryzí a čistá. V takové lásce není žádné sobectví, dokonce ani v motivech a myšlenkách. Když o Bohu mluvíme jako o vševědoucím, jde o svatou vševědoucnost. Znamená to, že v ní nejsou žádné špatné úmysly. Důvěřoval bys vševědoucímu Bohu, kdyby nebyl svatý? Kdyby Bůh nebyl svatý, tak bychom měli oprávněný důvod ke strachu.

I Boží všemohoucnost je svatá. Představme si Boha, který je sice všemohoucí, ale ne svatý. V takovém případě by mohl být mocným, zlým tyranem. Pouze Boží svatost nám dává možnost, schopnost i sílu skutečně ho milovat, protože Bůh je naprosto dobrý. Proto je svatost pravděpodobně nejdůležitější charakteristikou Božího charakteru, kterou potřebujeme pochopit. Je však zároveň jednou z nejvíce nepochopených Božích vlastností.

Vzpomeňme si na biblické postavy, jako byli Mojžíš, Izajáš, Ezechiel, Daniel a Jan, kteří se ocitli v Boží přítomnosti. Jaká byla jejich první reakce? Vyzuli si boty, zakryli si tvář nebo padli na zem, jako by byli mrtví. Jako lidské bytosti jsme tak hříšní a nesvatí, že nedokážeme snést být v Boží přítomnosti. Žádný člověk, který se podívá do Boží tváře, nebude žít. Podobně, když Ellen Whiteová měla vidění, často volala: „Svatý... svatý... svatý,“ protože právě toto slovo nejlépe vystihovalo to, co viděla. A nezapomeňme na čtyři živé bytosti, které „bez ustání dnem i nocí volají: ‚Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí, ten, který byl a který jest a který přichází‘“ (Zj 4,8).

Aplikace

Bůh je vyjádřením úplné, ryzí svatosti. Když k němu přicházíme, potřebujeme ho vnímat jako svatého. Co v tobě toto poznání vyvolává? Jak toto poznání ovlivňuje pohled na tvůj vlastní charakter?

BŮH JE LÁSKA

[7]Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. [8]Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska. [9]V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. [10]V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. [11]Milovaní, jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat. [12]Boha nikdy nikdo neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. (1J 4,7–12)

Osobní studium

Láska je pravděpodobně tím nejčastějším slovem, které křesťané používají k popisu Božího charakteru. Může to být díky verši v 1J 4,8, kde se říká: „Bůh je láska." Jan neřekl, že „Bůh projevuje lásku". Zdůrazňuje, že „Bůh je láska". Láska je základem jeho charakteru, je samotnou podstatou toho, kým Bůh je.

Mnoho lidí vnímá obraz Boha z pohledu lidské definice lásky, která je vždy zkreslená a nedokonalá. Mělo by to být naopak: naše pochopení toho, jaká je skutečná láska, by mělo být formováno tím, kdo Bůh je a co o sobě zjevuje ve svém inspirovaném Slově.

Co se z textu 1J 4,7–19 dovídáme o lásce?

Boží láska je dokonalá, svobodná a ve své podstatě ji definuje právě vztah. Jan ve svém prvním dopise klade důraz právě na vztah. V opakované výzvě zaznívá, že máme „zůstávat" v něm, protože „my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm" (1J 4,16). Bůh je láska a stvořil nás ke svému obrazu (Gn 1,27), abychom milovali a toužili po lásce. V hebrejštině je jedním z hlavních slov pro lásku slovo *chesed*. Toto slovo popisuje Boží lásku k lidem, která je dána smlouvou a zahrnuje vlastnosti jako loajalita, péče, vytrvalost, dobrosrdečnost a vlídnost.

Starověké jazyky jako hebrejština a řečtina používají k označení Boha mnoho různých jmen, která vystihují význam a osvětlují různé aspekty Boží nádherné povahy. Zde jsou alespoň dva příklady:

1 *Adonai* – Pán všeho, jehož věčná vláda se uskutečňuje ve smluvním vztahu s člověkem (Gn 15,2; Sd 6,15; Mal 1,6; Ž 97,5).
2 *Jahve-Jir'e* – Hospodin se postará (Gn 22,13.14).

Největším projevem Boží lásky je dar jeho Syna, který se narodil na této zemi (J 3,16) a zemřel za nás, hříšníky (Ř 5,8). Bůh mohl tento dar lidstvu odepřít, ale díky své velkorysé a nekonečně sebeobětavé lásce poslal Ježíše na zem. Jen tak se můžeme svobodně rozhodnout odpovědět na tuto jeho lásku, zjevenou v jeho zástupné smrti za nás. Ježíš překlenul hříchem způsobenou propast mezi námi a Bohem (Iz 59,1.2). A nejen to. Ježíš nám svým životem ukázal dokonalou povahu Boží lásky (J 14,9; Žd 1,3) a právě láskou chce přitáhnout všechny lidi k sobě (J 12,32).

Aplikace

Mnohá Boží jména vyjadřují jeho svatost a lásku. Přečti si 1K 13,4–8 a ve všech případech nahraď slovo „láska" slovem „Bůh". Jak takové chápání rozšiřuje tvé vnímání Boží povahy? Pokud bys slovo „láska" v těchto verších nahradil svým jménem, jak dobře by to vystihovalo tebe?

BŮH VE STVOŘENÍ

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. (Gn 1,1)

I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. (Gn 2,7)

Osobní studium

Každý zná první slova Písma: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi." Bůh je zde v hebrejštině pojmenován jako *Elohim*. Toto slovo může být v množném čísle použito k označení falešných „bohů". Ale když se vztahuje na jednoho pravého Boha, popisuje všemohoucího a vševědoucího Stvořitele celého stvoření, transcendentního Boha, který přesahuje naše chápání a zároveň má nad vším moc a vše řídí. Je tak mocný, že jeho slovem vzniká nová realita, tvoří se to, co nebylo.

V další kapitole (Gn 2) se však pro označení Boha objevuje jiné jméno: *Jahve* (v češtině většinou překládáno jako Hospodin). Toto jméno se spojuje s *Elohim (Jahve Elohim)*, všemohoucím a vševědoucím Bohem. Jméno *Jahve* je však osobnějším jménem jediného pravého Boha, často se používá ke zdůraznění toho, že Bůh je Bohem smlouvy v láskyplném vztahu se svým stvořeným lidem.

Porovnej popisy Boha v Gn 1,1 a Gn 2,7. V čem jsou podobné, v čem se naopak liší?

V obraze vyjádřeném v Gn 2,7 si můžeme představit Boha, který se sklání a vlastníma rukama tvoří z prachu země první lidskou bytost. „I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem". To je Bůh, který se přibližuje – tak blízko, že vdechuje Adamovi do chřípí dech života. Jméno *Jahve* představuje důvěrnější obraz Boha. Mojžíš používá v prvních dvou kapitolách Bible obě jména, aby nám popsal dvě důležité charakteristiky Boha: 1) Bůh je *Elohim*, transcendentní, tedy nad svým stvořením, nekonečný, svatý a odlišný od stvoření. 2) Bůh je *Jahve*, imanentní, tedy přítomný ve stvoření, jednající ve světě i v člověku.

Je důležité uvažovat o Bohu v těchto dvou rovinách. Jak řekl Pavel Athéňanům na Areopagu: „Bůh [...] není od nikoho z nás daleko.

‚Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme...'" (Sk 17,27.28).

Při studiu Písma se snažíme získat jasný a vyvážený obraz Boha. Díky poznávání Božího charakteru můžeme růst ve vztahu s ním. Proto je důležité číst celou Bibli, ne se zaměřovat jen na jednu část. Čím více se dozvídáme o Božím charakteru, tím více se ho naučíme milovat.

Aplikace

Přečti si, jak Elíhú popisuje některé Boží vlastnosti (Jb 36,24–33 a Jb 37). Pak si přečti Boží prohlášení o jeho všemohoucnosti v Jb 38. a 39. kapitole. Co nám tyto pasáže odhalují o Bohu?

IMMANUEL – BŮH S NÁMI

„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Immanuel," to jest přeloženo „Bůh s námi". (Mt 1,23)

[19]Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého [20]a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,19.20)

Osobní studium

Kterou biblickou charakteristiku Boha bys zdůraznil nevěřícímu člověku při popisu Božího charakteru?

Samozřejmě, nejlepší by bylo začít s osobou Ježíše. Bible říká, že Ježíš nejen zrcadlí Boha, on Boha zjevuje. Tuto skutečnost popisuje mnoho biblických textů. Velmi jednoznačně to Ježíš vyjadřuje v Evangeliu podle Jana, kde říká: „Kdo vidí mne, vidí Otce" (J 14,9). Abychom se dozvěděli více o tom, jaký je Bůh, měli bychom se podívat na Ježíše – na jeho slova, jeho skutky, jeho jednání, jeho velkou lásku k lidem projevenou smrtí na kříži a na jeho zmrtvýchvstání.

Otcova láska a péče je nejzřetelněji vyjádřena prostřednictvím jeho Syna, Ježíše Krista. Nádhera Bible spočívá i v tom, že máme k dispozici čtyři pohledy na Ježíšův život. Díky nim si můžeme udělat pravdivý obraz o tom, jaký je. Matouš, který jako Žid psal zejména Židům, představuje Ježíše jako dlouho očekávaného Mesiáše, který naplnil to, co bylo předpovězeno proroky. Marek popisuje Ježíše žijícího aktivním životem služby a oběti. Vždy myslel na druhé a vždy citlivě reagoval na vůli svého Otce. U Lukáše nacházíme nejvíce zmínek o Ježíšových pocitech. Ukazuje jeho dokonalé člověčenství a soucit s padlým lidstvem. Tento záznam nás zároveň ujišťuje o pravdivosti toho, co se o Ježíšovi dozvídáme (L 1,3.4). Jan představuje Ježíše jako vtěleného Božího Syna. Vybízí nás k víře, že Ježíš je opravdu tím, za koho se vydává. Právě tato víra má plně probudit náš duchovní život.

Přestože se všechna čtyři evangelia věnují stejnému tématu, „... nepředstavují skutečnosti stejně. Každý pisatel má svou vlastní zkušenost a tato rozmanitost rozšiřuje a prohlubuje poznání, které přinášejí, aby naplnila potřeby různého způsobu uvažování" (Ms 105, 1900). Které evangelium jsi četl naposledy ty?

V Mt 1,23 dostává Ježíš konkrétní jméno. Proč je to důležité pro pochopení Boží povahy? Přečti si Mt 28,19.20 a zaměř se na poslední část 20. verše. Jakou myšlenku mají oba úvodní verše podobnou?

Dotkli jsme se jen povrchu velmi širokého tématu, kterým je Boží povaha. Bůh je úžasný a naprosto přesahuje všechno, co si dokážeme představit. Hloubku jeho charakteru budeme poznávat po celou věčnost.

Aplikace

Bůh si zaslouží, abychom ho oslavovali za to, kým je, co pro nás udělal a co každý den koná v našich životech. Věnuj nyní chvíli modlitbě chvály Bohu za to, kým je. Buď konkrétní v tom, čím Bible tebe osobně oslovuje, když mluví o Bohu. (Například: „Děkuji Ti, Bože, že jsi _____, jak mi říkáš v _____.")

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Bůh povolává svůj lid, aby představoval jeho charakter. Abychom uměli zrcadlit Boží charakter, musíme ho osobně znát. Ano, máme nevýhodu, protože naše vnímání je poznamenáno hříchem a příliš často jeho svatým a dokonalým cestám nerozumíme. Nejlepší způsob, jak Boha poznávat, je prostřednictvím zkoumání jeho Slova, Bible.

„Všechna otcovská láska, která po celé generace procházela lidskými srdci, a všechny prameny něhy, které se kdy otevřely v duších lidí, jsou v porovnání s nekonečnou, nevyčerpatelnou Boží láskou jen malým potůčkem v bezbřehém oceánu. Jazyk to není schopen vypovědět, pero to nedokáže popsat. Můžeme o ní přemýšlet, můžeme usilovně zkoumat Písmo ve snaze ji pochopit, můžeme použít všechnu sílu a schopnosti, které nám Bůh dal, ve snaze pochopit lásku a soucit nebeského Otce, a přesto nás bude nekonečně přesahovat. Ani celá věčnost nebude stačit k úplnému zjevení této lásky. Ale když budeme studovat Bibli a rozjímat o Kristově životě a plánu vykoupení, tato velká témata se budou našemu chápání otevírat stále více." (5T 740)

Otázky k rozhovoru

1. *Když se zamyslíte nad Božími vlastnostmi, které jsme tento týden studovali, která z nich nejvíce ovlivnila vaše chápání Boha?*
2. *Jaké další Boží vlastnosti byste mohli studovat, abyste prohloubili a posílili svůj vztah s Bohem?*
3. *S členem rodiny nebo přítelem si přečtěte nebo si poslechněte 1. kapitolu knihy Cesta ke Kristu „Boží láska k člověku". Prodiskutujte spolu téma, kterému se věnuje. Jaké nové poznatky o Božím charakteru a Ježíši představuje tato kapitola?*
4. *Mnoho lidí má zkreslený obraz o Bohu. Ježíš přišel, aby tento obraz obnovil. Co můžete udělat, abyste se podělili o jasný a přesný obraz Božího charakteru s těmi, kdo jsou kolem vás?*
5. *Znovu se zamyslete nad tím, co jste se naučili v pondělní části. Přestože jsme evidentně hříšní, a ne svatí, Bible také jasně prohlašuje, že Boží lid žije svatým životem. Přečtěte si texty 1Pt 1,13–16; Ř 6,22 a Žd 12,14. Bůh je svatý a zve nás, abychom byli svatí i my. Ale co doopravdy znamená žít svatý život?*

Shrnutí

Bůh toužil mít s námi blízký vztah od počátku stvoření. Přestože naše chápání jeho charakteru je terčem satanových útoků, Bůh se nám nejjasněji zjevuje prostřednictvím svého Slova a života svého Syna, Ježíše. Chceme-li prohloubit náš vztah s Bohem, potřebujeme mít co nejjasnější a nejpřesnější obraz toho, jaký Bůh je.

Pýcha a pokora

Texty na tento týden

1J 2,15–17; L 18,9–14; 1J 1,9; Žd 11,24–26; L 22,24–27; Fp 2,3–8

Základní verš

„Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“ (L 14,11)

Všichni známe lidi s velkým egem. Jsou přesvědčeni o vlastní neomylnosti a dokonalosti. Možná se nám vybaví ti, co chtějí všechny ovládat a mít vše pod kontrolou. Neposlouchají rady druhých a nejsou ochotni se podrobit ani konstruktivní kritice. A nemálo je i těch, kteří neustále vytvářejí konflikty a vyžívají se v ponižování druhých. Když o tom přemýšlíme, určitě nás napadnou příklady lidí, kteří odpovídají zmíněným charakteristikám. Je zde však velmi důležitá otázka: *A co já?* Pokud jen ukazuji prstem na druhé, a nejsem ochoten si připustit ani jen náznak pýchy ve vlastním životě, pak zcela určitě klamu sám sebe.

Každý z nás se už někdy potýkal s problémem vlastní pýchy. Všichni jsme už zažili chvíle, kdy jsme chtěli vypadat, chovat se, mluvit nebo se zdát lepší než lidé kolem nás, protože jsme byli přesvědčeni, že alespoň v něčem určitě lepší jsme. Kdosi to jednou vyjádřil následovně: Pýcha pramení z touhy ukázat, že naše životy mají skutečnou hodnotu. To je ovšem něco, co si vůbec nepotřebujeme dokazovat. Naše životy totiž mají velkou hodnotu, protože nás stvořil Bůh a zemřel za nás Ježíš Kristus.

Tento týden zjistíme, jaký vliv může mít pýcha na náš vztah k Bohu a na naše vztahy s druhými lidmi. Podíváme se, co nás Bible učí o postoji pokory vůči Bohu i lidem.

Osnova lekce

Při studiu této lekce budeme zkoumat ničivý vliv pýchy na náš vztah k Bohu i k lidem kolem nás. Na příkladech několika biblických postav uvidíme negativní vliv pýchy, ale i to, jak může naše životy proměnit skutečná (zdravá) pokora.

- 1J 2,15–17: Varování před nebezpečím pýchy (neděle)
- L 18,11–14: Podobenství o farizeovi a celníkovi – příklady pýchy a pokory (pondělí)
- Žd 11,24–26: Mojžíš – příklad pokorného rozhodnutí pro život služby (úterý)
- L 22,24–27: Ježíšovi učedníci a jejich boj s pýchou (středa)
- Fp 2,3–8: Kristus jako nejvyšší vzor pokory a služby (čtvrtek)

V SEVŘENÍ PÝCHY

[15]Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. [16]Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. [17]A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (1J 2,15–17)

Osobní studium

Když se řekne „pýcha", možná se některým z nás vybaví páv s roztaženými barevnými pery, arogantní politik, samolibý zbohatlík nebo namyšlená celebrita. Pýcha je projevem přehnaného sebevědomí, povýšenosti a přesvědčení, že jsme důležitější nebo lepší než ostatní. Pýcha je emoce, která by rozhodně neměla řídit naše jednání.

Pýcha se poprvé objevila u Lucifera, cheruba, který sloužil Bohu. Nevíme, kdy ani jak se mu vkradly do srdce sobecké myšlenky, ale víme, že právě ty dovedly vesmír k tomu, co známe jako velký spor. Vidíme, že satanovo chování je opakem toho, jak jedná Bůh. (Srov. Iz 14,12–14 a Fp 2,5–11.) Od doby, kdy satan zasel pochybnosti do mysli Adama a Evy a potom je pokoušel, aby milovali jen sebe a důvěřovali více sobě než Bohu, se celý náš svět potýká s důsledky hříchu.

Přečti si úvodní verše (1J 2,15–17). Jaké tři hlavní skutečnosti nás tato pasáž učí o pýše a lásce ke světu?

V kontextu, ve kterém o pýše uvažujeme, je pýcha vyjádřením povýšenosti a přehnaného sebevědomí. Samozřejmě je legitimní vyjádřit ocenění, když člověk svým jednáním něčeho dosáhl nebo překonal potíže. Tehdy je namístě říci: „Jsem na tebe tak hrdý (pyšný)!" Je důležité pochopit, že snaha o dokonalost a uznávání a oceňování darů a schopností, které vám Bůh dal, není nutně projevem pýchy. Podle Písma existuje správný druh *sebelásky* (vzpomeňme si na Ježíšův příkaz v Mk 12,31, kde říká, abychom milovali bližní jako sebe). Vždy se však jedná o *nesobeckou* lásku. O pýchu nejde ani tehdy, když je Bůh přítomen v životě člověka a on se snaží co nejlépe využít své dary (viz 1Tm 3,1). Naproti tomu jsou lidé pyšní, když si o sobě mnoho myslí, přeceňují svůj podíl na úspěších a nevzdávají Bohu slávu za to, co v jejich životě dělá.

Měli bychom mít vždy na paměti, že naše hodnota se neměří ani naším majetkem, ani našimi schopnostmi a úspěchy. Naše hodnota by měla vždy pocházet od Boha, protože všechno, co máme, dokonce i to, co nás pokouší k pýše, pochází stejně jen od něho. Na to nesmíme nikdy zapomenout.

Aplikace

Polož si otázku: Jsem pyšný? Jak může mé přehnané sebevědomí a pýcha ovlivňovat můj vztah s Bohem a s ostatními?

SPRÁVNÉ HODNOCENÍ VLASTNÍHO STAVU

[11]Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. [12]Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.“ [13]Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: „Bože, slituj se nade mnou hříšným! [14]Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen. (L 18,11–14)

Osobní studium

Dva muži se jdou do chrámu modlit. Jeden je vážený starší, který hrdě nakráčí dopředu před celé shromáždění. Začne se nahlas modlit a děkuje Bohu za to, jak je dobrý a bezchybný. Ten druhý člověk, opovrhovaný slušnou společností, stojí úplně vzadu. Jeho oči jsou plné slz, ramena klesají pod tíhou vlastního hříchu. Kdesi v tmavém koutě chrámu padá na kolena a zoufale šeptá: „Bože, slituj se nade mnou hříšným!“ (L 18,13).

Přečti si celé Ježíšovo podobenství o farizeovi a celníkovi (L 18,9–14). Jak vnímáš tyto dva muže? Jak o nich přemýšlel Ježíš? Jak důležité naučení vyplývá z tohoto příběhu pro každého z nás?

Člověk může velmi lehce sklouznout do toho, že se začne vychloubat nebo povyšovat. Někdy se takové chování stane naší druhou přirozeností. Toužíme dát ostatním vědět o svých úspěších a o tom, jak jsme dobří. Nic z toho však nemění to, jak se na nás dívá nebe. Ve skutečnosti je tomu přesně naopak, než bychom očekávali. Všem, „kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali“ (L 18,9), Ježíš velmi důrazně říká, že „každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen“ (L 18,14). Ježíš nám zároveň radí, abychom si raději sedli na méně atraktivní místo dozadu a nechali hostitele, aby nás vyzval k přesednutí dopředu, na nejlepší místo, pokud bude chtít (L 14,8–10). Toto „obrácené“ království, o kterém Ježíš učí, je opakem toho, co bychom očekávali. „Kristus může zachránit pouze člověka, který uznává, že je hříšný.“ (COL 158; PM 79)

Prvním krokem na naší cestě za ospravedlněním je uvědomit si, že jsme hříšní a zoufale potřebujeme Krista. Potom můžeme k němu přijít s důvěrou, že „jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti“ (1J 1,9).

Čím blíže budeme ke Kristu, tím více si budeme uvědomovat svou hříšnost a nehodnost. „Správné poznání sebe můžeme poznat jen jediným způsobem – pohledem na Krista. Lidé mají o sobě tak vysoké mínění, protože neznají Krista. Ubohost a slabost – své skutečné nedostatky – si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Pochopíme, že jsme ztraceni a bez naděje, oblečeni do šatu samospravedlnosti jako všichni ostatní hříšníci. Poznáme, že spasení nám nezajistí naše vlastní dobrota, ale pouze nekonečná Boží milost.“ (COL 159; PM 79)

Co si tedy Bůh myslí o pýše? Petr ve svém dopise píše: „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“ (1Pt 5,5). Toto vyjádření je naprosto jasné!

Aplikace

Kdy jsi naposledy prožil Boží milost? (Ve skutečnosti bychom jeho milost měli zažívat denně.) Měli bychom projevovat milost i druhým. Věnuj teď čas modlitbě a pros Boha, aby tě pokořil pod svou mocnou ruku, aby tě v pravý čas mohl právě on povýšit.

MOJŽÍŠ, POKORNÝ SLUŽEBNÍK

[24]Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery. [25]Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem než na čas žít příjemně v hříchu; [26]a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě. (Žd 11,24–26)

Osobní studium

Velkolepé sály egyptského paláce se pyšnily nádherou, přepychem a pohodlím. Mojžíš zde „byl vychován ve vší egyptské moudrosti a byl mocný v slovech i činech" (Sk 7,22). Měl na dosah život naplněný slávou, mocí a bohatstvím. On si však vybral něco úplně jiného. „Jako dějepisci, básníkovi, filozofovi, armádnímu generálovi a zákonodárci se mu nikdo nevyrovnal. Přestože měl před sebou tak skvělou světskou kariéru, měl morální sílu odmítnout bohatství, velikost, moc i slávu a ‚raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem' (Žd 11,25)." (PP 246; NUD 117)

Proč si podle úvodního textu Mojžíš v životě zvolil jinou cestu a pokořil se?

Vezmeme-li v úvahu, jak mocným mužem byl Mojžíš a v jakém přepychu vyrůstal, jeho pozdější pokora je opravdu pozoruhodná. Kvůli svému hříchu, pramenícímu z jeho impulzivnosti (Ex 2,12), se Mojžíš vzdal své pýchy a povýšenosti. Jeho učebnou se staly skalnaté hory a Hospodin ho zde čtyřicet let učil všechno, co potřeboval, aby vyvedl národ z otroctví a mohl ho přivést do zaslíbené země. Ano, Mojžíš mohl zůstat v Egyptě a žít život naplněný bohatstvím a mocí. Když však přemýšlel o věčnosti, tyto pozemské hodnoty ztratily svůj smysl. Hospodin mu dal velmi konkrétní pověření a Mojžíš se rozhodl jednat podle něho.

V této souvislosti zaznívá velmi důležité konstatování: „Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi" (Nu 12,3). Mojžíš, jeden z nejvýznamnějších biblických patriarchů, je známý svou pokorou a mírností. Představme si, jak jinak by vypadal Mojžíšův život a jak by vedl židovský národ, kdyby se do důležitých událostí v jeho životě vkradla pýcha. Představme si pyšného a namyšleného Mojžíše u hořícího keře, během egyptských ran, při přechodu Rudého moře, během událostí spojených s padáním many, při přímém rozhovoru s Hospodinem nebo při přijetí Desatera.

Aplikace

Uvažuj, jak by někdo popsal tvůj život. Zařadil by do popisu tvé povahy přídavná jména „pokorný" nebo „mírný"? Proč ano nebo proč ne? Pravdou je, že sami od sebe se pokornými stát nemůžeme. Hřích je součástí našich životů, a proto tolik potřebujeme Ježíše.

NEJVĚTŠÍ PŘESTUPEK

[24]Vznikl mezi nimi spor, kdo z nich je asi největší. [25]Řekl jim: „Králové panují nad národy, a ti, kdo jsou u moci, dávají si říkat dobrodinci. [26]Avšak vy ne tak: Kdo mezi vámi je největší, buď jako poslední, a kdo je v čele, buď jako ten, který slouží. [27]Neboť kdo je větší: ten, kdo sedí za stolem, či ten, kdo obsluhuje? Zdali ne ten, kdo sedí za stolem? Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží. (L 22,24–27)

Osobní studium

Představ si, že jsi Ježíšovým učedníkem. Putuješ s ním, jíte stejné jídlo, spíš v jeho blízkosti, učíš se od něho – a on mění nesčetné životy, včetně toho tvého. Lidé se dožadují setkání s ním a ty si začínáš uvědomovat, jak výjimečné je, že si tě vybral za jednoho z dvanácti, kteří jsou mu nejbližší. Potom si začneš klást otázku: Kdo je ve skutečnosti největší, nejdůležitější z jeho učedníků?

Jak Ježíš podle úvodních veršů reagoval na spor učedníků o to, kdo z nich je „největší" (L 22,24–27)? Který výrok vystihuje podstatu Ježíšova poselství?

Mohlo by se zdát, že po té době, kterou učedníci strávili v Ježíšově blízkosti, bude takový druh debaty to poslední, co je napadne. Opak byl však pravdou.

Namísto toho, aby byli tito muži spokojeni se svým povoláním, začala v jejich srdcích růst pýcha. Nakonec každý z nich dospěl k přesvědčení, že je lepší než ti ostatní. Podobné myšlenky mohou velmi snadno ovládnout naše uvažování. „Pýcha a nadřazenost je Bohu odporná a ničí člověka jako nic jiného. Je ze všech hříchů nejhůře léčitelná a téměř beznadějná." (COL 154; PM 77)

Jedná se o opravdu vážný problém. Naše pýcha se totiž Bohu protiví a uráží ho. Jedná se o charakterový rys, který je těžké překonat, protože si často neuvědomujeme jeho podstatu. Když jsme totiž ve stavu sebevědomé samolibosti, nedokážeme se na sebe podívat kriticky. Pýcha nás ovládá. Potřebujeme se proto zastavit a prozkoumat, jak na tom jsme. Prosme Boha, aby nám otevřel oči a ukázal nám náš skutečný stav, protože pýcha může být tou největší překážkou budování blízkého vztahu s Bohem.

Aplikace

Pokud si uvědomuješ, že pouze Bůh může odstranit z tvé duše pýchu a sobectví, zastav se a hned teď se modli: „Zachraň mne, Pane, i přes moje slabosti a sobectví. Vezmi si mé srdce, já ti je nedokážu odevzdat. Patří tobě. Očisti je a udržuj je v čistotě, protože já to nedovedu. Formuj mě, přetvoř mě, povznes mě do čistého prostředí, aby mým nitrem mohl protékat proud tvé lásky." (COL 159; PM 80)

PODÍVEJ SE NA JEŽÍŠE

Neboť kdo je větší: ten, kdo sedí za stolem, či ten, kdo obsluhuje? Zdali ne ten, kdo sedí za stolem? Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží. (L 22,27)

3V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; 4každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. 5Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: 6Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, 7nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka 8se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,3–8)

Osobní studium

Jaké klíčové poselství zaznívá pro všechny Kristovy následovníky v úvodním verši L 22,27?

V ostrém kontrastu s povýšeným postojem učedníků a jejich touhou převyšovat ostatní stojí Ježíš – vrcholný příklad pokory. Ten Ježíš, který učedníkům řekl: „Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží" (L 22,27). Ježíš se každý den vydával těm, kteří to potřebovali. On byl plný soucitu a lidi kolem vnímal jako ovce bez pastýře. Věděl, že lidstvo ho potřebuje víc než cokoli jiného v životě, byť jen málokdo si uvědomoval tuto jednoduchou pravdu. Ježíš se vzdal nebe, aby zemřel za lidi v naději, že pochopí jeho skutek milosti a zareagují na jeho pozvání navázat s ním vztah.

Jak Pavel popisuje život křesťana ve světle kříže (Fp 2,3–8)? V čem je nám Ježíš příkladem?

Ježíš pro nás udělal všechno. Na svých bedrech nesl náš hřích. Když se zastavíme a budeme uvažovat o jeho skutečné velikosti, pak si jistě uvědomíme nejen svou hříšnost, zkaženost a nečistotu, ale také to, jak zoufale potřebujeme, aby se Ježíš stal součástí našeho života.

Když se na něho budeme dívat, uvědomíme si, že všechno ostatní (zejména my sami a naše povýšenost) je naprosto bezvýznamné a nepodstatné. Tím nejdůležitějším se pro nás stane poznání, kdo je Ježíš, co vykonal a jak moc miluje své stvoření. Pohled upřený na Ježíše způsobí, že naše pyšné „já" se ztratí v prachu.

Ježíš. Jak krásné jméno, plné majestátu a moci. On je ztělesněním pokory. Když mu otevíráme srdce, poznáváme ho a uvědomujeme si, co pro nás udělal. Když dovolíme jeho slovům života proniknout do naší mysli, pochopíme, jací jsme ve skutečnosti ubozí ve své samolibosti a namyšlenosti. Pokud měli problém s pýchou jeho vyvolení a milovaní učedníci, kteří žili s ním a učili se od něho, nemůžeme si nalhávat, že s námi je všechno v pořádku. V konečném důsledku můžeme růst ve svém vztahu s Ježíšem jen tehdy, když jsme pokorní.

Aplikace

Věnuj právě teď Ježíši trochu víc času. Vezmi si Bibli, pero a zápisník nebo papír a najdi si tiché místo – možná i venku. Pozvi Boha, aby obměkčil tvé srdce a promluvil k němu. Opiš celý Ž 138. Která slova a myšlenky tě při psaní nejvíce zaujaly? Proč?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Čím blíže přicházíme ke Kristu a čím jasněji poznáváme čistotu jeho povahy, tím plněji chápeme závažnost hříchu a tím méně budeme chtít vyvyšovat sami sebe. Lidé, které Pán Bůh považuje za svaté, se nevychloubají vlastní dobrotou." (COL 160; PM 80)

„Slávu předchází pokora. Na důležitá místa mezi lidmi vyvyšují nebesa takové jedince, kteří se – jako Jan Křtitel – dokážou pokořit před Bohem. Učedník s dětskou upřímností a otevřeností je v práci na Božím díle nejúspěšnější. Nebesa spolupracují s každým, kdo nehledá vlastní slávu a usiluje o záchranu druhých. [...]

Bůh však pomíjí ty, kdo se vyvyšují a myslí si, že bez nich se velkolepý Boží plán neobejde. Pán dává jasně najevo, že na nich není závislý. Boží dílo se po jejich odchodu nezastaví, ale bude ještě mocněji postupovat kupředu.

Poučení o podstatě Ježíšova království učedníkům nestačilo. Potřebovali nové srdce, které by je uvedlo do souladu s jeho zásadami. [...] Nebe si velmi váží bezelstnosti, nezištnosti a důvěřivé lásky dítěte. Jsou to rysy skutečné velikosti. [...]

Bůh si velmi váží upřímného a kajícného člověka. Neuděluje lidem svou pečeť podle jejich postavení, bohatství či rozumových schopností. Zajímá ho, jsou-li jedno s Kristem." (DA 436.437; CL 285)

Otázky k rozhovoru

1. *Jaké další postřehy o pýše a pokoře nám přinášejí následující pasáže? Mt 23,12; Ž 25,9; Ž 149,4 a Jk 4,6.10*
2. *Upřímně se zamyslete: Kdy jste naposledy „dávali na odiv vlastní dobrotu"? Jak to ovlivnilo váš vztah s Bohem nebo s těmi, před kterými jste se „předváděli"?*
3. *Co byste mohli ve svém životě změnit, abyste se pokořili před Bohem a posílili tak svůj vztah s ním?*

Shrnutí

Pýcha může být jednou z největších překážek růstu ve vztahu s Bohem. Pokud si ve své samolibosti a povýšenosti neuvědomujeme, jak moc tento vztah potřebujeme, prostě ho nebudeme rozvíjet. Naproti tomu Ježíš byl nejpokornějším člověkem na zemi a nejdokonalejším příkladem toho, jak mít blízký vztah s Bohem.

Bible v našem duchovním životě

Texty na tento týden

Pl 3,22.23; 2Tm 3,15–17; J 17,17; Ef 1,13; Ž 119,11; 1K 2,14

Základní verš

„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“ (Žd 4,12)

Bible. Většina z nás má doma hned několik různých překladů a formátů. Historie této knihy je opravdu bohatá. V průběhu dějin byla tato vzácná kniha tajně opisována, pašována a také zakazována, nebo dokonce ničena. Jedná se o jednu z nejstarších knih a patří mezi nejvydávanější knihy na světě. Alespoň nějaká její část je přeložena do všech známých jazyků. A je třeba dodat, že mnoho lidí obětovalo svůj život, aby se Bible zachovala až do dnešních dnů.

Jaké místo má Bible ve tvém životě? Otvíráš a čteš ji každý den, nebo leží na tvém nočním stolku či v knihovně a padá na ni prach? Máš toho každý den příliš mnoho na to, aby sis našel čas na opravdové studium Božího slova?

Boží slovo je živé a mocné. Bůh každého z nás zve, abychom ho nechali promluvit k našemu srdci. Chce nás povzbuzovat, směřovat, vést, měnit a dávat nám naději.

Na Bibli bychom se neměli dívat jen jako na učebnici či sbírku starých příběhů. Je to spíše krásný a hluboký popis toho, jak se Stvořitel vesmíru snaží přiblížit nás k sobě. Toužíme-li růst ve svém vztahu s Bohem, nejlepší, co můžeme udělat, je trávit s ním pravidelně každý den kvalitní čas modlitbou, čtením jeho inspirovaného Slova a odevzdáním své vůle tomu, co učí.

Osnova lekce

Tématem čtvrté lekce bude nezastupitelná role Bible, Božího slova, v našem duchovním životě a růstu. Jde nejen o dar chránící nás před klamy nepřítele, ale také o prostředek, který má moc měnit naše myšlení a charakter. (V další lekci se pak zaměříme na to, jak Bibli správně číst.)

- Pl 3,21–23: Důležitost poznávání našeho Boha (neděle)
- 2Tm 3,14–17: Boží slovo jako autoritativní zjevení (pondělí)
- J 17,17: Boží slovo jako měřítko pravdy (úterý)
- Žd 4,12: Proměňující vliv Božího slova na náš život (středa)
- 1K 2,14: Četba Písma s otevřeností vůči vlivu Ducha svatého (čtvrtek)

NEJSILNĚJŠÍ ZBRAŇ

[21]Beru si však k srdci a s důvěrou očekávám [22]Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. [23]Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonalá. (Pl 3,21–23)

Osobní studium

Než prozkoumáme, proč je Bible tak cenná a jak se můžeme hlouběji ponořit do osobního studia Bible, potřebujeme si uvědomit jednu důležitou skutečnost: Jedním z neúčinnějších způsobů, jak na nás může satan zaútočit, je zabránit nám, abychom trávili čas s Bohem a jeho Slovem. Mezi jeho špičkové strategie patří snaha co nejvíce nám bránit ve studiu Bible. Používá k tomu různé zbraně: málo času, únavu, depresi, pochybnosti nebo lhostejnost. Satan ví, že když trávíme čas s Bohem a jeho Slovem, oživuje to náš život a dává nám to sílu. Snaží se tedy udělat všechno pro to, aby nám v tom zabránil.

V knize *Velké drama věků* se dozvídáme, že „satan se všemi prostředky snaží lidi odvést od pravého poznání – nepřeje si, aby se drželi Bible a rozuměli jejím naučením, protože ta odhalují jeho klamy" (GC 593; VDV 384). Satan ví, že mocné Boží slovo ho činí bezmocným. Satan chápe, že modlitba a studium Bible jsou nejsilnějšími zbraněmi, které může lidstvo proti němu použít (Ef 6,17.18; Žd 4,12). Právě proto se nám snaží ze všech sil zabránit číst Bibli a modlit se nad jejím poselstvím. Ví, že to, co Bůh řekne, má obrovskou moc. Nejenže Bůh slovem stvořil tento svět (Ž 33,6), ale jeho slova mají také moc vzkřísit mrtvé (J 11,41–44) a dát nám sílu vydržet a obstát (Mt 4,1–11).

Tím, že nám satan brání čerpat sílu a povzbuzení z Bible, ovlivňuje nejen náš vztah s Bohem, ale také naše vztahy s ostatními. V našich manželstvích dochází k napětí a konfliktům, křičíme na děti, ztrácíme trpělivost s přáteli nebo kolegy. Život se zdá být příliš uspěchaný; cítíme se vystresovaní a zatížení, bez možnosti úniku. Nejhorší je, že se necháme tímto kolotočem vláčet, aniž bychom se zastavili a zamysleli se, co se vlastně děje. Možná jsme přesvědčeni, že jsme Bohu blízko a všechno je v pořádku. Ve skutečnosti však mohou uběhnout dny, týdny nebo měsíce, aniž bychom otevřeli Boží slovo. To nás stále více oslabuje a vysiluje.

Přestože náš vztah s Bohem může selhávat, Bůh zůstává stálý a nemění se. V čem je podle úvodních veršů (Pl 3,21–23) Bůh jiný než my? V čem jsou tyto verše pro tebe povzbuzením?

Lucifer byl před svým pádem cherubem ochráncem (Ez 28,14–17). Slyšel Boží slova a znal jejich neuvěřitelnou moc. Nyní však věčné Boží pravdy nenávidí a snaží se tímto směrem ovlivňovat i nás. Když se nerozhodneme každodenně naslouchat Božím slovům a dávat jim prostor v našem životě, naše mysl se otupí a budeme ochromeni strachem.

Aplikace

Jak bys charakterizoval svůj duchovní život? Je v něm pravidelnost a systém, nebo nejistota a nestálost? Jaké změny potřebuješ udělat?

PÍSMO JAKO AUTORITA

[14]Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil.
[15]Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše.
[16]Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, [17]aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,14–17)

Osobní studium

Bible na svých stránkách jasně ukazuje, jaká je její autorita a jaký je její smysl. Uvažuj o úvodním textu (2Tm 3,14–17). Co tyto verše říkají o poslání Písma?

Při studiu Písma si potřebujeme dát pozor na to, abychom se prostřednictvím Bible nesnažili potvrzovat své vlastní názory a pohledy, protože ty se mohou lišit od Božího vnímání reality. Někteří lidé hledají Boží vůli tak, že zavřou oči a prstem vyberou nějaký náhodný verš, který pak vnímají jako poselství z nebe. Je tohle ale způsob, jakým chce s námi Bůh skrze své Slovo komunikovat? Bůh přece není loutka na provázku, která čeká, aby sloužila našim potřebám a naší vůli. Jeho cesty a myšlenky nás nekonečně přesahují (Iz 55,9), a proto nesmíme určovat či rozhodovat o tom, jak k nám má Bůh promlouvat. Neměli bychom si vybírat z Bible jen některé, nám příjemné části. Bibli bychom měli vnímat jako celek. Nevyhýbejme se textům, které nás staví před náročná rozhodnutí nebo k jejichž pochopení potřebujeme hlubší studium. Pokud opravdu chceme, aby Bůh promlouval do našich životů, potřebujeme Bibli vnímat jako celek a naše studium musí být důkladné. Musíme věřit, že Bůh nám v ten správný čas zjeví to, co potřebujeme slyšet.

Sám Ježíš nám říká: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí" (Mt 22,37). Bůh tedy nechce, abychom při hledání jeho vůle přestali myslet. Naopak, chce, abychom do vztahu s ním – a tedy i do jeho poznávání – zapojili celou svou mysl. Touží nám dát rozsáhlé poznání o sobě, o světě, ve kterém žijeme, i o nás samotných. Velkou část tohoto poznání nám zjevuje prostřednictvím svého Slova. V Písmu nacházíme mnoho příběhů, ve kterých Bůh komunikoval s lidmi – vzpomeňme například Henocha, Abrahama, Mojžíše či Jóba. V Novém zákoně se zase můžeme soustředit na Ježíšovy rozhovory s lidmi v různých životních situacích a v různém společenském postavení. Bůh neobchází lidský rozum, ale zve nás, abychom se při své snaze získat spasení (Fp 2,12) podřídili jeho Slovu a moudrosti.

Naše uvažování však stále zůstává lidským – podléhá mnoha omylům a lžím. Ano, náš lidský rozum může odsunout Boha stranou a pokoušet se problémy vyřešit bez něho. Takovým uvažováním se však lidé staví na úroveň Boha, nebo dokonce nad něho. Lidé také mohou přistupovat k Písmu namyšleně a odmítavě, s přesvědčením, že už všechno slyšeli a že na jeho řádcích nenajdou nic nového nebo překvapivého. Právě když se cítíme důležití, sebevědomí a přesvědčení, že nic nepotřebujeme, zanedbáváme svůj vztah s Bohem a spoléháme na své vlastní omezené poznání a mylné uvažování.

Aplikace

Když otevíráš Bibli, nechováš ji formovat tvé myšlenky a rozhodnutí, nebo k ní přistupuješ se svým vlastním očekáváním? Jakým způsobem můžeš tento týden dovolit Písmu, aby tě opravdu vedlo?

BIBLICKÁ PRAVDA

Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. (J 17,17)

Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkráte protříbené. (Ž 12,7)

Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte. (1Te 2,13)

Osobní studium

Některé teologické směry z druhé poloviny 20. století se snažily vyškrtnout z teologie Boha. V roce 2017 se na titulní straně časopisu *Time* objevil titulek „Je pravda mrtvá?" To je zajímavá ilustrace stavu naší společnosti. Samotná myšlenka „pravdy" se rozpadá a nikdo neví, co je vlastně pravda. Vládne obecně rozšířený názor, že dnes neexistuje žádné měřítko, žádný základ, který by zůstával neměnný a který by obstál ve zkoušce času. V protikladu k tomu stojí Ježíš, který řekl: „Já jsem [...] pravda" (J 14,6). Jeho Slovo o něm vydává svědectví jako o čisté, ryzí pravdě.

Pozorně si přečti následující verše. Jaké poselství obsahují a proč je tak důležité?
J 17,17

Př 30,5.6

Ž 12,7

Bible prohlašuje, že základní pravda, samotný Ježíš, se nemění (Žd 13,8). Zároveň platí, že když čteme Boží slovo, může naše chápání Boha a jeho pravdy růst. „Existují prameny pravdy, které čekají na své objevení těmi, co je poctivě hledají." (5T 704) Když Ellen G. Whiteová mluvila o pravdě, vždy se odvolávala na tu pravdu, kterou nám dává Bůh prostřednictvím svého Slova.

V Bibli můžeme hledat další světlo, protože Bible nikdy neprotiřečí již zjevené pravdě, ale místo toho na ní staví.

Přečti si 1Te 2,13; Ž 33,4.5 a Ef 1,13. Jaké myšlenky najdeme v těchto verších?

Bible – a pouze Bible – musí být základním zdrojem toho, co chápeme jako pravdu. Všechny ostatní zdroje musí být ověřeny a prověřeny Božím slovem.

Dokonce i to, co pokládáme za rozum či lidské uvažování, musí být ověřeno Božím slovem.

Aplikace

Někteří lidé tvrdí, že pravda neexistuje. Proč si toto tvrzení samo protiřečí? Jinými slovy, proč je tvrzení, že pravda neexistuje, pokusem o vyslovení pravdy a zároveň pokusem o její vyvrácení?

CO ŘÍKÁ BIBLE

Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. (Ž 119,11)

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. (Žd 4,12)

Osobní studium

Změnilo by se něco ve tvém životě nebo ve tvých vztazích, kdybys před důležitým rozhodnutím nebo při různých problémech a výzvách hledal rady v Bibli? Co by se změnilo ve tvém zaměstnání nebo ve sboru, kdyby lidé vnímali svět optikou Bible a podle ní by se také snažili žít?

Autoři Bible věděli, jak cenná jsou její slova. Žádná jiná kniha nemůže promlouvat k vašemu životu tak, jako právě Písmo. Slova jsou zaznamenána na stránkách Bible a my je můžeme každý den číst. Důležitou otázkou však je, jak si je můžeme uchovávat v srdci a jak podle nich můžeme žít.

Jakou radu nacházíme v úvodních verších (Ž 119,11; Žd 4,12)?

Ve verši Žd 4,12 nacházíme důležitou zmínku o tom, jak vlastně máme vnímat Bibli. „Dvousečný meč" je účinná zbraň, ale Bible dokáže pro lidskou duši udělat to, co lidské nástroje nedokážou. Písmo o sobě říká, že je „živé". Je to stále pravda, i když Bible vznikla před tisíci lety? Ježíš řekl: „Slova, která jsem k vám mluvil, jsou Duch a jsou život" (J 6,63). Je-li naše srdce zlomené nebo se náš život rozpadá, Bůh může svým Slovem změnit okolnosti kolem nás. Starý zákon popisuje Boží slova jako velmi aktivní a účinná. Rozhodně se o nich nedá říci, že by byla pasivní nebo bezmocná (viz Iz 55,11). Když žalmista přemýšlel o vlivu Božích slov, napsal: „Je mi útěchou v mém pokoření, že tvá řeč mi zachová život" (Ž 119,50).

Možná jsi někdy zažil opravdový hlad, nebo jsi držel půst či dietu. Po takové zkušenosti nám většinou chutná všechno. V duchovním smyslu je Bible potravou pro naše duše. Je-li tvá duše prázdná a hladová, otevři živé Slovo. Přečti si Jr 15,16; 1Pt 2,2 a Mt 4,4. Boží slova lahodí mysli i srdci, a když je čteme, naplní nás a posílí. Takové zaslíbení jsme obdrželi.

Slova Písma pocházejí od samotného Boha. On je adresuje tobě i každému, kdo ho hledá. Když je čteme s modlitbou a s otevřeným srdcem, změní náš život.

Aplikace

K jakým problémům ve tvém životě může právě teď Bible promluvit? Proč bychom neměli dovolit svému sobectví, aby nám zabránilo následovat to, co nám Bible říká?

STAV SRDCE

Přijímej z jeho úst naučení, vkládej si do srdce jeho slova. (Jb 22,22)

Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. (1K 2,14)

Proto i my děkujeme Bohu neustále, že jste od nás přijali slovo Boží zvěsti ne jako slovo lidské, ale jako slovo Boží, jímž skutečně jest. Vždyť také projevuje svou sílu ve vás, kteří věříte. (1Te 2,13)

Osobní studium

Naše schopnost přijímat poučení z Božího slova (Jb 22,22) závisí ve velké míře na tom, v jakém stavu je naše srdce, když se dostáváme pod vliv Písma. Co o tom říká text 1K 2,14?

Je pochopitelné, že duchovně otevřený člověk zažije při čtení Bible zcela jinou zkušenost než duchovně uzavřený člověk. Ten, kdo je přesvědčen, že Bible je jen naivní, nedůležitý starodávný text, nebude na jejích stránkách hledat pravdu pro svůj život.

Pokud tedy toužíme, aby se náš vztah s Bohem rozvíjel, bude velmi záležet na tom, jaký máme postoj k Bibli a jak přistupujeme k jejímu studiu. Co o tom říká apoštol Pavel v 1Te 2,13?

Když Bohu důvěřujeme, jeho Slovo v nás koná jeho dílo. Když otevíráme Bibli s vírou, že nám Bůh chce prostřednictvím jejích slov něco darovat, skutečně k nám promluví a bude působit v našem životě. Závisí to však na naší víře a na našich očekáváních. Dobrou zprávou je, že i kdyby byla naše víra malá, Bůh jí může pomoci růst (Mk 9,24; L 17,6).

Jedním z velkých cílů Bible je ukazovat nám pravdu o našem vztahu s Bohem a také to, jak tento vztah posílit. Je-li naše srdce otevřeno působení Ducha svatého a přistupujeme-li k Písmu s pokorou, vždy odejdeme změněni, ačkoli si toho ani nemusíme hned všimnout. Změna může být postupná, růst může být pozvolný. Ale pokud nás bude ovládat nevšímavost, hřích a neochota se měnit, čtení Bible nám nebude moc užitečné. Duch svatý nás vybízí, abychom se přiblížili k Ježíši Kristu. Opravdu mu chceš být blíže? Pokud ano, Boží slovo ti dá „moudrost ke spasení" (2Tm 3,15) a porozumíš věcem, které sis nikdy ani nedokázal představit.

Aplikace

Jak na tom je tvé srdce a tvá mysl, když otevíráš stránky Bible? Přicházíš se svými vlastními názory a s cílem, aby ti je Bible potvrdila? Nebo přistupuješ s otevřenou myslí, s otevřeným srdcem a s upřímnou vírou připravený poznávat, co ti Bůh chce říct? Proč je tvůj postoj důležitý?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Zamyslíte-li se nad tím, co jste řekli za posledních 24 hodin, jak byste zhodnotili svá slova? Byla láskyplná, laskavá, radostná, povznášející, nebo plná frustrace, únavy, úzkosti, hněvu, pomluv či zlomyslnosti? Bible říká: „Čím srdce přetéká, to ústa mluví" (Mt 12,34). Když máme srdce zanesené špínou a nepořádkem, projeví se to i v našich slovech.

Všichni jsme už zažili pocit frustrace, únavy nebo stresu. Takové rozpoložení má vliv i na to, co vychází z našich úst. Často se jedná o slova, kterých později litujeme. Naopak, když naše srdce překypuje láskou k někomu, jsou i naše slova plná této lásky.

Podobně i Bible mluví o Božím srdci a jeho záměrech s námi. Je úžasné pochopit, že právě taková slova, přímo z Božího srdce, nacházíme v Bibli. Je také ohromující sledovat, jakou moc měla Boží slova v průběhu dějin.

„Můžeme brát Bibli jako knihu obsahující dobrá morální naučení, která bychom měli dodržovat, pokud jsou v souladu s názory naší doby a naším postavením ve světě. Něco zcela jiného je však považovat Bibli za to, čím ve skutečnosti je – za slovo živého Boha, za slovo, které má usměrňovat naše slova, činy i myšlenky. Nebrat Bibli zcela vážně je totéž jako ji úplně zavrhnout. Toto praktické odmítání Bible lidmi, kteří tvrdí, že jí věří, je nejzávažnějším důvodem, proč mladí lidé pochybují a nevěří." (Ed 260; Vých 154)

Otázky k rozhovoru

1. *Jaké logické a racionální důvody máte pro svou víru? Pravděpodobně jich je mnohem víc, než si uvědomujeme.*
2. *Jak se můžete ujistit, že studium Bible a modlitba jsou skutečně základem vašeho vztahu s Bohem? Jak by vypadal vztah s Bohem bez modlitby a studia Bible?*
3. *Pokud by si někdo chtěl prohloubit svůj vztah s Bohem, které texty Písma byste mu doporučili jako první?*
4. *Jak můžete žít podle každého slova, které vychází z úst Hospodinových? (Dt 8,3) Jak by se to mohlo projevit ve vašem životě?*
5. *Co nám následující pasáže říkají o Božích slovech? Žd 11,3; Ž 33,6; Mt 11,4.5; 1Te 4,16; Ef 6,17; Jk 1,21*

Shrnutí

Bible je živá a mocná a její čtení je základem pro růst našeho vztahu s Bohem. Nejenže nás učí o úžasné Boží povaze a jeho interakcích s lidstvem během celých dějin, ale promlouvá i dnes ke každému z nás, jestliže k ní přistupujeme s pokorou.

Jak studovat Bibli

Texty na tento týden

J 15,1–8; Mk 1,35; 1Pa 16,11; Ž 119,105; Iz 50,4; Iz 55,1–13

Základní verš

„Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ (Iz 55,10.11)

Vzpomeň si na chvíli, kdy jsi dostal svou první Bibli. Možná jsi byl dítě a darovali ti ji rodiče, možná jsi ji dostal ve sboru nebo sis ji koupil až jako dospělý. Bez ohledu na to, jak dlouho už Bibli vlastníš, polož si otázku, jakou má pro tebe hodnotu. Považuješ ji za to nejcennější a nejvzácnější, co vlastníš, nebo je pro tebe naprosto samozřejmé, že máš živé Boží slovo na dosah ruky? Jak se ti daří číst Bibli? Uvažoval jsi někdy o tom, kde máš při svém studiu Písma začít? Jak máš číst Bibli, aby ses přiblížil k Bohu?

Martin Luther řekl: „Už několik let si každoročně dvakrát přečtu Bibli. A kdyby byla Bible velký, mohutný strom a všechna její slova drobné větvičky, zatřásl bych každou z nich, dychtivý vědět, co tam je a co nabízí.“ (LUTHER Martin. *Luther's Works*, vol. 54, Fortress Press 1967, s. 165)

Možná máš každý den vyhrazený čas pro studium Písma, nebo naopak tvá Bible většinu týdne odpočívá na poličce. Ať je tomu tak či onak, každý z nás se může naučit studovat Bibli tak, že nás to obohatí a změní to náš život. Tento týden se budeme věnovat několika možnostem, jak obohatit naše studium Božího slova.

Osnova lekce

Také v této lekci ještě zůstaneme u tématu Bible, které jsme otevřeli už minulý týden. Tentokrát se zaměříme na to, jak k její četbě a studiu přistupovat, aby to pro nás a náš duchovní život bylo skutečným požehnáním.

- Jr 29,13; J 15,5–8: Důležitost vědomě plánovaného času nad Biblí (neděle)
- Mk 1,34.35: Potřeba vhodného klidného místa k ztišení nad Božím slovem (pondělí)
- Ž 119,15.16.105: Praktické metody studia a rozjímání nad textem Bible (úterý)
- Iz 50,4: Důležitost sdílení se s poznaným poselstvím Písma (středa)
- Ž 119,103.104: „Sladké“ požehnání z poselství Božího slova (čtvrtek)

ČAS

Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. (Jr 29,13)

[5]Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. [6]Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí. [7]Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, proste, oč chcete, a stane se vám. [8]Tím bude oslaven můj Otec, když ponesete hojné ovoce a budete mými učedníky. (J 15,5–8)

Osobní studium

Nastavil sis někdy budík o něco dříve než obvykle, aby sis přivstal a přečetl si něco v Bibli? A stalo se ti, že když jsi konečně vstal, podíval ses na hodinky a řekl sis: „Už mi zbývá jen patnáct minut, měl bych si s tím čtením pospíšit!"? Jak to potom vypadalo? Dvěma větami ses pomodlil a rychle jsi přelétl kapitolu z Bible? Možná jsi byl na sebe hrdý, že jsi to zvládl, ale tvé srdce odcházelo do nového dne prázdné a nespokojené.

„Rychlé čtení Písma svatého však přináší jen malý užitek. Je možné zevrubně pročíst celou Bibli, a přitom nevidět její krásu a nepochopit její hluboký a skrytý smysl." (SC 90; CVP 92)

Čtení Bible nám samozřejmě přináší požehnání. Ale budeme-li číst Bibli příliš rychle, povrchně a ve spěchu (jako bychom do sebe lili vodu proudem z hadice), může se nám snadno stát, že mnoho důležitých skutečností zcela přehlédneme. Bůh nám dal své inspirované, vzácné Slovo, abychom se o něm (a zároveň i o sobě) dozvěděli více. Když si najdeme čas, abychom viděli nepopsatelně krásný Boží charakter a to, co vše v průběhu dějin konal pro lidstvo, určitě si ho zamilujeme. Záznam jeho vztahu k člověku máme přímo v rukou, potřebujeme si však najít čas a věnovat se tomu, abychom Boha poznávali prostřednictvím čtení jeho Slova (Sk 17,11). Uvažuj o následujících návrzích:

- *Požádej Boha, aby ti do srdce vložil touhu po něm.* Odvolej se na zaslíbení v Jr 29,13 a Ž 37,4.5. Popros ho, aby tě vzbudil dříve než obvykle nebo aby ti ke studiu Bible pomohl uvolnit nějaký čas v průběhu dne.
- *Odevzdej svůj čas Bohu.* Ano, jsi zaneprázdněný a máš mnoho naléhavých povinností, ale čas s Bohem je neocenitelný. Jdi sám na klidné místo a přečti si Ž 46,11. Přečti si slova nebo si zazpívej píseň „Vše ti v oběť dám". Přemýšlej o oblastech svého života, které jsi Bohu ještě nepodřídil, a předej mu je.
- *Vyhraď si čas pro Boha a buď s ním, i když se ti možná nechce.* Podobně jako zdraví vyžaduje vědomé rozhodnutí a jednání (cvičení, zdravé stravování), vyžaduje i budování blízkého vztahu s Bohem vědomé rozhodnutí. Pamatuj, že k vytvoření nových návyků potřebujeme nejméně tři týdny a že bez pomoci Ducha svatého se v této věci jednoduše nedá uspět.

Znovu si přečti text o Ježíši jako vinném kmeni (J 15,1–8). Co Ježíš říká o „zůstávání" v něm? Proč je to tak důležité pro naši víru?

Aplikace

Jaký praktický krok můžeš tento týden udělat, abys zpomalil, vyhradil si kvalitní čas pro budování vztahu s Bohem a dovolil jeho Slovu, aby formovalo tvé srdce?

MÍSTO

Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. (Mk 1,35)
Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (1Pa 16,11)

Osobní studium

Ježíšův příklad nás může inspirovat v mnoha oblastech života. Platí to i pro naši osobní modlitbu. Co se z úvodního textu (Mk 1,35) dozvídáme o Ježíšově času s Bohem?

Přestože jde jen o jeden verš, z Ježíšova příkladu se můžeme hodně naučit. Dlouho předtím, než vyšlo slunce, odešel na osamělé a tiché místo (vzdálil se od shonu každodenního života), aby mohl být se svým Otcem. Představ si tu scénu – dříve, než se svět kolem Ježíše probudí do nového dne, on sedí u Galilejského jezera nebo na úbočí kopce, modlí se a povídá si se svým Otcem. Tento text ukazuje na Ježíšovu oddanost modlitbě. Jasně vidíme, že čas strávený na modlitbě byl pro něho důležitý. Není pochyb o tom, že právě tento čas dával Ježíši nejen moudrost jednat podle Boží vůle, ale také sílu k překonání všech překážek. Pokud Ježíš potřeboval takový začátek dne, o co víc je nezbytností i pro nás!

Bůh nám říká: „Hledejte mou tvář" a doufá, že naše odpověď bude: „Hospodine, tvář tvou hledám" (Ž 27,8).

Co říká 1Pa 16,11 o tom, jak bychom měli hledat Hospodinovu tvář?

Máš místo, kam můžeš jít každé ráno, abys byl s Bohem? Možná si můžeš najít křeslo u okna, tiché místo venku nebo jen kuchyňský stůl, kam každý den přijdeš a sedneš si na to nejlepší místo – k Ježíšovým nohám (L 10,39–42), aby ses učil z Božího slova. Pokud si vytvoříš každodenní zvyk přijít na určité místo, abys trávil čas s Bohem, je pravděpodobnější, že se tam každý den vrátíš. Nenech se odradit, když se ti to občas nepodaří. Do života přicházejí různé neočekávané okolnosti, kdy ani při nejlepší vůli nebudeš moci strávit s Bohem plánovaný čas. Snaž se však, aby neuplynulo příliš mnoho dní, týdnů (nebo dokonce měsíců), aniž bys opět strávil s Bohem důležitý čas. Pamatuj, že mít trvalý vztah s Bohem je každodenní rozhodnutí. A když se rozhodneš, můžeš ho obnovit kdykoli – i dnes.

Aplikace

Kolik času jsi během uplynulého týdne strávil modlitbou a čtením Bible? Co ti tvá odpověď říká o změnách, které potřebuješ udělat ve svých prioritách?

HLUBOKÉ STUDIUM BIBLE

[15]O tvých ustanoveních přemýšlím, na zřeteli mám tvé stezky. [16]Nařízení tvá jsou pro mne potěšením, nezapomínám na tvé slovo. [...] [105]Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. (Ž 119,15.16.105)

Osobní studium

K tomu, abychom Bibli studovali do hloubky, nepotřebujeme být profesory teologie. Zde jsou některé základní kroky, které nám pomohou při čtení Písma.

- Modli se: Modlitba by měla otevírat i uzavírat naše studium Písma. A modlit bychom se měli i v průběhu čtení. Zdůrazňování této skutečnosti nikdy nebude přehnané. Ellen G. Whiteová říká, že při čtení Písma nejsme nikdy sami. Když pozveme Ducha svatého, aby byl naším průvodcem, odmítneme tím všechna ostatní rozptýlení a nepřítel uteče. „Nestudujme Bibli nikdy bez modlitby. Jedině Duch svatý nám může ukázat důležitost věcí, které můžeme snadno pochopit, a zabránit tomu, abychom nepřekroutili nesnadno pochopitelné pravdy." (GC 599.600; VDV 388)
- Čti a zapisuj si: Zapisování si důležitých myšlenek a poznatků při čtení Bible nám může pomoci zpomalit naše myšlenky, přemýšlet o Božím slově a procházet jeho text tempem, které umožňuje pozorování, výklad, aplikaci a závazek. Pomáhá také, aby se naše na začátku roztroušené myšlenky postupně utřídily a vyjasnily. Z hlavy přes pero do srdce a potom do našeho každodenního prožívání. Pokud si něco zapíšeme, je mnohem větší pravděpodobnost, že si to i zapamatujeme (Ž 119,15.16). Pokud ti zapisování dělá z nějakého důvodu problém, zkus si Bibli číst nahlas (nebo ji poslouchej), a pak své myšlenky vyslov jako modlitbu k Bohu.
- Sdílej se: Řekni někomu, co ses dozvěděl nebo naučil. Tímto způsobem si můžeš lépe zapamatovat, co jsi zjistil. A navíc, tvoje zkušenost může někoho povzbudit.

Zkus si na začátek vybrat některou z kratších knih Bible (například Jonáš, Marek, Filipským nebo 1. list Janův) a pomalu si ji přečti.

Následující postup můžeš použít při uvažování o jednotlivých verších, perikopách nebo kapitolách:

1. Modli se, aby Duch svatý při čtení vedl tvou mysl a otevíral tvé srdce.
2. Vyber si biblický verš nebo pasáž.
3. Zapiš si do deníku text nebo jeho část, která tě při čtení nejvíce oslovila.
4. Znovu si na modlitbě přečti vybraný text a podtrhni si klíčové myšlenky.
5. Zapiš si, čím tě vybrané myšlenky oslovily.
6. Modli se a uvažuj, jak tyto myšlenky ovlivňují tvůj vztah s Bohem.
7. Přemýšlej, s kým by ses o tyto myšlenky mohl dnes podělit.

„Vždy, když Boží lid roste v milosti, získává i jasnější pochopení jeho Slova. V posvátných pravdách Písma bude poznávat nové světlo a krásu. Toto platilo v celých dějinách církve a tak to bude pokračovat až do konce." (5T 706)

Aplikace

V čem se myšlenky ve výše uvedeném citátu vztahují i na tvůj život? Uvažuj v této souvislosti i o textu Ž 119,105.

DVOJITÉ POŽEHNÁNÍ

Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci. (Iz 50,4)

Osobní studium

Existuje mnoho způsobů studia Bible. Můžeme postupovat verš po verši, věnovat se jednotlivým kapitolám či knihám nebo studovat určitá témata, případně slova. Při studiu můžeme používat konkordanci, biblický slovník nebo nějakou studijní příručku. Naše zjištění si můžeme obohatit i čtením duchovních knih, například ze série *Drama věků*. A nejen to. Dnes se dá Bible poslouchat, například při procházce v přírodě. Velmi užitečné může být i společné studium s přítelem či malou skupinkou věřících.

Tak jako si udržujeme svá přátelství různými společnými zážitky, měli bychom si udržovat svěží a živá i naše každodenní setkání s Bohem tím, že budeme při studiu Bible používat různé metody. Vždy se máme co naučit, vždy můžeme poznat něco nového!

Při studiu Písma je důležité i vzájemné sdílení toho, co jsme se naučili. Často nás právě společné rozhovory mohou motivovat k dalšímu studiu. Když se druhým snažíme vysvětlit, co jsme zjistili, pomáhá nám to utřídit si a ještě lépe pochopit zjištěné skutečnosti. Společné studium a duchovní rozhovory mohou povzbudit a posílit obě strany. Často se stává, že právě když se dělíme o to, co jsme se naučili, sami získáváme hlubší poznání.

A je třeba porozumět, že to, k čemu jsme došli při našem studiu, je Božím poselstvím nejen pro nás, ale i pro ostatní.

Co nám úvodní text (Iz 50,4) říká o vztahu s Bohem? Jak může tento vztah ovlivnit naše vztahy s druhými lidmi?

Naše osobní studium Bible posílí nejen nás, ale umožňuje nám povzbudit i ostatní, které ten den potkáme. Tak přináší studium Písma dvojí požehnání.

Duchovní život je běh na dlouhou trať. Pros Boha, aby ti pomáhal „běžet" vytrvale a se zrakem upřeným na cíl, kde je nebeskou cenou „Boží povolání v Kristu Ježíši" (Fp 3,14). Nenech se odradit, pokud jsi své studium na nějaký čas zanedbal. Naopak, udělej v životě všechny potřebné změny, aby tvůj vztah s Bohem zůstával živý a aby tě tvé studium a tvá modlitba obohacovaly a naplňovaly. Protože věčný život je skutečně v tom, abychom dnes „poznali jediného pravého Boha" (J 17,3). Každodenní závazek setrvávat v něm a v jeho Slově mění náš život.

Aplikace

Znovu si přečti úvodní text na tento týden (Iz 55,10.11) a uvažuj nad jeho významem. Jaké části Písma nebo témata právě studuješ? S kým by ses mohl podělit o svá zjištění?

„JAK LAHODNOU CHUŤ MÁ, CO TY ŘÍKÁŠ!“

[103]Jak lahodnou chuť má, co ty říkáš! Sladší než med je to pro má ústa. [104]Z tvých ustanovení jsem nabyl rozumnosti, proto nenávidím každou stezku klamu. (Ž 119,103.104)

[6]Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. [7]Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemnostem svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. [8]„Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. [9]Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“ (Iz 55,6–9)

Osobní studium

Vzpomeň si na svůj oblíbený dezert. Je prospěšný pro tvé zdraví? Možná používáš jako sladidlo hnědý cukr, javorový sirup, nebo dokonce med pro jeho léčivé účinky. Pokud jsi někdy vyzkoušel med v plástvi, víš, jak sladká je jeho jemná textura, když se ti rozplývá na jazyku. V Ž 119,103 žalmista připodobňuje Boží výroky k chuti medu – Boží řeč je pro něj ještě sladší než med.

Jak rozumíš slovům „Z tvých ustanovení jsem nabyl rozumnosti“ (Ž 119,104)? Proč je tato myšlenka důležitá pro pochopení toho, co nám přináší studium Bible?

Boží slova jsou pro naši duši opravdu lahodná. Nedají se připodobnit k ničemu jinému, co nám svět nabízí. Na rozdíl od koláčů a zákusků sladkost Božího slova léčí naši duši a mění náš charakter a život. Pokud jsme se vzdálili od Boha, můžeme padnout na kolena, otevřít jeho Slovo a napít se živé vody, která jediná nám přinese uspokojení a klid.

Prorok Izajáš v 55. kapitole toto poselství dále rozvíjí. Věnuj nyní nějaký čas přečtení této kapitoly a poté odpověz na uvedené otázky:

- Co dává Hospodin těm, kteří k němu přicházejí, aby „jedli“ z jeho Slova?
- Co pro tebe plyne z pozvání v této kapitole?
- Jaká výzva zaznívá v tomto textu?
- Jaké zaslíbení dává?

Když nás Boží živé a mocné Slovo vyzývá k tomu, abychom rostli v Kristu, proniká přímo do našeho srdce, do naší mysli a duše. Může však pro nás udělat jen tolik, kolik mu dovolíme. Všechno závisí na tom, kolik času a úsilí (ano, vyžaduje to i úsilí) jsme ochotni věnovat tomu, abychom se v pokoře ponořili do jeho Slova a jednali podle jeho vůle.

Aplikace

Jak konkrétně můžeš hledat Hospodina, „dokud je možno ho najít“ (Iz 55,6)?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Cílem studia Bible je poznat Boha a růst ve vztahu s ním, protože to je věčný život – být s tím, koho milujeme (J 5,39; J 17,3).

Součástí každého vztahu je společně strávený čas naplněný vzájemným poznáváním. Ve Zj 3,20 čteme, že Ježíš o to usiluje. Potřebujeme si však uvědomit, že jako stvořené bytosti se můžeme o našem Stvořiteli vždy dozvědět ještě víc. Podobně jako horník, který se snaží najít v zemi drahokamy, i my bychom měli neustále hledat v Bibli. Bez ohledu na to, kolikrát jsme četli určité příběhy nebo biblické pasáže, vždy můžeme objevit něco nového. „Ať už člověk získal jakékoli rozumové poznání, ať si ani na chvíli nemyslí, že již není třeba důkladně a vytrvale zkoumat Písmo, aby získal větší světlo. Každý z nás je povolán studovat proroctví." (5T 708)

Důležité je i to, abychom se nesnažili přizpůsobit si Bibli našim vlastním názorům nebo myšlenkám. „Jak máme zkoumat Písmo? Máme si přesně stanovit naše věroučné body, a pak se snažit, aby vše v Písmu odpovídalo našemu přesvědčení? Nebo máme své myšlenky a názory porovnávat s tím, co píše Bible, a ze všech stran prověřovat své názory pravdou obsaženou v Písmu? Mnozí, kteří Bibli čtou a dokonce ji vyučují, nechápou drahocennou pravdu, kterou studují a učí. [...] Mnozí dávají slovům Písma význam, který odpovídá jejich vlastním názorům." (CW 36)

Otázky k rozhovoru

1. *S jakým postojem obvykle přistupujete k Bibli? Je něco, co byste měli změnit? Proč je postoj pokory a podrobení se Božímu slovu tak důležitý?*
2. *Existují nějaké ustálené názory, které byste možná měli odložit stranou, aby Písmo mluvilo samo za sebe? Pokud ano, jak se za tuto změnu můžete začít modlit hned teď?*
3. *Proč je pro vztah člověka s Bohem nebezpečné usilovat o to, aby za každou cenu objevil něco nového? Jak nás snaha o „originalitu" může svést na scestí, zvláště pokud to děláme ze sobeckých pohnutek?*

Shrnutí

Osobní studium Bible je základem živého a trvalého vztahu s Bohem. Boží slovo promlouvá do našich životů ve 21. století smysluplným způsobem, stejně jako to dělalo v minulých stoletích. Podobně jako při udržování našich lidských přátelství, měli bychom hledat způsoby, jak udržovat živý i náš duchovní život. Zůstávejme v Ježíši a důvěřujme jeho zaslíbení, které řekl o svém Slově: „Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal" (Iz 55,11).

Velikáni modlitby

Texty na tento týden

Da 2,20–23; Da 6,10.11; Sk 20,36; Gn 5,22–24; Ex 33,15–23; Ex 32,31.32

Základní verš

„Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat.“ (Ž 116,1.2)

Představme si, že bychom si jen velmi zřídka povídali se svým životním partnerem nebo s nejlepším přítelem. Velmi brzy by vztah zeslábl a nastaly by problémy. Velmi podobné je to i s modlitbou, která je nezbytnou součástí blízkého vztahu s Bohem. Jedná se o klíčový návyk, který potřebujeme posilovat. Pokud se nebudeme pravidelně a vytrvale modlit, dříve či později se od Boha vzdálíme.

V Písmu nacházíme příběhy mnoha lidí, kteří se modlili různými způsoby. Prostřednictvím biblického textu můžeme nahlédnout do jejich životů a zkoumat, jak prožívali své společenství s Bohem a jaký s ním měli vztah. Jejich modlitby mohou být pro nás inspirací. A můžeme také sledovat, jak jejich modlitby změnily životy druhých lidí. Opravdu je to tak: náš modlitební život ovlivňuje nejen nás, ale i ostatní.

Věnujme se tedy dva týdny tématu modlitby, protože je stejně důležitá jako samotné studium Bible. Tento týden se budeme věnovat studiu některých biblických postav, jejichž zkušenost poukazuje na důležitost modlitby pro silný vztah s Bohem. Poučme se z jejich příkladů.

Osnova lekce

Tato lekce je první ze dvou, v níž se budeme věnovat důležitosti modlitby pro budování a rozvíjení našeho vztahu s Bohem. Na příkladech Daniela, Henocha a Mojžíše uvidíme, jak vypadá taková komunikace s Bohem v různých životních situacích.

- Da 6: Daniel – modlitba navzdory hrozbě smrti (neděle + pondělí)
- Gn 5,22–24: Henoch – každodenní život v Boží blízkosti (úterý)
- Ex 32–33: Mojžíš – jeho modlitby za sebe i za chybující lid (středa + čtvrtek)

VĚRNÝ DANIEL

[20] [Daniel] promlouval takto: „Požehnáno buď jméno Boží od věků až na věky. Jeho je moudrost i bohatýrská síla. [21] On mění časy i doby, krále sesazuje, krále ustanovuje, dává moudrost moudrým, poznání těm, kdo mají rozum. [22] Odhaluje hlubiny a skryté věci, poznává to, co je ve tmě, a světlo s ním bydlí. [23] Tobě, Bože otců mých, chci vzdávat čest a chválu, neboť jsi mi dal moudrost a bohatýrskou sílu. Oznámils mi nyní, oč jsme tě prosili, oznámil jsi nám královu záležitost.“ (Da 2,20–23)

[11] Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve. [12] Tu se ti muži shlukli a přistihli Daniela, jak se modlí a prosí svého Boha o milost. (Da 6,11.12)

Osobní studium

Daniel je nepochybně velkou postavou Písma. Velmi dobře známe příběh z první kapitoly jeho knihy: „Ale Daniel si předsevzal, že se neposkvrní královskými lahůdkami a vínem, které pil král při svých hodech“ (Da 1,8). O Danielovi a jeho třech přátelích se dozvídáme: „A Bůh dal těm čtyřem jinochům vědění a zběhlost ve veškerém písemnictví a moudrosti. Danielovi dal nadto porozumět všem viděním a snům“ (Da 1,17). Bible popisuje Daniela jako moudrého (Da 1,20; 2,14.21.23.48), protože v něm byl Boží Duch (Da 5,14; 6,3) a nebe ho velmi milovalo (Da 9,23; 10,11). To jsou některé charakteristiky muže, který měl silné a trvalé spojení s Bohem.

V druhé kapitole knihy Daniel, když král Nebúkadnesar vydal rozsudek smrti proti všem mudrcům v Babylóně, Daniel prosil Boha o slitování a o zjevení tajemství králova snu (Da 2,18). Když Bůh zjevil Danielovi králův sen, Daniel se okamžitě modlil.

Přečti si Da 2,19–23. Proč se Daniel modlil a co se z této modlitby můžeme naučit?

Jak léta plynula a králové povstávali a padali, Daniel zůstával rádcem králů. Z Písma se dozvídáme, že „v něm byl mimořádný duch. Král ho zamýšlel ustanovit nad celým královstvím“ (Da 6,4).

Daniel „byl věrný. Žádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali“ (Da 6,5). Navzdory nenávisti a zlým intrikám (Da 6,6–10) ze strany královských úředníků a satrapů zůstal Daniel ve svém modlitebním životě vždy vytrvalý a odvážný.

Přečti si Da 6,11.12. Co nám tyto verše říkají o Danielovi?

Když Daniel čelil potížím, modlil se. Přestože byl jeho život v ohrožení, modlil se vytrvale, pravidelně (třikrát denně, jak měl ve zvyku) a modlil se u otevřeného okna směrem k Jeruzalému.

Jeho modlitba se projevila činem (klekl si) a soustředil se v ní na chválení, díkůvzdání a prosbu.

Aplikace

Proč vyznívají naše výmluvy při zanedbávání modlitby (nemám čas, jsem unavený, jsem pod příliš velkým tlakem) chabě a nepřesvědčivě?

POZICE PŘI MODLITBĚ

Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve. (Da 6,11)

Chana řekla: „Dovol, můj pane, při tvém životě, můj pane, já jsem ta žena, která tu stála u tebe a modlila se k Hospodinu.“ (1S 1,26)

Král David pak vešel, usedl před Hospodinem a řekl: „Co jsem já, Panovníku Hospodine, a co je můj dům, že jsi mě přivedl až sem?“ (2S 7,18)

Osobní studium

Když se nám v životě něco špatného přihodí, většinou se spojíme s blízkým přítelem, abychom si s ním o tom promluvili. Podobně je to i u dobrých zpráv – chceme se o ně s někým blízkým podělit. Proč bychom se v takových situacích neměli obrátit i na Boha? „Modlit se znamená otevřít své srdce Bohu jako nejlepšímu příteli.“ (SC 93; CVP 96)

Modlitba nás udržuje ve spojení s Bohem. A nejen to! Tím, že se obracíme k Bohu, ukazujeme ďáblu, komu opravdu patříme. Když si ráno klekneme k modlitbě, je to přímo hmatatelné, viditelné prohlášení, kterým mocnostem temna dáváme najevo, že si dnes vybíráme Boha. A navíc, když se modlíme, Bůh nám posílá anděly a my jsme posíleni a chráněni před nepřítelem (Ž 91).

Fyzický akt pokleknutí je vyjádřením pokorné odevzdanosti. V určitém smyslu je takový postoj při modlitbě jiný než modlitba vsedě nebo když ležíme na posteli, ačkoli modlit se samozřejmě můžeme v jakékoli poloze. Když klečíme před Bohem, naše srdce se předává snadněji, protože naše tělo a naše slova prohlašují, že on je svrchovaný vládce našeho života a že my jsme pouze jeho stvořené děti.

Přečti si následující biblické pasáže a zamysli se nad zkušeností těch, kdo při modlitbě klečeli: Da 6,11; L 22,41; Sk 7,60; Sk 9,40; Sk 20,36.

V biblických dobách bylo běžnou praxí modlit se ve stoje (2Pa 20,5.6.13; 1S 1,26; Jb 30,20; L 18,11). Bible také uvádí příklady lidí, kteří při modlitbě seděli (2S 7,18). Jiní se před Bohem poklonili tváří k zemi – ačkoli tato poloha se méně často spojovala s modlitbou, spíše s podřízením se někomu ve vyšším postavení (1Kr 1,47; Mk 14,35).

Jaká je tvá obvyklá poloha při modlitbě? Bible od nás nevyžaduje, abychom se modlili v nějaké konkrétní pozici. Prostřednictvím svého postoje při modlitbě však můžeme vyjádřit naši úctu, naše vnitřní pocity a naši touhu předat se Bohu. Někteří lidé (například ze zdravotních důvodů) nemohou pokleknout, takže v konečném důsledku záleží především na stavu našeho srdce. Pokud si můžeš kleknout, ale obvykle se modlíš v jiné pozici, zkus si příště při modlitbě kleknout a potom zvaž, zda a jak to ovlivnilo tvůj čas strávený s Bohem.

Aplikace

Bible nás vyzývá: „V modlitbách neustávejte“ (1Te 5,17). Naznačuje tím oddanost, pravidelnost, stálost (Ko 4,2; řecky proskartereó), trpělivost a vytrvalost (Ř 12,12; řecky hypomenó). Dnes, ať už budeš stát, sedět, ležet nebo chodit, obrať své myšlenky k Bohu a povídej si s ním jako se svým Přítelem. Začni hned teď.

HENOCH CHODIL S BOHEM

[22]A chodil Henoch s Bohem po zplození Metuzaléma tři sta let a zplodil syny a dcery. [23]Všech dnů Henochových bylo tři sta šedesát pět let. [24]I chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť ho Bůh vzal. (Gn 5,22–24)

Henoch věřil, a proto nespatřil smrt, ale Bůh ho vzal k sobě. „Nebyl nalezen, protože ho Bůh přijal." Ještě než ho přijal, dostalo se Henochovi svědectví, že v něm Bůh našel zalíbení. (Žd 11,5)

Osobní studium

Co se z úvodních textů (Gn 5,22–24; Žd 11,5) dozvídáme o Henochovi?

Bible se o Henochovi zmiňuje jen na několika místech. Dozvídáme se však, že žil tři sta šedesát let, měl děti a „chodil Henoch s Bohem. A nebylo ho, neboť ho Bůh vzal" (Gn 5,24). Jak krásné je, že právě důsledná oddanost Bohu definuje život člověka!

Henochův život bychom zcela určitě mohli charakterizovat tím, že byl „v modlitbě vytrvalý" (Ř 12,12). Jeho život byl každodenní zkušeností s Bohem a pro svou víru „nespatřil smrt, ale Bůh ho vzal k sobě" (Žd 11,5). V době, kdy žil, se země stávala stále zkaženější, ale Henoch vytrvale sloužil Bohu. Jeho život je zrcadlem toho, co znamená zůstávat v Bohu.

„Uprostřed života aktivní práce Henoch vytrvale udržoval své společenství s Bohem. Po určité době prožité mezi lidmi trávil nějaký čas o samotě, neboť lačnil a žíznil po Božím poznání. Henoch rozmlouval s Bohem a stále více a více odrážel Boží obraz. Jeho tvář vyzařovala světlo, které se skví v Ježíšově tváři." (PP 86.86; NUD 35)

Bůh od nás nežádá, abychom žili jako poustevníci nebo mniši, tak oddělení od světa, že by z nás na zemi nebyl žádný užitek. Podobně jako Henoch, i my můžeme být produktivní a vnímat potřeby lidí kolem nás a pomáhat jim. Ale pouze díky tomu, že budeme chodit s Bohem, zůstávat v něm a budeme s ním mít pevný a trvalý vztah, může Bůh skrze nás zrcadlit svůj nádherný charakter.

Můžeme se modlit kdykoli a kdekoli. Není místa na zemi, kde by nás Bůh neviděl nebo neslyšel (Ž 139,7–12). On vždy slyší volání našeho srdce (čti Pl 3,55–57). Přesto je dobré modlit se nahlas, nejen v duchu. Když se modlíme jen v mysli, naše pozornost se může snáze rozptýlit, oslabí se naše pozornost, nedokončíme větu a někdy i zapomeneme, co jsme vlastně chtěli říct. Ale když se modlíme nahlas (třeba i šeptem), je to pro nás připomínka, že Bůh je skutečný, že poslouchá a že s ním o něčem konkrétním mluvíme.

Aplikace

Kde, kdy nebo jak dnes plánuješ mluvit s Ježíšem?

MOJŽÍŠ – ZBOŽNÝ VŮDCE

15Mojžíš mu [Hospodinu] řekl: „Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj! 16Podle čeho jiného by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš; tím budeme odlišeni, já i tvůj lid, od každého lidu na tváři země.“ 17Hospodin Mojžíšovi odvětil: „Učiním i tuto věc, o které mluvíš, protože jsi u mne našel milost a já tě znám jménem.“ 18I řekl: „Dovol mi spatřit tvou slávu!“ 19Hospodin odpověděl: „Všechna má dobrota přejde před tebou a vyslovím před tebou jméno Hospodin. Smiluji se však, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ (Ex 33,15–19)

Osobní studium

Včera jsme si ukázali, že i přes malý počet biblických zmínek o Henochovi víme o jeho velmi blízkém vztahu s Bohem. O vztahu Mojžíše s Bohem víme z Písma daleko víc. Bible přináší četné zprávy o Mojžíšových rozhovorech s Hospodinem. Když spolu s Mojžíšem procházíme po jeho životní cestě naplněné vzestupy a pády, opakovaně zjišťujeme, že nejdůležitější částí života a tajemstvím úspěchu tohoto pokorného a zbožného vůdce byla neustálá komunikace a trvalý vztah s Bohem.

Přečti si Ex 33,15–23. O čem Mojžíš mluví s Hospodinem? Jak tento rozhovor probíhá?

Představ si, jaké by to bylo mluvit s Bohem a jasně slyšet jeho hlas. Je zvláštní, že Izraelité sami nevyhledávali toto blízké společenství s Bohem. Místo toho prosili Mojžíše, aby k nim mluvil Božím jménem (Ex 20,18–21). Bůh na tuto roli Mojžíše připravil, počínaje jejich setkáním u hořícího keře. Na základě všeho, co se dozvídáme o Mojžíšových osobních modlitbách, vidíme, že je téměř neustále v Boží přítomnosti, prosí o vedení a přimlouvá se za ty, které vede.

Mojžíš se dvakrát přimlouvá za členy své rodiny. V jaké to bylo situaci a co by se stalo, kdyby nezasáhl a nepřeklenul tak vzniklou propast?

- Áron: Ex 32,1–14.31–34; Dt 9,20
- Mirjam: Nu 12,13

Když sledujeme, co se dělo v souvislosti s jeho sestrou Mirjam, je pozoruhodné, že obětí její žárlivosti a odsouzeníhodného jednání se stal sám Mojžíš. Snadno se mohl postavit stranou a nechat Boha, aby vykonal trest, který si Mirjam a Áron zasloužili. On jim však hned odpustil a u Hospodina se přimlouval za uzdravení své sestry. V Mojžíšově jednání můžeme vidět odraz Boží odpouštějící milosti vůči hříšníkům.

Aplikace

Přečti si Mt 5,44 a Ko 3,13. K čemu nás v těchto verších vyzývají Ježíš a Pavel? Proč je takové jednání důležité a jak jej můžeme aplikovat do svého života?

MOJŽÍŠOVA PŘÍMLUVA ZA NÁROD

[31]Mojžíš se tedy vrátil k Hospodinu a řekl: „Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu, udělali si zlatého boha. [32]Můžeš jim ten hřích ještě odpustit? Ne-li, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš!“ (Ex 32,31.32)

Osobní studium

Co se z úvodního textu (Ex 32,31.32) dozvídáme o Mojžíšovi a modlitbě?

Mojžíš se opakovaně odvážně přimlouval za Boží lid. Obrátil k Bohu, když byli lidé žízniví (Ex 15,25; 17,2–6), když měli hlad (Nu 11,21.22) a když byl zoufalý (Nu 11,11–15).

Když si Izraelité hned poté, co s nimi Hospodin uzavřel smlouvu, postavili zlaté tele, Mojžíš po téměř čtyřiceti letech na tuto událost vzpomíná: „Lekal jsem se hněvu a rozhořčení, jímž se Hospodin proti vám rozlítil, aby vás vyhladil. A Hospodin mě vyslyšel i tentokrát“ (Dt 9,19).

Když se zvědové vrátili ze zaslíbené země, Mojžíš Izraelcům připomíná: „Tu jsem se vrhal před Hospodina, čtyřicet dní a čtyřicet nocí jsem se vrhal před něho, protože Hospodin řekl, že vás vyhladí“ (Dt 9,25).

Když byl Lévi oddělen od ostatních kmenů, aby sloužil ve svatyni, Mojžíš vzpomíná: „Já jsem pak zůstal na hoře jako poprvé čtyřicet dní a čtyřicet nocí a Hospodin mě vyslyšel i tentokrát; Hospodin nechtěl tvou zkázu“ (Dt 10,10). Bůh vyslyšel Mojžíšovy prosby.

Pokud jde o modlitbu a snahu být Bohu blízko, můžeme se z Mojžíšova života hodně naučit.

- Mojžíš Boha hluboce miloval a měl jasnou představu o jeho charakteru. Bůh se Mojžíšovi představil v Ex 34,6 slovy: „Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný a věrný.“
- Mojžíš byl odvážný a věrný, když se držel Boha během vzestupů i pádů na obtížné cestě do zaslíbené země. Přestože bojoval jako my všichni, Mojžíš důvěřoval Boží moci, přítomnosti a vedení (Ex 33,13).
- Mojžíš připomněl Bohu jeho smlouvu (Ex 32,13), odkazoval se na Boží zaslíbení dané jeho lidu (Dt 7,8) a připomínal Boží vedení v minulosti (Dt 8,2).
- Mojžíš přijímal Boží odpovědi na své modlitby, ať už Hospodin odpověděl ano nebo ne. Být v blízkém vztahu s Bohem neznamená, že vždy automaticky dostaneme, co chceme (Gn 3,23–29). Přesto bychom se měli modlit trpělivě a vytrvale (L 18,1–8).

Aplikace

Kdo právě teď potřebuje tvé přímluvné modlitby? Pomodli se za něj.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Měli bychom se modlit, protože Boha velmi milujeme a prostě nemůžeme jinak, než se s ním podělit o všechno v našich životech: o naše radosti a životní úspěchy, o naše břemena a starosti, o naše prosby a každodenní potřeby. „Můžeme se k Bohu přiblížit natolik, že na něj budeme myslet bez ohledu na to, co právě prožíváme. Budeme se pak obracet na Boha tak přirozeně, jako se květiny otáčejí ke slunci. Bohu můžeme svěřit svoje tužby, radosti i starosti. Můžeme mu sdělit svoje obavy i svá trápení. Boha to neunavuje. Zná počet vlasů na naší hlavě, zajímá ho, co jeho děti potřebují. ‚Pán je plný soucitu a slitování' (Jk 5,11).

Boží laskavé srdce vnímá naše starosti. Dotýká se ho, když se mu svěřujeme. Všechno, co nás znepokojuje, mu můžeme říct. Žádný problém pro něj není příliš velký, vždyť udržuje světy a vládne celému vesmíru. Nic z toho, co prožíváme, není pro něj příliš malicherné, aby to přehlížel. Nic v našem životě není tak špatné, aby si s tím nevěděl rady. Žádný problém pro něj není neřešitelný. Prožívá s námi naše radosti i naše trápení. Slyší každou upřímnou prosbu a je vždy ochotný odpovědět. [...]

Bůh zná své následovníky dokonale, s každým jedná tak, jako by právě on byl jediný, pro jehož záchranu obětoval život vlastního Syna." (SC 99.100; CVP 101)

Otázky k rozhovoru

1. *Popsali byste modlitbu jako něco krásného a povznášejícího, nebo spíše jako něco těžkého a zatěžujícího? Proč tomu tak je? Kdy se pro vás modlitba stává břemenem?*
2. *V uvedeném citátu z knihy Cesta k vnitřnímu pokoji je několik podnětných poselství. Která myšlenka zaujala vás?*
3. *Tento týden jsme se věnovali třem biblickým postavám (Daniel, Henoch a Mojžíš). Modlitební život které z nich je vám nejvíce blízký?*

Shrnutí

Když čteme v Bibli o velikánech modlitby, může být snadné dospět k závěru, že my sami nemůžeme mít tak blízký vztah s Bohem nebo být tak oddaní. Ale můžeme. Tak jako Daniel, i my můžeme být neochvějní a věrní v každodenní modlitbě i uprostřed nepřátelství a zkoušek. Podobně jako Henoch, i my se můžeme rozhodnout chodit a mluvit s Bohem a obrátit se na něho dříve, než vykonáme dílo, ke kterému nás povolal. A tak jako Mojžíš, i my můžeme vést ty, kteří jsou v našem okolí, můžeme se přimlouvat za naše rodiny a za ty, kteří žijí blízko nás. Potřebujeme jen zůstávat v Bohu, který je nejen všemohoucí Stvořitel, ale také náš Vůdce a Přítel.

Praktická modlitba

Texty na tento týden

1Kr 19,1–18; Mt 6,5–8; L 11,2–4; Mt 6,5–15; Da 9,4–19; Ř 8,26.27

Základní verš

„Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště.“ (Ž 62,9)

Jaký je tvůj modlitební život? Jak často se modlíš? Je tvá modlitba vroucí a co od ní čekáš? Modlíš se denně, nebo jen v krizových situacích? Vypadají tvé modlitby spíše jako nekonečný seznam proseb a žádostí, nebo Boha ve svých modlitbách hlavně chválíš a děkuješ mu?

Modlíš se jen ráno po probuzení a někdy večer před spaním? Nebo si najdeš čas na modlitbu i uprostřed rušného dne? Možná ses pravidelně modlil v nějaké modlitební skupině, nebo sis dokonce vyzkoušel, jaké je modlit se neustále. Zažil jsi už Boží přítomnost a jeho moc v modlitbě, která mění vše v životě?

Modlitba je neustálým spojením mezi námi (ratolestmi, větvičkami) a Ježíšem (vinným kmenem). „Chceme-li růst a prosperovat, musíme neustále čerpat mízu a výživu z vinného kmene. Pokud totiž od něj budeme odděleni, nebudeme mít žádnou sílu.“ (EW 73) Vytrvalá modlitba přináší požehnání. Bůh nás slyší a vždy odpovídá ve svém čase a svým dokonalým způsobem – ačkoli ne vždy tak, jak bychom čekali.

Tento týden se budeme věnovat modlitbě dalších biblických postav. Zamyslíme se nad praktickými způsoby, jak posílit modlitbu v každodenním životě.

Osnova lekce

Tento týden bude pokračovat v přemýšlení o důležitosti modlitby pro náš duchovní život. Tentokrát se zaměříme na její konkrétní a praktické aspekty – tedy jak se modlit v dobách krize, jak rozumět zdánlivě nevyslyšeným prosbám a jak nás sám Ježíš učil rozmlouvat s Otcem.

- 1Kr 19,12–15: Elijáš – modlitba uprostřed životní krize (neděle)
- 2K 12,7–9: Pavel – případy „nevyslyšených“ modliteb (pondělí)
- Mt 6,5–15: Ježíš – nejkrásnější lekce modlitby (úterý)
- Da 9,4–19: Daniel – modlitba zahrnující chválu, vyznání, prosby i díkůvzdání (středa)
- Ř 8,26.27: Proč a jak se tedy modlit? (čtvrtek)

ELIJÁŠ – MODLITBA V KRIZI

[12]Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný. [13]Jakmile jej Elijáš uslyšel, zavinul si tvář pláštěm, vyšel a postavil se u vchodu do jeskyně. Tu mu hlas pravil: „Co tu chceš, Elijáši?“ [14]Odpověděl: „Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povraždili mečem. Zbývám už jen sám, avšak i mně ukládají o život, jak by mě o něj připravili.“ [15]Hospodin mu řekl: „Jdi, vrať se svou cestou k damašské poušti. Až tam přijdeš, pomažeš Chazaela za krále nad Aramem. […]

[18]Ale zachovám v Izraeli sedm tisíc, všechny ty, jejichž kolena nepoklekla před Baalem a jejichž ústa ho nepolíbila.“ (1Kr 19,12–15.18)

Osobní studium

Věrný Elijáš žil v dobách plných hříchu. Král Achab „urážel Hospodina, Boha Izraele, víc než všichni izraelští králové, kteří byli před ním“ (1Kr 16,33). Nesporně nejdramatičtější momenty v Elijášově životě se odehrály během zápasu na hoře Karmel (viz 1Kr 18). Achab a všichni občané království nakonec na vlastní oči viděli, že Bůh skutečně odpovídá na modlitby. V dějinách Izraele šlo o nesmírně významnou událost. A právě proto, že moment na Karmelu byl tak velkolepý a památný, působí šokujícím způsobem, že se situace tak rychle změnila k horšímu.

Přečti si 1Kr 19,1–18 a věnuj zvláštní pozornost Elijášovým modlitbám a Boží interakci s ním. Co je v tomto případě podstatou Elijášovy sklíčenosti? Jak se Boží odpověď liší od toho, co se stalo na hoře Karmel?

Přestože Bůh odpověděl na každou Elijášovu modlitbu, prorokův emocionální, duševní i fyzický stav se velmi rychle změnil – během jediného dne! Přestože Elijáš v ten den zažil velké vítězství s Bohem, dopustil ve stavu vyčerpání, aby jeho víru v Boha přemohl strach ze smrti. Na tomto příběhu je pozoruhodné, že ačkoli Elijáš podlehl sklíčenosti a malomyslnosti, Bůh se k němu sklonil s něžnou péčí a opakovaně mu poskytl jídlo a vodu (1Kr 19,5.6), takže „šel v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorébu“ (1Kr 19,8). A když se mu Bůh nakonec zjevil, bylo to zcela odlišným způsobem než kdykoli předtím.

Někdy v našem životě Bůh odpovídá velmi přímo, mocně a nezpochybnitelně. To posiluje naši víru a my přímo cítíme Boží blízkost a přítomnost v našem životě.

Jsou však i chvíle či období, kdy váháme a podléháme pokušením. Máme pocit, že se naše víra otřásá a že následovat Boha je příliš obtížné. Čekáme, že Bůh odpoví přesně tak, jak si to představujeme. Neuvědomujeme si však, že jeho myšlenky a cesty jsou moudřejší a naprosto převyšují naše vlastní (Iz 55,8.9). Tak jako nerozumíme mnohým skutečnostem v Božím stvoření, nemělo by nás překvapovat, že máme problém porozumět tomu, jak nás Bůh vede.

Aplikace

Bůh, náš dobrý a laskavý Otec, přesně ví, co potřebujeme. Jak se můžeme naučit být i uprostřed problémů a trápení klidní, důvěřovat mu a mít svůj zrak upřený na něho? Požádej v modlitbě právě teď o Boží pomoc v této věci.

KDYŽ SE MODLITBY ZDAJÍ BÝT NEVYSLYŠENÉ

[7]A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. [8]Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, [9]ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2K 12,7–9)

Osobní studium

Možná se za něco modlíš už velmi dlouho, možná dokonce léta, a pomalu nabýváš přesvědčení, že Bůh tvé modlitby neslyší. V Písmu nacházíme povzbuzení: „Proste, a bude vám dáno“ (Mt 7,7), pokud „o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí“ (1J 5,14). Jak rozumíš těmto zaslíbením?

Chana je příkladem oddané ženy, která se modlila za něco velmi konkrétního (1S 1,10–17). Zpočátku se zdálo, že Bůh její modlitby neslyší. Ona však vytrvala a Bůh odpověděl – ve správném čase a podle své vůle. Někdy čekání prohlubuje naši cestu s Bohem, protože se učíme více mu důvěřovat.

V Davidově žalmu čteme: „Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště“ (Ž 62,9). *Doufat*. V hebrejštině doslova *důvěřovat, věřit*. Důvěřujeme Bohu, že on opravdu ví, co je nejlepší? A důvěřujeme mu i tehdy, když nevidíme okamžitou odpověď na naše modlitby? Věříme, že nám nakonec dá tu nejlepší odpověď v ten správný čas?

Někdy nejsou naše modlitby vyslyšeny tak rychle, jak bychom chtěli, nebo způsobem, jaký si představujeme. Jaké rady nám v tomto směru dává Bible?

- Hledej Boží vůli, ne svou vlastní (Mt 6,10; 1J 5,14.15).
- Zvaž své pohnutky (Př 16,2; Jk 4,3).
- Uvažuj, jestli nemáš nějaký skrytý hřích (Ž 66,18; 1Pt 3,12; Př 15,29).
- Zůstávej v Bohu a v jeho Slově (J 15,7).
- Modli se s vírou (Žd 11,6; Jk 1,6; Mk 11,24; Mt 21,22).
- Zamysli se nad stavem svého srdce (je pokorné, nebo pyšné?) (Jk 4,6; 1Pt 5,6).
- Vytrvej (1Te 5,17.18).
- Odpouštěj druhým (Mk 11,25.26).
- Bůh zná i pozadí a ví, co je pro nás nejlepší (Ř 8,28; Ef 3,20; Jr 29,11–13). Někdy je jeho odpověď prostě taková, jakou slyšel Pavel: „Stačí, když máš mou milost“ (2K 12,9).

Aplikace

Tím klíčovým faktorem, který určuje naši reakci na zdánlivě nevyslyšené modlitby, je to, jak vidíme Boha. Pokud vnímáme Boha jako vzdáleného a odtažitého, náš vztah s ním slábne. V takové situaci hledej v Bibli ujištění o jeho lásce a péči a modli se, aby se tvůj zkreslený obraz Boha vyjasnil.

JEŽÍŠ NÁS UČÍ MODLIT SE

[14]Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; [15]jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení. (Mt 6,14.15)

Osobní studium

V Ježíšově době lidé oceňovali dlouhé a pečlivě sestavené modlitby. Takové modlitby působily téměř jako divadelní představení. Obsahovaly mnoho vznešených slov a obratů a lidé se je učili zpaměti. Ježíš o takových modlitbách neřekl nic dobrého (viz Mt 6,5–8). Dá se říci, že je odsoudil jako okázalé projevy „zbožnosti".

Učedníci viděli Ježíše modlit se a věděli, že modlitba je důležitou součástí jeho života (viz L 5,16; 6,12; 9,18; 22,41; 24,30; Mk 1,35; 6,46). Chápali, že to, jak se modlí Ježíš, je v jasném protikladu k modlitbám náboženských vůdců. Více než kdykoli předtím si začali uvědomovat skutečnou podstatu modlitby. Učedníci tedy Ježíše prosili: „Pane, nauč nás modlit se..." (L 11,1).

Ježíš ukázal svým učedníkům (a jejich prostřednictvím i nám), že k modlitbě nepotřebujeme žádné vzletné fráze. Modlit se můžeme jednoduše, vlastními slovy. Ukázal, že naše modlitby by měly být upřímné a ze srdce.

Přečti si texty L 11,2–4 a Mt 6,5–15 a všimni si následujících částí modlitby, kterou učil Ježíš (citujeme podle ČSP):

- *Otče náš, který jsi v nebesích*: Uznání vašeho osobního vztahu s Otcem všech.
- *Buď posvěceno tvé jméno*: Uznání Boží svatosti v nás vyvolává úctu a respekt.
- *Přijď tvé království*: Touha po Božím návratu a po tom, aby v nás přebýval Duch svatý, dokud se tak nestane.
- *Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi*: Odevzdat se a modlit se, aby se v našem životě děla Boží vůle. Neklaďme důraz na to, co chceme my, ale důvěřujme, že Bůh ví, co je pro nás nejlepší.
- *Náš denní chléb dej nám dnes*: Prosme o to, co potřebujeme k životu, fyzicky (jídlo a pití) i duchovně (Ježíš a jeho živé Slovo).
- *A odpusť nám naše viny, jako jsme i my odpustili těm, kdo se provinili proti nám*: Čiňme pokání, hledejme odpuštění a pamatujme na to, abychom odpustili těm, kteří nám ublížili, stejně ochotně, jako nám odpouští Bůh.
- *A neuveď nás do pokušení, ale vysvoboď nás od toho Zlého*: Prosme o ochranu a útočiště před zlem na tomto světě (Ž 91).
- *Neboť tvé je království, i moc, i sláva, na věky*: Vyznávejme, že všechno, čím jsme, všechno, co máme, a všechno, co děláme, patří Bohu. Pouze on si zaslouží náš obdiv a chválu (1Pa 29,11).

Aplikace

Přestaňme s povrchními modlitbami. Raději se každé ráno obraťme k Bohu, abychom si promluvili s tím, kdo nás miluje více než kdokoli jiný. Co ti brání modlit se tak, jak víš, že je to nejlepší? Pomodli se hned teď tak, jak tě Ježíš zve.

CHVÁLA, VYZNÁNÍ, PROSBY, DÍKŮVZDÁNÍ

4Modlil jsem se k Hospodinu, svému Bohu, a vyznával se mu slovy: „Ach, Panovníku, Bože veliký a hrozný, který dbáš na smlouvu a milosrdenství vůči těm, kteří tě milují a dodržují tvá přikázání! 5Zhřešili jsme a provinili se, jednali jsme svévolně, bouřili se a uchýlili od tvých přikázání a soudů. 18Nakloň, můj Bože, své ucho a slyš, otevři své oči a viz, jak jsme zpustošeni my i město, které se nazývá tvým jménem. Vždyť ne pro své spravedlivé činy ti předkládáme své prosby o smilování, ale pro tvé velké slitování. 19Panovníku, slyš! Panovníku, odpusť! Panovníku, pozoruj a jednej! Neprodlévej! Kvůli sobě, můj Bože! Vždyť tvé město i tvůj lid se nazývá tvým jménem.“ (Da 9,4.5.18.19)

Osobní studium

Ježíš naučil své učedníky modlit se. Jednoduchými kroky představenými v modlitbě *Otče náš* se můžeme řídit, když přicházíme k Bohu soukromě, v rodině nebo v církevním společenství. Vždy však pamatujme na to, že modlitba je rozhovor s Bohem jako s přítelem. Jak jsme již zmínili, naše modlitby příliš často vypadají jako seznam žádostí. Ježíš nás však naučil, že modlit se znamená mnohem víc!

Přečti si Danielovu modlitbu v Da 9,4–19. Čemu všemu se Daniel věnuje ve své modlitbě? Pokus se jeho modlitbu rozdělit na jednotlivé části.

Uvažuj, jak bys mohl do svých modliteb zahrnout následující složky:

- *Chvála*: Chvála je vyjádření obdivu k tomu, kým Bůh je a jaký je. Přečti si Ž 100, který je nádherným chvalozpěvem o Bohu. Uvažuj o různých Božích jménech a jeho velkolepém charakteru. Chval ho za to, že je tvým Vykupitelem, Spasitelem, Utěšitelem, Léčitelem, Dobrým Pastýřem, Alfou a Omegou, Skálou a podobně.
- *Vyznání hříchů a odpuštění*: Když se přiblížíme k Bohu, abychom s ním mluvili a zůstávali v něm, budeme si stále jasněji uvědomovat, že se potřebujeme zbavit všeho, co nás od něho odděluje a co nám brání mít s ním osobnější vztah. Čím blíže jsme k němu, tím více vidíme svou nehodnost a ubohost. To nás vede k prosbám, aby odstranil naše hříchy a formoval náš charakter k jeho podobě. Očekáváme-li, že nám Bůh odpustí, musíme být připraveni i my odpustit druhým. Apoštol Jakub píše: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého“ (Jk 5,16).
- *Prosby*: S jakými problémy právě zápasíš? Týkají se rodiny, přátel, zdraví, financí, práce nebo studia? Kde konkrétně potřebuješ, aby ti Bůh dal sílu a moudrost? A naopak, kdo potřebuje tvou podporu? Jak ji můžeš nejlépe poskytnout? Modli se konkrétně za tyto oblasti a tyto lidi. Pros, aby se děla Boží vůle.
- *Poděkování*: Přečti si Fp 4,6 a přemýšlej o požehnáních ve tvém životě. Možná si hned vzpomeneš na důležité události. Ale co ty všední každodenní maličkosti, které tak často považujeme za samozřejmost? Jsme neustálými příjemci Božího milosrdenství. Proč tedy projevujeme tak málo vděčnosti a proč nejsou naše chvály za Boží skutky častější?

Aplikace

Skloň se na modlitbě a vyjádři Bohu svou chválu, vyznej své hříchy, předlož mu své prosby a vyjádři svou vděčnost za jeho dary.

PROČ A JAK SE MODLIT?

[26]Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. [27]Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. (Ř 8,26.27)

Osobní studium

Proč se modlit, když Bůh ví všechno dříve, než mu něco řekneme? Proč bychom se měli modlit, když je Bůh Vševědoucí? „Modlit se znamená otevřít své srdce Bohu jako nejlepšímu příteli. Není jistě třeba, abychom Bohu o sobě vyprávěli, on o nás všechno ví. Modlitba nám pomáhá lépe se s ním seznamovat a plněji jej přijímat. Modlitba nepřivádí Boha blíže k nám, ale nás přibližuje k Bohu." (SC 93; CVP 96) Ano, Bůh zná naše touhy a potřeby a ví o každém úmyslu našeho srdce. Modlitba je užitečná pro nás. Modlitba nám pomáhá zastavit se uprostřed shonu života, uznat svrchovanost Boha a podřídit se mu. Když Boha pozveme do svého života, otevřou se široké možnosti pro jeho jednání. A navíc, Duch svatý za nás promlouvá, když nevíme, jak se modlit (Ř 8,26.27).

- *Proč se modlit, když je všechno v pořádku?* Pýcha a pocit soběstačnosti (viz 3. lekci) mohou být jednou z největších překážek živého a hlubokého modlitebního života. Kdybychom si uvědomovali, jak moc Boha potřebujeme, přicházeli bychom k němu mnohem častěji! Pokud ho dokonalí andělé vyvyšují a uctívají, proč bychom si my, hříšní lidé, měli myslet, že ho potřebujeme méně? Co o této pravdě říkají texty Mt 5,6 a Iz 44,3?
- *Jaká je role víry v modlitbě?* Přečti si Žd 11,6 a zamysli se nad slovy z knihy Výchova: „Modlitba a víra spolu souvisejí, proto je musíme studovat společně. V modlitbě víry je obsažena Boží věda, kterou musí pochopit každý, kdo chce v životě uspět. Kristus řekl: ‚Věřte, že všecko, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to míť (Mk 11,24). Ukazuje nám jasně, že naše prosby mají být v souladu s Boží vůlí. Máme prosit o to, co nám slíbil, a všechno, co dostáváme, máme používat v souladu s jeho vůlí. Za těchto podmínek splní svá zaslíbení." (Ed 257.258; Vých 153)
- *S kým bych se měl modlit?* Měli bychom se modlit především soukromě (pouze Bůh a já), protože modlitba a studium Bible jsou životodárnou silou našeho vztahu s Bohem. Vyhraďme si čas na zkoumání svého srdce. Mluvme s Bohem a poslouchejme ho (Mt 6,6). Měli bychom se také modlit s našimi rodinami nebo v malých skupinách (Sk 12,12), protože kde jsou dva nebo tři shromážděni, tam je přítomen i Bůh (Mt 18,20). A měli bychom se modlit i v našem sborovém společenství (Jk 5,13–16). Všechny tři typy modlitby jsou důležité.
- *Jak mám naslouchat?* Modlitba je víc než jen rozhovor s Bohem. Při modlitbě Bohu dovolme, aby promluvil do našeho života a učinil v něm změnu. Nejlepším a nejbezpečnějším způsobem, jak to udělat, je číst Bibli a modlitbu spojit se studiem Písma během našeho osobního ztišení. Dejme si pozor, abychom nesklouzli do naslouchání svým vlastním myšlenkám a názorům místo poselství Bible.

Aplikace

Co z výše uvedených bodů považuješ za nejobtížnější? Proč?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Každý den bychom se měli dovědět něco nového o našem nebeském Otci a o jeho milosti. Potom budeme chtít mluvit o jeho lásce. Nás samotné to povzbudí a posílí. Pak budeme o Ježíši Kristu přemýšlet a hovořit mnohem častěji než o sobě." (SC 102; CVP 102)

„Jestliže se budeme zabývat svými pochybnostmi a obavami, jen je tím zvětšíme. K Bohu musíme přicházet s vírou a vědomím, že v těch nejpodstatnějších oblastech života si sami nevystačíme. Pokorně a s důvěrou mu musíme svěřit, co si přejeme, i když Bůh všechno zná. Bůh dohlíží na celé stvoření a všechno udržuje v chodu. Slyší a vyslyší naše prosby, prozáří naše srdce svým světlem." (SC 96.97; CVP 99)

„Vděčnost a chvály povznášejí naše srdce blíže k nebi. Andělé v nebi Boha oslavují písněmi a hudbou. Když mu děkujeme, připojujeme se k chválám andělů. [...] Přicházejme ke svému Tvůrci s posvátnou radostí. Oslavujme ho, ať se celý náš život ‚naplní radostí a štěstím a rozezní se vděčností a jásavým zpěvem' (Iz 51,3)." (SC 104; CVP 104)

Otázky k rozhovoru

1. *Který koncept z výše uvedených citátů vás nejvíce inspiruje? Který koncept je pro vás nejsložitější?*
2. *Co dalšího se můžeme naučit z modlitebního života lidí v Bibli? (Vzpomeňme alespoň Ezd 10,1; 2Kr 13,4; Jon 4,2.3; Abk 3,1; 2Kr 19,14–19; Jr 32,16–25; Neh 1,4–11; 1Kr 8,22–54.)*
3. *Jak rozumíte roli půstu při modlitbě?*
4. *Co byste chtěli změnit nebo zavést do svého modlitebního života na základě studia z tohoto týdne? Co vám v těchto změnách brání?*

Shrnutí

Bible přináší svědectví o lidech s hlubokým a vytrvalým modlitebním životem, ale i o těch, kteří jej postrádali. Na jejích stránkách vždy můžeme najít někoho, s kým se dokážeme ztotožnit – bez ohledu na to, v jakém stavu se právě nachází náš vztah s Bohem. Zároveň zde nacházíme množství zaslíbení, která nás povzbuzují a vedou na cestě víry. Naším cílem má být duchovní růst: upírejme svůj zrak na Ježíše, který je naším největším vzorem a Původcem i Dokonavatelem naší víry.

Život s vírou

Texty na tento týden

Mk 8,11.12; Mt 15,21–28; L 7,1–10; Ef 2,8; Žd 11; Zj 14,12

Základní verš

„Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1)

Kdosi řekl: „Víra je jako Wi-Fi. Je neviditelná, ale má moc spojit nás s tím, co potřebujeme.“ Není pochyb o tom, že bez víry je vztah s Bohem nemožný.

Jaká je dnes tvá víra? Otřásla se někdy v samotných základech? Možná jsi prožil něco, co tě ochromilo natolik, že sis nedokázal představit, jak dál pokračovat ve vztahu s Bohem. A možná je tvá víra právě teď jako růže – ze zeleného stonku vyrašil malý pupen, který se postupně rozvinul v krásný, barevný květ a naplnil celé okolí svou omamnou vůní. Opravdu, „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme“ (Žd 11,1). Víru si nemůžeme vytvořit sami, protože „míru víry udělil každému Bůh“ (Ř 12,3). Víra je Boží dar (Ef 2,8.9) – i věřit můžeme jen díky tomu, co v nás a pro nás koná Bůh.

Tento týden se zaměříme na otázku víry: Co dělat s pochybnostmi a nedostatkem víry? Jak podle Ježíše vypadá silná víra? A co vlastně znamená mít „Ježíšovu víru“?

Osnova lekce

Osmá lekce se věnuje víře/důvěře jako Božímu daru, který je nezbytný pro náš vztah s Bohem. Podíváme se na příklady silné i váhavé víry v evangeliích, ale i na to, jakým způsobem můžeme v našem životě překonávat pochybnosti.

- Mk 8,11.12: Farizeové – „Neuvěříme, dokud...“ (neděle)
- L 7,8.9: Římský setník – příklad opravdové víry/důvěry (pondělí)
- Ef 2,8–10: Víra jako odpověď na Boží milost (úterý)
- Žd 11: Víra jako základ duchovního života (středa)
- Zj 14,12: „Ježíšova víra“ – nejlepší obraz skutečné důvěry (čtvrtek)

DEJ MI ZNAMENÍ!

[11]Přišli farizeové a začali se s ním přít; žádali na něm znamení z nebe a tak ho pokoušeli. [12]V duchu si povzdechl a řekl: „Proč toto pokolení žádá znamení? Amen, pravím vám, tomuhle pokolení nebude dáno žádné znamení.“ (Mk 8,11.12)

Osobní studium

Možná jsi už někdy slyšel námitku: „Kdybych viděl rozestoupené Rudé moře, padající manu nebo Ježíše uzdravujícího slepého člověka, uvěřil bych.“ A možná tě už podobná myšlenka také napadla.

Na druhou stranu – je pro nás dnes těžší nebo lehčí věřit než pro lidi v biblických dobách? Izraelci neměli k dispozici celou Bibli ani tak dlouhou historii, na kterou by se mohli ohlédnout, jako máme my. Mojžíš opakovaně zdůrazňoval, jak důležité je připomínat si Boží vedení a dobrotu (viz Dt 4,7–10; 8,2.3). Na rozdíl od Izraelců máme dnes k dispozici šest tisíc let biblické historie (viz J 20,30.31).

Každá generace chce znamení – a ani ta naše není výjimkou. Ale znamení jsou všude kolem nás. Pokud si přečteme 24. kapitolu Matouše, pochopíme, kolik Ježíšových předpovědí se již naplnilo nebo naplňuje právě teď.

I v Ježíšově době lidé požadovali znamení, že Ježíš je skutečně Boží Syn – a to i přesto, že těch znamení viděli opravdu mnoho. Jak Ježíš reagoval podle úvodních veršů (Mk 8,11.12)?

Hádáme se s Ježíšem a pokoušíme ho tak, jak to dělali farizeové? Nutíme ho, aby si také „povzdechl“ (Mk 8,12) nad naší chabou vírou, ačkoli nám už dal všechno, co k víře potřebujeme?

„Židé však nepotřebovali znamení. Vnější důkazy jim nemohli pomoci. To, co jim chybělo, byla duchovní obnova, ne rozumové poznání.“ (DA 406; TV 258) Je možné, že i my potřebujeme duchovní obnovu – každodenní, autentické kráčení s Bohem? Možná ve skutečnosti žádné znamení nepotřebujeme, protože ho máme doslova na dosah ruky – v našich Biblích.

Takže místo toho, aby si Ježíš musel „povzdechnout“ nad naším nedostatkem víry, vzpomeňme raději na jeho slova Tomášovi: „Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili“ (J 20,29; viz také Žd 11,1). Bůh od nás nežádá slepou víru – právě proto nám dává tolik důvodů věřit. A přesto, navzdory všem těmto důvodům, vždy zůstává prostor pro pochybnosti. Klíčem je soustředit se na to, co víru posiluje, ne na to, co ji oslabuje.

Aplikace

Jak bys během šedesáti vteřin popsal svou víru v Boha? Co ti tato odpověď říká o tvém vztahu s Bohem?

JEŽÍŠ VIDÍ NAŠI VÍRU

[8]„Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazuji; řeknu-li některému ‚jdi', tak jde; jinému ‚pojď sem', tak přijde; a svému otroku ‚udělej to', tak to udělá." [9]Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: „Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli." (L 7,8.9)

Osobní studium

Porovnej, jak Ježíš popisuje víru svých učedníků v Mk 4,40 a víru kananejské ženy v Mt 15,21–28.

Skutečnost, že následujeme Ježíše, neznamená automaticky, že naše víra je silná. Ačkoli někteří lidé tvrdili, že věří, Ježíš rozpoznal, co je opravdu v jejich srdcích (J 2,23–25).

Přečti si L 7,1–10. Co se z tohoto příběhu dozvídáme o víře?

V Mk 9 čteme o muži, který Ježíše žádal, aby vyhnal zlého ducha z jeho syna. Ve svých pochybnostech měl jen tolik víry, aby Ježíši řekl: „Věřím, pomoz mé nedověře!" (Mk 9,24).

Při každém z těchto setkání si Ježíš všímal víry lidí, nebo jejího nedostatku, a právě na základě víry, případně pro její posílení, konal zázraky. Stejně jako nás Duch svatý vede k víře, nepřítel spasení se snaží, abychom o Božím působení v našich životech pochybovali nebo na ně vůbec nemysleli. „Nevěra, kterou tito lidé dříve vyznávali, má neobyčejnou moc. Semínka pochybnosti, která zasévali, budou narušovat jejich víru. V těchto chvílích nesmí polevit. Je třeba vykopat každý kořen nevěry. Jakmile jsou tyto jedovaté rostliny odstraněny, přestanou růst, protože nejsou živeny slovy ani činy. Do půdy srdce musí být zasazeny a pevně zakořeněny jen vzácné rostliny víry a lásky." (FW 17; VS 15)

Co můžeme dělat, když nás přepadnou pochybnosti o Bohu, jeho charakteru nebo o jeho Slově? Bůh lidský rozum neignoruje ani neobchází – vždyť nás stvořil ke svému obrazu. Proto nás zve k rozhovoru, tak jako kdysi Abrahama, Mojžíše nebo Jóba. Ve své velikosti nás vybízí, abychom překročili hranice vlastního omezeného uvažování a učili se vidět věci v širších (ba až nekonečných) souvislostech. Zároveň však platí, že nás Bůh nekonečně přesahuje – a tak musíme v pokoře přijmout, že některé skutečnosti nikdy zcela nepochopíme.

Aplikace

Zamysli se nad logickými důvody, které máš pro svou víru. Kdy ti logika už nestačí a potřebuješ se opřít o pevnou a rozumnou víru?

VÍRA NENÍ POCIT

[8]Milostí tedy jste spaseni skrze víru. [9]Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. [10]Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,8–10)

Osobní studium

Ježíš řekl, že kdybychom měli víru alespoň jako zrnko hořčice, dokázali bychom přenášet hory (Mt 17,20). Pokud jsi někdy viděl hořčičné zrnko, víš, že není velké. Přesto i tak malá víra může přinést obrovskou změnu. Víra je tedy nesmírně důležitá a mocná – může vést k činům, které přesahují lidské možnosti. A stejně jako z hořčičného zrnka vyroste velký strom (Mt 13,31.32), měla by i naše víra růst a nemá zůstávat stejná.

Abychom mohli navázat vztah s Bohem, potřebujeme určitou „míru víry", kterou však přijímáme jako dar (viz Ř 12,3).

Co se dozvídáme z textu (Ef 2,8–10) o úloze víry ve spasení? Proč člověk nemůže oprávněně říct: „Nemám víru, protože mi ji Bůh nedal"?

Nejprve si potřebujeme uvědomit, že víra není hmotná věc. Je to lidská odpověď na působení Ducha svatého. Bůh je milostivý Stvořitel, který nás působením Ducha svatého přitahuje k sobě, pokud mu to dovolíme (Jr 31,3). Jsme spaseni vírou – a tato víra je odpovědí na Boží milost, kterou jsme přijali díky Ježíšově oběti. Právě v tom spočívá podstata našeho vztahu s ním.

Při uvažování o víře je také důležité si uvědomit, že víra není pouhý pocit: „Mnozí neprojevují víru, přestože mají výsadu a povinnost ji projevovat. Často čekají na pocit, který jim víra může přinést. Víra ale není pocit. [...] Máme projevovat svou víru, zatímco radostný pocit a požehnání jsou na Bohu, který nám je dává." (EW 72)

Někteří lidé mohou mít pocit, že nemají víru, protože se necítí být Bohu blízko nebo se jim nedaří žít tak, jak by jako křesťané chtěli či měli. Víra však znamená spoléhat na Boha a důvěřovat mu – nejen v dobrých časech, ale i v temnotě, uprostřed bouře nebo tehdy, když nedokážeme plně pochopit, co se v našem životě děje.

Pocity by nikdy neměly ovládnout naši duchovní zkušenost ani náš vztah s Bohem. Právě ve chvílích, kdy si myslíme, že jsme od Boha vzdáleni, potřebujeme svou víru vědomě použít a volat k němu – podobně jako otec v Mk 9,24.

Aplikace

Vyhledej si následující biblické verše a přijmi je jako osobní vyjádření víry, které může posílit tvůj vztah s Bohem: Žd 12,1.2; 2Pa 15,7; Ř 3,23–26; L 7,50. Zkus dnes tyto texty začlenit do své modlitby.

PŘÍKLADY VÍRY

[1]Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. [2]K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. [3]Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. […]

[6]Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají. (Žd 11,1–3.6)

Osobní studium

Věnuj dnes čas studiu 11. kapitoly Listu Židům. Nejprve si ji přečti nahlas celou. Potom se k ní vrať, čti ji podruhé a zapiš si, co tě napadá jako odpověď na následující otázky:

- Přečti si znovu 1. verš. V co dnes doufáš, i když to ještě nevidíš? (Mysli jak na své bezprostřední potřeby, tak na své touhy přesahující do věčnosti.)
- Jakou roli sehrála víra při tvém obrácení? Jakou roli hraje dnes ve svědectví tvého života?
- Přečti si znovu 3. verš o Bohu a stvoření. Proč by mělo být snadné uvěřit v existenci Boha Stvořitele?
- Přečti si 6. verš a vlastními slovy vystihni jeho hlavní poselství.
- Verše 7 až 40 popisují životy různých biblických postav. Proč je právě víra ústředním prvkem, který ukazuje na sílu jejich vztahu s Bohem?

Víru potřebujeme, abychom mohli Boha poznávat a prožívat s ním živý a hluboký vztah. Jak můžeš posílit svou víru nebo povzbudit někoho, jehož víra kolísá? Zde je několik podnětů:

I malá víra (jako hořčičné semínko) je silná a stačí k tomu, abychom mohli začít budovat vztah s Bohem (Mt 17,20). Pokud jsme ochotní s ním spolupracovat, Bůh nám pomůže růst.

Víra pramení ze slyšení Božího slova, které k nám promlouvá skrze Bibli (Ř 10,17). Rozhodni se, že budeš Písmo studovat každý den.

Pros Boha, aby posílil tvou víru (L 17,5). Stejně jako otec, který přišel k Ježíši se svým synem a se slzami volal: „Věřím, pomoz mé nedověře“ (Mk 9,24), i my můžeme přiznat svou slabost a prosit Boha, aby naši víru posílil.

Víra a pochybnosti mohou existovat vedle sebe (Mk 9,24). Neodcházej od Boha jen proto, že máš otázky nebo prožíváš nejistotu. Písmo nás vybízí, abychom pracovali na svém spasení (Fp 2,12–16). Jde o to, abychom posilovali svou vlastní víru a nebyli jako pošetilé družičky, které si chtěly půjčit olej od rozumných (Mt 25,8).

Buď otevřený působení Ducha svatého ve svém životě a pros o jeho vedení.

Žij svou víru naplno. Nezapomeň, že víra není pocit, ale rozhodnutí důvěřovat. Bůh je s námi, i když ho nevidíme a když kolem sebe vnímáme jen tmu (2K 5,7).

Aplikace

Zazpívej píseň č. 34 „Věrný a stálý jsi“ a přemýšlej o jejích slovech jako o vyjádření své vděčnosti za Boží věrnost.

JEŽÍŠOVA VÍRA

Zde je ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a Ježíšovu víru. (Zj 14,12; ČSP)

[39]Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ […] [42]Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“ (Mt 26,39.42)

Osobní studium

Jak se dějiny tohoto světa blíží k závěru, část poselství tří andělů popisuje Boží lid, který zachovává Boží přikázání a má Ježíšovu víru.

Co znamená „Ježíšova víra“ ve verši Zj 14,12 (ČSP)?

Při pohledu na to, jak adventisté sedmého dne rozuměli ospravedlnění z víry, zjistíme, že v 90. letech 19. století se v církvi sjednotilo chápání Ježíšovy víry a poselství tří andělů. Zatímco církev do té doby kladla důraz především na zákon, právě v tomto období se přiklonila k tak potřebnému důrazu na evangelium.

Ellen G. Whiteová to shrnula následovně: „Byla hlásána Boží přikázání, ale víra Ježíše Krista nebyla adventisty sedmého dne šířena jako stejně důležitá, ačkoli zákon a evangelium jsou nerozlučně spojeny.“ (3SM 172)

Přestože Žd 11 mluví o zbožných lidech se silnou vírou, nikdo z nich neměl víru srovnatelnou s Ježíšem.

Přečti si text Mt 26,36–42. Co se z tohoto textu dozvídáme o Ježíšově víře v klíčové chvíli jeho zápasu?

Mít Ježíšovu víru neznamená jen to, že poslušností vůči jemu a jeho Slovu budeme napodobovat víru, kterou měl v Boha on, ale také to, že budeme mít živou a aktivní každodenní zkušenost s Ježíšem. Znamená to vědět a přijmout, že bez toho, aby se Ježíš stal tím nejdůležitějším v našem životě, nemůžeme mít spásný vztah s Bohem.

Mít Ježíšovu víru znamená, že Ježíš přebývá v nás. Tak je jeho víra v našich srdcích, protože Ježíš je pravým základem naší víry. Někdy může být naše víra slabá a křehká. Ale Ježíš nás vykoupil (Zj 5,9) a my můžeme mít jeho víru, která se zrcadlí v naší vlastní zkušenosti a kterou zároveň všichni, kdo věří, přijímají jako dar.

Aplikace

Jak moc toužíš po Ježíšově víře? Pokorně pros Boha, aby ti ji dal, a odvolej se na text Žd 11,6 jako na svou osobní modlitbu: „Pane, bez víry není možné se ti líbit. Přicházím k tobě a věřím, že jsi a že mě odměníš, když tě budu usilovně hledat. Spoléhám na tvoji milost.“

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Jsme ospravedlněni (je nám odpuštěno a jsme a smířeni s Bohem) vírou (Ř 5,1). A zároveň jsme i posvěceni (dostáváme moc být jako Ježíš) vírou (Sk 26,18). Když pozveme Ježíše do svého života, stáváme se vírou i Božími dětmi (J 1,12). Žijeme vírou v Božího Syna (Ga 2,20).

„Nikdo není zdánlivě bezmocnější, ve skutečnosti však neporazitelnější, než člověk, který cítí svou prázdnotu a plně spoléhá na zásluhy Spasitele. Modlitbou, studiem Božího slova a vírou v stálou Boží přítomnost může i ten nejslabší člověk žít ve spojení s živým Kristem, který ho uchopí svou pevnou rukou a už ho nikdy nepustí." (MH 182; ŽNP 90)

„Jejich víra by byla musela být posílena upřímnou modlitbou, postem a pokorou srdce. Museli by se zříci svého „já" a nechat se ovládnout Duchem svatým a Boží mocí. Člověk se musí opravdově a vytrvale modlit k Bohu ve víře, která jej vede k úplné a bezvýhradné odevzdanosti Pánu a jeho dílu. Jen tak může získat pomoc Ducha svatého v boji proti vládcům a temným mocnostem tohoto světa i proti zlým duchům v nebesích." (DA 431; TV 276)

Otázky k rozhovoru

1. *Kterých pět hlavních bodů je zdůrazněno v citátu výše, pokud jde o spolupráci s Duchem svatým v boji proti nepříteli?*
2. *Jakou roli hraje v tomto boji víra?*
3. *Jakou roli hraje víra ve vašem životě právě teď?*
4. *Přečtěte si Žd 10,23. Proč je důležité pevně se držet svého vyznání víry?*
5. *Uvažujte o skutečnosti, že když se cítíme bezmocní, je to pro nás příležitost spolehnout se více na Ježíše.*

Shrnutí

Bůh dává každému člověku určitou míru víry jako základ pro vztah s ním. Ježíš, Původce a Dokonavatel naší víry, nám ukázal skutečnou moc víry. Když je naše víra malá a přicházíme s pláčem, prosbou a odevzdaným srdcem, Bůh bude v našich životech konat zázraky (viz Jr 31,2–4.9.11.12). Povede nás po svých přímých cestách, abychom neklopýtali a byli naplněni klidem. Ježíš je dokonalým příkladem ve všem. Když máme Ježíšovu víru, je zřejmé, že jsme jeho lidem v době konce.

Hřích, evangelium a zákon

Texty na tento týden

Sd 14; Mk 9,42–48; Ř 3,20; Mt 5,17.18; Ř 3,28; Mt 7,24–29

Základní verš

„Na tvá ustanovení nezapomenu nikdy, protože mi jimi zachováváš život. Tobě patřím, buď má spása, na tvá ustanovení se dotazuji.“ (Ž 119,93.94)

Hřích je nepochybně největší překážkou našeho blízkého vztahu s Bohem. Nejenže nás od něj odděluje (Iz 59,2), ale také nás klame, zraňuje, pohlcuje a nakonec ničí. Náš boj proti hříchu a vlastnímu hříšnému já je tím nejtěžším zápasem, jakému kdy budeme čelit. A navíc, tento boj má nesmírné, přímo věčné důsledky.

Někteří lidé hřích zlehčují jako běžnou součást života. Vždyť jako lidé se velmi rádi oddáváme různému „potěšení“. Nepodceňujeme však hřích jen proto, že si na něj společnost tak zvykla? Někdy se můžeme obávat, že když nazveme hřích jeho pravým jménem, někoho se dotkneme, a proto ho raději po špičkách obcházíme. Pravda je však taková, že čím více budeme hřích ignorovat a čím více se s ním budeme sžívat, tím více se budeme vzdalovat od zdravého vztahu s Bohem.

Je pravda, že každý člověk hřeší. Naše myšlenky, motivy, činy i slova zraňují druhé, nás samotné i Boha. Hřích v konečném důsledku ničí náš vztah s Bohem. Bůh se nám však zjevil tím, že nám dal poznat svůj zákon, který vrhá světlo na hřích v našich životech.

Tento týden budeme přemýšlet, proč nám Bůh dal svůj zákon. Podíváme se také na to, co nám může pomoci obnovit náš vztah s Bohem, když přestoupíme jeho zákon a zhřešíme.

Osnova lekce

V deváté lekci prozkoumáme vzájemný vztah mezi hříchem, Božím zákonem a osvobozující mocí evangelia. Uvidíme, že hřích je překážkou blízkosti s Bohem, zatímco zákon nám slouží jako ochrana našich nejdůležitějších vztahů.

- Sd 16,16.17: Samson – hřích ohrožuje a láká i Boží služebníky (neděle)
- Mk 9,42.43: Ježíšova slova o nebezpečí hříchu (pondělí)
- Ř 3,19–21: Zákon jako zrcadlo odhalující hřích a potřebu Vykupitele (úterý)
- Mt 5,17.18: Život v souladu se zákonem jako výsledek spásy (středa)
- Mt 7,24–27: Poslušnost jako odpověď víry (čtvrtek)

ROZPTÝLENÍ A POKUŠENÍ

[1]Pak se Samson odebral do Gázy. Spatřil tam ženu nevěstku a vešel k ní. [...] [4]Potom se zamiloval do ženy v Hroznovém úvalu. Jmenovala se Delíla. [...] [6]Když ho po celé dny obtěžovala svými řečmi a dotírala na něho, že z toho byl až k smrti unaven, [17]otevřel jí své srdce dokořán a řekl jí: „Nikdy se nedotkla mé hlavy břitva, protože jsem od života své matky Boží zasvěcenec. Kdybych byl oholen, má síla by ode mne odstoupila, zeslábl bych a byl bych jako každý člověk.“ (Sd 16,1.4.16.17)

Osobní studium

Přečti si o Samsonových pokušeních v knize Soudců, ve 14. kapitole, a prostuduj si také úvodní verše (Sd 16,1.4.16.17). Přestože Bůh Samsona povolal k vykonání konkrétního úkolu, sloužil Bohu, ale zároveň podlehl pokušení. Co se můžeme naučit z jeho života?

Velký spor je skutečný a všichni jsme jeho součástí. Vesmírný boj, který začal v nebi, se nyní odehrává i v životě každého z nás.

Satan ví, že dnes, v době před Ježíšovým příchodem, musí použít všechny zbraně, aby nám zabránil v blízkém vztahu s Bohem. Možná nás rozptyluje něco, co samo o sobě nemusí být špatné, ale zaměstnává nás to natolik, že na Boha už nemáme ani čas, ani sílu. Možná se příliš věnujeme práci, nakupování, sledování sociálních médií nebo sportu. Když důkladně prozkoumáme své hodnoty a návyky, uvědomíme si, že přílišné věnování se nebo nerovnováha v kterékoli z těchto oblastí způsobí, že máme málo času na Boha i druhé lidi. Nepřítel zná každou naši slabost a přesně ví, co nás odvádí od trávení času s Bohem. Měli bychom si pamatovat, že každý den máme nejprve hledat Boha (Mt 6,33). Teprve potom se věnujme každodenním povinnostem a výzvám.

Ježíš nám rozumí. Ví, co prožíváme a s čím zápasíme, ale zároveň kárá naši apatii (Zj 3,14–22). Přestože je Bůh, byl také člověkem, který chápe, co znamená být unavený a vyčerpaný (J 4,6). Zná nástrahy života, ale dokázal je zvládnout a nepodlehnout jim. Trávil čas na modlitbě, protože čas strávený s Otcem byl pro něj prioritou (L 5,16; 6,12; Mk 1,35; Mt 14,23). Věděl, že společenství s Otcem je to nejlepší, co může udělat, aby měl dost síly bojovat s pokušeními. Takový způsob života a takové pořadí hodnot může pomoci i nám.

Samson selhal, protože spoléhal na vlastní sílu. Byl přesvědčen, že ve své moci dokáže odolat pokušením. Dennodenně každý z nás zápasí s hříchem. Nepřítel spasení se snaží oslabit a zničit náš vztah s Bohem. Zná naše slabosti a zaměřuje se na ně. Chce, aby nás ovládl pocit viny a selhání, a to povede k tomu, že se budeme stále více vzdalovat od Boha.

Ďábel dělá všechno pro to, aby ovlivnil naše myšlení, naše úmysly i naše činy. Chce se totiž zmocnit některé oblasti našeho života a postupně nás úplně odvést od Boha. Je důležité si zapamatovat, že naše víra nám pomůže obstát a že víra přichází ze slyšení Božího slova.

Aplikace

S čím právě teď zápasíš? Jak ti může Boží slovo pomoci právě teď?

VZTAH S BOHEM JAKO HRÁZ PROTI HŘÍCHU

[42]Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. [43]Svádí-li tě k hříchu tvá ruka, utni ji; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačen, než abys šel s oběma rukama do pekla, do ohně neuhasitelného. (Mk 9,42.43)

Osobní studium

V Bibli je mnoho poselství, která hovoří o našem vztahu s Bohem a o překážkách, které nám brání růst v Kristu. Zamysli se nad těmito slovy Ježíše a apoštola Pavla:

„A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl" (1K 10,12). Tak jako Samsona, i nás může „soběstačnost" srazit na kolena.

„... nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci v synagógách a na ulicích, aby došli slávy u lidí" (Mt 6,2). Přestaňme všem říkat, jak jsme dobří! Buďme pokorní, jako byl pokorný Ježíš.

„Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrvi je a odhoď pryč..." (Mt 5,28.29). Udělej cokoli, abys ze svého srdce odstranil žádostivost, protože to je vážná překážka vztahu s Bohem.

„Nesuďte, abyste nebyli souzeni. Neboť jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni..." (Mt 7,1.2). Přestaňme být přehnaně kritičtí a odsuzovat druhé. Bůh je Soudce, tak nechme soudit jeho (1K 4,5). Tato činnost nám nepřísluší.

„Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují..." (Mt 5,44). Přestaňme nenávidět své nepřátele. Když v sobě živíme zlobu vůči těm, kteří se k nám chovají špatně, budujeme obrovskou bariéru, která ničí náš vztah s Bohem. Písmo nás vyzývá, abychom se za své nepřátele raději modlili. Potom můžeme sledovat, jak se mění nejen náš vztah s Bohem, ale také náš vztah s druhými.

„Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu..." (Mt 5,22). Možná jsi někdy přesvědčen, že se zlobíš a křičíš na své blízké oprávněně. Hněv však ovlivňuje všechny tvé vztahy – nejen s lidmi, ale také s Bohem.

Toto je jen několik oblastí, které mohou způsobit, že duchovně zakopneme a padneme.

Ježíš nás upozornil, abychom hřích brali vážně. Jak rozumíš textu Mk 9,42–48? Před čím nás Ježíš varoval?

Aplikace

Výzva zbavit se orgánu nebo končetiny, jen proto, že nás vedou k hříchu, působí extrémně. A takhle nekompromisně to i mělo vyznít. Ježíš totiž velmi vážně vnímá hřích a jeho zničující vliv na naše životy. Jak vážně bereš hřích a jeho působení ty?

ZÁKON

[19]Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. [20]Vždyť ze skutků zákona „nebude před ním nikdo ospravedlněn“, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. [21]Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky. (Ř 3,19–21)

Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona. (1J 3,4)

Osobní studium

Jak bys nevěřícímu člověku popsal, co je hřích? Jak popisuje hřích Bible? Uvažuj o tom v kontextu úvodních veršů (Ř 3,19–21 a 1J 3,4).

Hřích je přestoupením Božího zákona (1J 3,4). Hřích je zároveň součástí naší přirozenosti (Ž 51,7; Jr 17,9). Boží zákon osvětluje, co hřích skutečně je. Zákon je, jako když si vezmeme brýle, abychom ostře viděli, co je kolem nás. Zákon můžeme vnímat také jako zrcadlo, které nám pomáhá vidět, jak ve skutečnosti vypadáme, a zároveň se díky němu dozvídáme o Božím charakteru a o tom, co je pro něj důležité.

Desatero (Ex 20,3–17) napsal Bůh vlastním prstem. Ježíš zdůraznil význam Božích přikázání následovně: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není“ (Mk 12,29–31). A dodal k tomu: „Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Mt 22,40).

Boží slova adresovaná Izraelcům na hoře Sínaj a nám dnes (Žd 1,1.2) říkají, že zákon se zaměřuje především na vztahy. Bůh dal svůj zákon, aby chránil nejen vztah s ním, ale také všechny mezilidské vztahy. Satan však překroutil krásu Božího zákona tak, že ho mnozí vnímají jako nepříjemné břemeno. V souvislosti s Božím zákonem se často mluví spíše o zákonictví než o lásce a svobodě. A to i přes jasná vyjádření Písma: „V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká“ (1J 5,3).

Aplikace

Když přemýšlíš o Božím zákoně, omezuje tě to, nebo ti to dává sílu? Kdyby se Boží zákon lásky stal tím nejdůležitějším v životě tvém, tvé rodiny a tvého sboru, jaké by to mělo následky? Jak by to změnilo tvůj život a tvé vztahy?

ZÁKON A EVANGELIUM

[17]Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.
[18]Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane. (Mt 5,17.18)

Osobní studium

Samotný Ježíš velmi důrazně a jasně vysvětlil, jaký je jeho vztah k zákonu.

Co řekl Ježíš o zákonu v úvodních verších (Mt 5,17.18)?

Podobně jako hranice, které rodiče stanoví pro své dítě, odhalují, čeho si cení, Boží zákon je vyjádřením jeho charakteru a ukazuje, co je pro Boha důležité. Už jsme si řekli, že Bůh nám dal svůj zákon, aby jeho prostřednictvím chránil náš vztah s ním i vztahy, které máme s druhými lidmi. Věděl totiž, že jak budeme růst ve vztahu s ním, jeho zákon bude usměrňovat všechny oblasti našeho života. Každý z nás už zažil bolestné následky přestoupení zákona.

Láska k Ježíši tvoří samotnou podstatu zákona. Ježíš řekl: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání" (J 14,15). Jestliže Ježíše upřímně milujeme, bude pro nás přirozené zachovávat jeho zákon. Čím více budeme rozumět jeho zákonu, tím více budeme Ježíše milovat. Nejlepším způsobem, jak rozvíjet a posilovat naši lásku k Bohu, je mít stále před očima Kristův kříž a jeho zástupnou smrt za nás.

Proto jde evangelium ruku v ruce se zákonem. Ano, zachovávání zákona je důležité. Zároveň však musíme mít stále na paměti, že z hlediska našeho postavení před Bohem nás zákon pouze odsuzuje. Zákon nikdy neodpouští, nikdy neospravedlňuje a nikdy nás nesmiřuje s Bohem. Naopak ukazuje, proč potřebujeme odpuštění, ospravedlnění a smíření. Proto je evangelium tak důležité. Je základem toho, jak máme rozumět zákonu. Evangelium říká, že Kristus za nás zemřel. Jeho oběť se nám počítá jako zásluha ne proto, že zachováváme zákon, ale proto, že věříme.

Přečti si následující verše: Ř 3,28; 4,13–16; Ga 2,16; 3,13 a Fp 3,9. Co se z nich dozvídáme o životě podle zákona?

Aplikace

Co ti může pomoci, aby tvé zachovávání Božího zákona zůstávalo zakotveno v lásce k Ježíši a ve víře v jeho oběť a aby nesklouzlo k nějaké formě zákonictví?

VĚDĚT A JEDNAT

[24]A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. [25]Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. [26]Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. [27]A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký. (Mt 7,24–27)

Osobní studium

V Kázání na hoře se Ježíš soustřeďuje na vztahy. Hodně mluví o mezilidských vztazích i o vztahu k němu. Na konci svého poselství říká něco velmi bolestného: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích" (Mt 7,21).

Ježíš vysvětluje, že někteří lidé ho budou vzývat a budou o něm mnoho vědět, ale ve skutečnosti ho nebudou znát. Snaha o poznání je samozřejmě důležitá a Bible říká, že Boží lid by mohl být zničen kvůli nedostatku poznání Boha a proto, že ho odmítl poznat (Oz 4,1.6.10). Nikdy bychom neměli zlehčovat důležitost nadčasové biblické pravdy. Pokud nás však poznání pravdy nezmění a neprohloubí naše odevzdání Bohu i naši cestu s ním, pak je takové „poznání" zbytečné.

„A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista" (J 17,3). Ježíš prohlásil, že předpokladem vstupu do nebe je plnit Boží vůli a v konečném důsledku znát Boha. Nemůžeme totiž plnit jeho vůli, aniž bychom ho znali. Proto je poznání Boha rozhodujícím faktorem našeho spasení. Pokud dítě říká, že miluje své rodiče, a dělá to, co od něho očekávají, ukazuje to hloubku jeho lásky a úcty k nim. Podobně je tomu i ve vztahu k Bohu: když milujeme Boha, chceme plnit jeho vůli, protože víme, že pro nás není nic lepšího. Naše láska k Bohu se bude projevovat poslušností a naše poslušnost bude vyvěrat z lásky k Bohu. Poslušnost se tak stává přirozeným projevem vztahu k Bohu, který je založen na lásce.

Ježíš uzavírá Kázání na hoře tím, že svým posluchačům předkládá vážnou závěrečnou výzvu. Jak bys tuto výzvu v úvodním textu shrnul vlastními slovy? (Mt 7,24–29)

Když budeme Ježíšova slova brát opravdu vážně, povedou nás ke změně. K tomu potřebujeme otevřené uši a vnímavé srdce. Jen tak se s každým naším nádechem bude formovat náš pohled na život a budeme si budovat blízký vztah s Bohem. Náš život bude postaven na Skále a bude vycházet z dokonalého Božího plánu pro nás.

Tento plán blízkého vztahu s Bohem není žádným tajemstvím. Je zjeven na stránkách inspirovaného Božího slova a Bůh nabízí tento vztah každému člověku. Je na osobním rozhodnutí každého z nás, zda tento vztah přijmeme vírou spolu s dokonalou Kristovu spravedlností a zda podle ní pak budeme i žít.

Aplikace

Jak se můžeš posunout od všeobecných vědomostí o Ježíši k tomu, abys ho opravdu znal a žil podle jeho vůle?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Satan od samého počátku zpochybňoval Boží zákon, který je projevem Božího charakteru. Nemělo by nás proto překvapovat, že podstata zákona bývá často překrucována a zůstává nepochopená.

Někteří Ježíšovi posluchači se domnívali, že přišel zákon zrušit. Nic však nemohlo být vzdálenější pravdě. Ježíš přišel lidstvu vysvětlit zákon a zjevit nádhernou Boží povahu. Přišel zákon naplnit (Mt 5,17.18) a ukázat nám, jaký Bůh ve skutečnosti je.

„Kdyby se tímto nařízením vládci Izraele v nadcházejících stoletích skutečně řídili, osud národa by byl zcela jiný. Moc, kterou království získalo během Davidovy vlády a na počátku Šalomounovy vlády, byla důsledkem úcty k zákonu. Také k národní reformě v době proroka Elijáše a krále Jóšijáše došlo díky víře v živé Boží slovo. A na toto slovo se Jeremjáš odvolával, když se ve své době snažil podnítit další duchovní reformu." (PK 465.466; OSU 176)

Otázky k rozhovoru

1. *Jak běžně vnímají lidé hřích? Jak by měla reagovat naše církev?*
2. *Kdy jste na vlastní oči viděli, jak hřích ničí vztahy s Bohem a s lidmi?*
3. *Je ve vašem životě snadné, anebo obtížné poslouchat Boží zákon? Co k tomu přispělo?*
4. *Jak se můžeme my adventisté, jejichž samotné jméno ukazuje, jak vážně bereme zákon, vyhnout pasti zákonictví, spoléhání se na to, že dodržování zákona nás spasí? (Udělejte si myšlenkový experiment: Na co se budete v den soudu spoléhat, když bude každý váš hřích předložen před svatého a dokonalého Boha? Na vaše dodržování zákona? Nebo na Ježíšovu dokonalou spravedlnost pro vás?)*
5. *Jak může poznání (nebo jeho nedostatek) ovlivnit vztah člověka s Bohem? (Přečtěte si Př 24,3.13.14.)*

Shrnutí

Naše životy jsou napadeny hříchem, který nás odděluje od Boha. Bůh nás zve, abychom ho poznali a milovali – „celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou" (Mk 12,30). Když budeme naplno milovat Boha, budeme mít více lásky i k lidem. Boží zákon je vyjádřením lásky k Bohu a k druhým lidem. Zákon jsme dostali, aby pomáhal chránit naše vztahy s Bohem i s lidmi. Boží zákon je krásným odrazem jeho charakteru. Pokud budeme růst v pochopení Božího zákona, náš vztah s Bohem bude sílit.

Pokání a odpuštění

Texty na tento týden

Iz 61,10; Oz 6; Sk 3,18.19; Ex 34,1–10; Ř 6,23; Mt 22,1–14

Základní verš

„Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1J 1,8.9)

Izraelcům, kteří tábořili pod oblačným sloupem, se zaslíbená země zdála tak vzdálená. Mojžíš vystoupil do neproniknutelného oblaku, který už několik dní zahaloval vrch. Dlouho se však nevracel (Ex 24) a lidé v táboře dospěli k závěru, že se jejich vůdci něco stalo – možná dokonce zahynul ve spalujícím ohni „na vrcholku hory“ (Ex 24,17). Neklidný dav ovládly pochybnosti i netrpělivost. Všichni se chtěli co nejdříve vydat na cestu do země oplývající mlékem a medem. Ještě před několika dny lid uzavřel s Hospodinem smlouvu, že ho budou poslouchat. Nyní však ti samí lidé zatoužili po viditelném „obrazu“ tohoto Boha, který by mohli uctívat. Shromáždili se proto kolem Áronova stanu a požadovali, aby jim vytvořil „boha“, který by je vedl (Ex 32,1). Áron, který se obával o vlastní bezpečnost, souhlasil. V Ex 32–34 čteme, jak se tento smutný příběh dále odvíjí.

Tento příběh je jen jedním z biblických příběhů, které nás učí o pokání a odpuštění. Právě tomuto tématu se budeme tento týden věnovat. Při studiu jednotlivých částí mějte na paměti úvodní text (1J 1,8.9). Ano, hřešíme, ale díky kříži a plánu spasení je odpuštění vždy k dispozici pro každého vyznávajícího a kajícího se hříšníka.

Osnova lekce

Při studiu této lekce se zaměříme na proces pokání a Božího odpuštění jako na základ obnovy a „restartu“ našeho vztahu s Bohem a našeho duchovního života.

- L 10,40–42: Každodenní shon, který nás vzdaluje od Boha (neděle)
- Oz 6,1–5: Boží volání k návratu a vnitřnímu uzdravení (pondělí)
- Sk 3,18–20: Pokání jako základ duchovního oživení (úterý)
- Ex 34,5–7: Ujištění o Boží ochotě odpustit nám (středa)
- Mt 22,1–14: Podobenství o Bohu, který dokáže proměnit náš život (čtvrtek)

KAŽDODENNÍ SHON

[40]Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ [41]Pán jí odpověděl: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. [42]Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.“ (L 10,40–42)

Osobní studium

Byl to velmi rušný týden. Přestože věděla, že do začátku soboty toho musí ještě hodně stihnout, zdálo se, že naléhavé povinnosti převážily nad tím, co bylo skutečně důležité. A tak než se nadála, slunce zapadlo. Rodina si v pátek večer pochutnala na výborném jídle a na začátek soboty měli společnou bohoslužbu.

Když však přišlo sobotní ráno a ona se probudila brzy, nemohla si nevšimnout špinavé koupelny, kterou se rozhodla uklidit. Pak zjistila, že její malý syn počůral postel, a tak hodila jeho povlečení do pračky k ostatnímu prádlu. Když připravovala snídani pro svou rodinu, uvědomila si, že zapomněla nachystat sobotní koláč, a proto rychle zamíchala těsto na banánový chléb a dala ho péct. Vtom si všimla, že manželova košile do sboru zůstala nevyžehlená, a tak se do toho pustila. Potom poskládala nějaké oblečení a vynesla smetí.

A pak ji to napadlo: Je sobota – den, který miluji víc než kterýkoli jiný! A přesto jsem tady, dělám všechny tyto práce a dovoluji, aby mě tyto činnosti odváděly od skutečné podstaty soboty, kterou je prožívat Boží blízkost.

Hned si začala omlouvat své jednání – vždyť to všechno bylo potřeba udělat. Opravdu? Uvědomila si, že se chová jako Marta, která „měla plno práce, aby ho obsloužila“ (L 10,40). V mysli jí zazněla Ježíšova slova: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde“ (L 10,41.42). Vybrala si dobře: sedět u Ježíšových nohou z hluboké lásky k němu – nejen v sobotu, ale každý den. To si ona dnes ráno nevybrala.

Milovala Boha, ale snadno zapomněla, že sobotu dostala jako „dar v čase“, aby se prostřednictvím tohoto daru posiloval jejich vztah. Stála v kuchyni a po tváři jí tekly slzy.

Cílem tohoto příkladu není zaměřit se na to, co bychom měli nebo neměli dělat v sobotu. Jde spíše o připomínku toho, jak důležité je uvědomit si, co všechno oslabuje nebo narušuje náš vztah s Bohem. Když naše srdce cítí bolest z hříchu a odloučení a my voláme k Bohu, Ježíš je velmi blízko (Ž 53,3). Ve svých krví potřísněných rukou drží bílé roucho. Vidí naše slzy pokání a sundává nám špinavé šaty. Potom nás obleče do čistého roucha spravedlnosti. Kristova čistota přikrývá náš hřích – zcela a dokonale. Můžeme si vyprat roucho v jeho krvi (Zj 7,14).

Aplikace

Jak texty Iz 64,5; Za 3,4 a Iz 61,10 zjevují důležitou pravdu o Kristově spravedlnosti? Proč se musíme stále s důvěrou držet toho, co je zde zaslíbeno?

KDYŽ NÁS VYBÍZÍ DUCH SVATÝ

[1]„Pojďte, vraťme se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváže. [2]Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nám dá povstat a my před ním budeme žít. [3]Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat. Jako jitřenka, tak jistě on vyjde. Přijde k nám jako přívaly dešťů a jako jarní déšť, jenž svlažuje zemi.“ [4]Co mám s tebou dělat, Efrajime? Co mám s tebou dělat, Judo? Vaše zbožnost je jak jitřní obláček, jako rosa, která hned po ránu mizí. [5]Proto jsem je otesával skrze proroky, ubíjel jsem je výroky svých úst; z mých soudů nad tebou ti vzejde světlo. (Oz 6,1–5)

Osobní studium

Když přemýšlel o propasti, která vznikla mezi ním a jeho manželkou, uvědomil si, že udělal mnoho chyb. Byl nelaskavý a tvrdý a řekl věci, kterých litoval. Pak ho však napadlo: Nezasloužila si to alespoň trochu?

Je vám takový myšlenkový proces povědomý? Je snadné přejít od pocitu lítosti k omlouvání vlastních myšlenek a skutků. Není snadné říct jednoduché: „Promiň…“, když jsme udělali něco špatného, přesto je to pro obnovu nebo posílení jakéhokoli vztahu zásadní.

Totéž platí i pro náš vztah s Bohem. Duch svatý nás často upozorňuje na hříchy, kterých jsme se dopustili. Jeho napomenutí námi někdy otřesou a pohnou naším srdcem. Můžeme však být v pokušení potlačit jeho tichý a jemný hlas. Je pro nás přirozené snažit se omluvit vlastní hříšné a nesprávné jednání. Podle Ježíše má Duch svatý ukázat „světu, v čem je hřích“ (J 16,7.8). Je to od Boha velmi důležitý dar (L 11,13), protože potřebujeme napravit odcizení, které vzniklo v našem vztahu k Bohu.

Přečti si 6. kapitolu knihy proroka Ozeáše. Jak Bůh popisuje sám sebe, když vyzývá k pokání?

Zamysli se nad rolí Ducha svatého v procesu našeho opětovného naroubování na vinný kmen (J 15,4).

„Často se trápíme tím, že jsme si špatným jednáním způsobili nějaké nepříjemnosti. To však není pokání. Skutečná lítost nad hříchem je výsledkem působení Ducha svatého. On nám odhaluje naši nevděčnost, kterou znevažujeme a zarmucujeme Spasitele, vede nás k pokání a ke kříži. Každý hřích Ježíše znovu zraňuje. Vzhlédneme-li ke Spasiteli, kterému jsme způsobili bolest, budeme litovat hříchů, pro které trpěl. Taková lítost potom vede k odmítnutí hříchu.“ (DA 300; TV 188.189)

Pravdou je, že nemůžeme růst ve svém vztahu s Bohem, když mezi námi a ním stojí hřích, pro který jsme se sami rozhodli a kterého se držíme. Nemůžeme být dokonalí, ale můžeme – a měli bychom – činit pokání ze svých hříchů, když nás na ně Duch svatý upozorní (Ef 4,30).

Aplikace

Kdy jsi naposledy slyšel napomenutí nebo výzvu k pokání? Jak jsi reagoval? Věnuj dnes čas modlitbě a pros Boha, aby tento týden obměkčil tvé srdce a otevřel ti uši pro jeho hlas, kterým k tobě bude promlouvat prostřednictvím svého Slova.

SKUTEČNÉ POKÁNÍ

[18]Bůh však tímto způsobem vyplnil, co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět. [19]Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy [20]a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil. (Sk 3,18–20)

Osobní studium

Svět kolem nás neustále mluví o nezávislosti, uspokojování vlastních potřeb a prosazování vlastního já. To vše je opakem Božího pozvání ke službě a mírnosti (Mt 5,5; B21). Je zajímavé, že první slova v Bibli, která vyslovují Jan Křtitel a Ježíš Kristus, jsou si velmi podobná. Jan Křtitel v judské poušti kázal: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské" (Mt 3,1.2). Po Janově uvěznění Ježíš říkal: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evangeliu" (Mk 1,14.15; viz také L 24,46.47). Ježíš i Jan adresovali svým posluchačům výzvu k pokání, protože „se přiblížilo království nebeské". Mohlo by být toto poselství stejně aktuální i pro nás dnes?

Proč je pokání v procesu duchovního růstu tak důležité? Jak rozumíš výrazu „čas odpočinutí" (Sk 3,18–20)?

Boží dobrota, shovívavost a dobrotivost nás vedou k pokání (Ř 2,4). Pokání zahrnuje dva kroky: (1) upřímný zármutek nad vlastními hříchy a (2) upřímné rozhodnutí hřích opustit. V Bibli je pokání téměř vždy spojeno s odpuštěním. Když je naše pokání upřímné, Bůh nám odpouští. Je to jednoduché (1J 1,9; Zj 3,19). „Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání" (2Pt 3,9). Když se připravujeme na druhý příchod, Bůh nám dává čas na nápravu vztahu s ním.

Ježíš trpěl, zemřel a vstal z mrtvých, aby jeho milost mohla v našem životě udělat zázrak – činíme-li pokání. Na rozdíl od světa, který často tvrdí, že je s námi všechno v pořádku, nás Bůh vyzývá, abychom se k němu obrátili v pokání a s vírou (Sk 20,21) a zcela se svěřili do jeho rukou. Jen tak může prořezávat a krásně formovat náš charakter ke své podobě, abychom o něm vydávali svědectví (J 15,2.8). Potom rosteme a přinášíme ovoce, které je důsledkem našeho pokání (Mt 3,8).

„Pokání, které nepřináší změnu, není pravé. Kristova spravedlnost není rouchem k zakrytí nevyznaného a stále pokračujícího hříchu. Je to životní zásada, která přetváří povahu a ovládá jednání." (DA 555.556; TV 352)

Aplikace

Pokání vede k životu (Sk 11,18) a je důležitou součástí růstu ve vztahu s Bohem. Který krok je pro tebe nejnáročnější v procesu odevzdání, pokání a dovolení Bohu, aby tě formoval?

DOSTATEČNÁ MILOST

[5]Tu sestoupil Hospodin v oblaku. Mojžíš tam zůstal stát s ním a vzýval Hospodinovo jméno.
[6]Když Hospodin kolem něho přecházel, zavolal: „Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný a věrný, [7]který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích; avšak viníka nenechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech i na vnucích do třetího a čtvrtého pokolení.“ (Ex 34,5–7)

Osobní studium

Když cítíme tíhu svého hříchu a dovolíme Duchu svatému, aby nás vedl pod kříž, měli bychom prosit Boha o odpuštění s vědomím, že „Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný“ (Ž 103,8). Stejná slova o sobě řekl i samotný Bůh (Ex 34,6) poté, co ho jeho vyvolený národ zarmoutil svým jednáním.

Jakou klíčovou pravdu o Bohu a odpuštění nacházíme v textu Ex 34,1–10?

Hospodin se představuje jako „plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný a věrný“. Právě proto Ježíš zemřel na kříži – aby se náš vztah s Bohem mohl napravit.

Ježíš – který v nás a pro nás působí prostřednictvím Ducha svatého ještě předtím, než k němu voláme – vidí tíhu hříchu, která nás ničí. Když jsme ochotni uznat a vyznat svůj hřích (slovy „Bože, slituj se nade mnou hříšným“; L 18,13), Ježíš nás této tíhy zbavuje. Když se rozhodneme přijít k Ježíši, on už stojí v naší blízkosti. Je to totiž on, kdo nás hledá jako Dobrý pastýř, který stojí u dveří a klepe (Zj 3,20).

Právě na Golgotě z nás snímá naše hříchy. Nenechávejme si odstup od kříže, nedívejme se na Boha z dálky. Běžme k Ježíši a vyměňme své hříchy a břemena za jeho spravedlnost (Za 3,4).

Aplikace

Pozorně si přečti následující verše. Vlastními slovy se pokus vyjádřit, co tyto texty říkají o Boží milosti k tobě:

„Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 6,23).

„K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládl hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána“ (Ř 5,20.21).

„Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5,8).

NEJVZÁCNĚJŠÍ ODĚV

[10]Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které nalezli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovníky. [11]Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. [12]Řekl mu: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ On se nezmohl ani na slovo. [13]Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.“ [14]Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán. (Mt 22,10–14)

Osobní studium

„Šaty dělají člověka.“ Drahým značkovým oblečením bohatí lidé až příliš často dávají na obdiv svůj status. V nebi však takové vnější projevy pominou a jedinou hodnotou budou vztahy (Mt 6,19–21). Měli bychom být „zahaleni“ do Ježíše a jeho dokonalého roucha spravedlnosti.

Přečti si podobenství o svatbě králova syna (Mt 22,1–14), jehož prostřednictvím Ježíš vysvětlil myšlenku roucha spravedlnosti. Jaké poselství nacházíš v tomto podobenství pro sebe?

Ježíš nazval muže bez roucha „přítelem“. Muž na Ježíšovu otázku nereagoval, ačkoli je zřejmé, že mezi nimi byl určitý vztah. Musel vědět o nabídce svatebního oblečení, ale rozhodl se, že si ho neobleče. Ježíšova povaha je dokonalá a bezúhonná – a jako dar ji nabízí i nám. Můžeme si obléknout „zářivě čistý kment“ (Zj 19,8), který je „bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného“ (Ef 5,27).

Bílé roucho je „Kristova spravedlnost, jeho neposkvrněná povaha, kterou vírou získávají všichni, kdo přijmou Krista za svého osobního Spasitele.“ (COL 310; PM 159)

Před pádem do hříchu byli Adam a Eva „oblečeni“ do světla. Po pádu do hříchu si uvědomili svou nahotu a zhotovili si oblečení z fíkových listů (Gn 3,7) a Bůh jim později připravil oděv z kůže. Textu můžeme rozumět tak, že muselo zemřít zvíře, aby jej mohl zhotovit. Jedná se vlastně o přinesení oběti. Podobně je to i s rouchem spravedlnosti. Když si ho „oblékáme“, přijímáme vlastně Kristovu oběť za nás. „Nazí a zahanbení se pokusili nahradit nebeský oděv fíkovým listím. […] Člověk nemůže vlastním úsilím nahradit ztracené roucho nevinnosti. Oděv z fíkových listů nebo hříchem ušpiněný šat nemohou nosit lidé, kteří zasednou s Kristem a anděly k Beránkově večeři.

V Boží přítomnosti můžeme obstát pouze v rouchu, které pro nás připravil Kristus. Každého, kdo činí pokání a věří, přikryje Ježíš Kristus rouchem své spravedlnosti.“ (COL 311; PM 159)

Aplikace

Každý den bychom měli přijímat Ježíšovo „roucho spravedlnosti“. Jak tomu rozumíš? Jak to máme dělat?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

K popisu našeho duchovního stavu Bible často používá metafory z oblasti zemědělství. Verš Oz 10,12 je jedním z příkladů, který vystihuje podstatu toho, čemu jsme se tento týden věnovali: „Rozsívejte si pro spravedlnost, sklízejte pro milosrdenství, zorejte svůj úhor. Je čas dotázat se Hospodina. Až přijde, svlaží vás spravedlností."

Sejeme, sklízíme, snažíme se zúrodňovat půdu a toužíme, aby se k nám Bůh přiblížil. Půda našich srdcí musí být připravena na déšť Ducha svatého. Bůh do nás může vložit touhu, připravit půdu, ale vztah s Bohem je založen na spolupráci s ním (viz Fp 2,12.13). Potřebujeme se k němu obrátit, natáhnout ruku a pevně se ho držet. Potom on v nás vykoná zbytek.

Skvělý příklad toho, co znamená držet se Boha, nacházíme v těchto verších: „Na vlastní oči jste viděli, co Hospodin učinil kvůli Baal-peórovi, že každého muže, který chodil za Baal-peórem, Hospodin, tvůj Bůh, vyhladil z tvého středu. Ale vy, kteří jste se přimkli k Hospodinu, svému Bohu, jste do dnes všichni živi" (Dt 4,3.4).

Otázky k rozhovoru

1. *„A nevydej nás v pokušení, ale vysvoboď nás od zlého" (Mt 6,13). Ježíš své následovníky učil, jak se modlit. Řídíte se tímto příkladem ve svých každodenních modlitbách? Jak často prosíte o ochranu před pokušením a hříchem?*
2. *Jak byste nevěřícímu nebo nově věřícímu vysvětlili, jak vzácný dar jsme dostali v Kristově rouchu spravedlnosti?*
3. *Jak souvisí Kristovo roucho spravedlnosti s poselstvím svatyně, které ukazuje na Boha, jenž odpouští a očišťuje kajícího se hříšníka? Jak rozumíte kráse a bohatství tohoto poselství?*

Shrnutí

Klíčovou součástí živého vztahu s Bohem je uvědomění si vlastních hříchů v reakci na napomínání Ducha svatého a odevzdání se Bohu v pokání. Vědomí, že nám bylo plně odpuštěno a že jsme přikryti Ježíšovým rouchem spravedlnosti, je pro každého člověka hluboce proměňující zkušeností. Cítíme, jak z nás padá tíha hříchu, a zároveň začínáme naplno vnímat Boží lásku, která nás obklopuje. Tuto lásku zakoušíme tím silněji, čím blíže jsme Bohu. Náš vztah s ním se tak prohlubuje, duchovně sílíme a celá naše bytost touží Boha milovat.

Problémy a nezdary

Texty na tento týden

Mk 4,35–41; Mk 5,21–34; Ř 5,3–5; Jb 19,23–27; Jb 23,8–12; L 24,13–27; Ř 8,18.28

Základní verš

„A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,3–5)

Večer, když slunce zapadalo za obzor, spěchala domů mladá dívka. Vtom se přihnala velká bouře. Dívka zrychlila krok, věděla totiž, že je před ní ještě kus cesty. Na tvář jí dopadla osamělá kapka deště, pak další, a dříve, než se nadála, byla celá promočená. Rozběhla se a po chvíli konečně doběhla domů. Otec k ní přispěchal a zabalil ji do deky. „Jsem rád, že jsi doma. Vyhlížel jsem tě z okna a viděl jsem, jak běžíš,“ řekl jí. „Jen mě zajímá, proč ses při každém blesku zastavila a podívala ses nahoru?“

„Zastavila jsem se proto, abych se usmála na nebe, protože mě napadlo, že si mě Bůh fotí!“

Jaká je tvoje reakce, když přijdou životní bouře nebo když do tvého vztahu s Bohem vstoupí těžké chvíle? Když ti déšť bičuje záda, skloníš hlavu, nebo se v důvěře podíváš vzhůru k Bohu s vědomím, že o tobě ví a stojí při tobě i v problémech a nesnázích?

Tento týden se budeme věnovat tomu, jak reagovat, když do života přicházejí náročné situace. Zamyslíme se nad tím, jak můžeme překážky či nezdary proměnit v posílení – a ne oslabení – našeho nejdůležitějšího vztahu.

Osnova lekce

Tento týden se budeme zabývat náročnou otázkou, jak si udržet blízký vztah s Bohem uprostřed životních bouří a zklamání. Na příkladech biblických postav uvidíme, že Bůh je s námi i tehdy, když se nám zdá být vzdálený nebo když jeho jednání nerozumíme.

- Mk 4,37–41: Ježíšova moc nad „bouřemi“ našeho života (neděle)
- Mk 5,27–34: Důvěra v Boží lásku a moc navzdory nemoci (pondělí)
- Jb 19,25–27: Jóbova důvěra uprostřed životních tragédií (úterý)
- L 24,15–27: Učedníci se učí opět důvěřovat Bohu i ve chvíli zklamání (středa)
- Ř 8,18.28–30: Jistota Boží blízkosti za všech okolností (čtvrtek)

BOUŘE ŽIVOTA

[37]Tu se strhla velká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná. [38]On však na zádi lodi na podušce spal. Učedníci ho probudí a řeknou mu: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ [39]Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: „Zmlkni, utiš se!“ I ustal vítr a bylo veliké ticho. [40]Ježíš jim řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“ [41]Zmocnila se jich veliká bázeň a říkali jeden druhému: „Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?“ (Mk 4,37–41)

Osobní studium

V okolí Galilejského jezera Ježíš strávil celý den rozhovory se zástupy lidí. Jeho slova zněla v jejich myslích ještě dlouho a promlouvají i k nám dnes.

Když nastal večer, Ježíš vyzval učedníky, aby se přeplavili na druhý břeh jezera (Mk 4,35). Věděl, že přijde bouře, a přesto chtěl, aby nastoupili do loďky a vydali se na plavbu. Toužil totiž svým nejbližším následovníkům dát důležité životní ponaučení. Jak příběh pokračoval, víme.

Co se z příběhu o bouři napsaném v úvodních verších (Mk 4,35–41) můžeš naučit o víře?

Uvažuj o následujících myšlenkách:

- Ježíš usíná na polštáři, který byl pravděpodobně jediný v lodi. Rybářské loďky mívaly obvykle jeden polštář, na kterém sedával člověk obsluhující kormidlo. Osoba na zádi vedla loď do cíle. Ježíš je zde tedy v pozici „kormidelníka“, ale usne.
- Ne všichni učedníci byli na jezeře nováčky. Minimálně Petr, Jakub a Jan byli zkušení rybáři. Galilejské jezero znali jako svou dlaň a dobře věděli, jak takové bouři čelit.
- Toto je jediný evangelijní záznam o Ježíšově spánku. Uprostřed jedné z nejhorších bouří v jejich životě, když jsou učedníci vyděšení a myslí si, že zemřou, Ježíš spí.
- Reakce učedníků v době krize byla: „Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?“ (Mk 4,38). Zpochybňovali Ježíšův charakter i jeho lásku k nim. Příliš často je to i naše reakce, dostaneme-li se do obtížné situace.

Uprostřed krize a beznaděje se samozřejmě můžeme pokusit zachránit se sami (jako učedníci). Někdy, když cítíme bolest či ztrátu, můžeme také začít pochybovat o Boží lásce a péči. Okolnosti posuzujeme z naší omezené lidské perspektivy a máme jasnou představu, co by měl Bůh udělat. Podobně jako v případě učedníků však právě v životních bouřích může Bůh konat ty největší zázraky. Bůh je vždy věrný, i když jeho zdánlivé nečinnosti nerozumíme. Je s námi v našich bouřích a dokáže je utišit i tehdy, když k tomu my nemáme sílu ani prostředky.

Aplikace

Jaká je tvá obvyklá reakce, když ti do života vstoupí bouře? Jak takové chvíle ovlivňují tvůj vztah s Bohem? Jakou máš zkušenost s veršem, který říká: „Žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme“ (2K 5,7)?

„TVÁ VÍRA TĚ ZACHRÁNILA“

[27]Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. [28]Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ [29]A rázem jí přestalo krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. [30]Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla, otočil se v zástupu a řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ […] [33]Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla, padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu. [34]A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“ (Mk 5,27–30.33.34)

Osobní studium

Představ si zástup lidí na břehu Galilejského jezera. Od časného rána netrpělivě čekají na Ježíše. Když konečně jeho loď přirazí ke břehu a on vystoupí, tlačí se kolem něj a následují ho do Kafarnaa. Najednou přichází Jairos, představený synagogy, a prosí Ježíše, aby přišel a uzdravil jeho dceru.

V davu je také žena, kterou už mnoho let trápí zdravotní potíže. Všechny své peníze utratila za lékaře, „ale nic jí to nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu“ (Mk 5,26). Doslechla se o zázračném muži z Galileje a s nadějí v srdci posbírala poslední zbytky sil, aby toho rána vyšla z domu a připojila se k čekajícímu davu. Lidé se nesnesitelně tlačili. Náhle zahlédla Ježíše. Prodírala se davem a sama sebe povzbuzovala: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ (Mk 5,28).

Přečti si text Mk 5,21–34. Co se můžeme z tohoto příběhu naučit?

Popsaná událost ukazuje, že Ježíš soucítí s trpícími. Zajímá se o nemocné i osamělé a svou pozornost zaměřuje na ty, kteří by se jinak v davu zcela ztratili. V ten den se ho dotýkalo mnoho lidí, ale jen tato žena se ho dotkla s vírou, že jí opravdu pomůže. Dotkla se ho s touhou přijmout požehnání, které tak zoufale potřebovala. Neuzdravil ji samotný dotek, ale právě její víra (Mk 5,34). „Spasitel rozeznal dotek víry od náhodných dotyků neopatrného davu.“ (DA 344; TV 219) Ježíšův oděv neměl žádnou zvláštní moc; byla to víra ženy a její rozhodnutí přiblížit se k němu, co se stalo hybnou silou jejího uzdravení.

Ta křehká, trpící a zoufalá žena mohla toho rána zůstat doma v posteli. Ona však s nadějí v srdci vyhledala Ježíše. Nestačilo jí vidět ho z dálky – toužila dostat se do jeho blízkosti.

Ježíš nás vyzývá, abychom učinili totéž: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším“ (Mt 11,28–29).

Aplikace

Jak se v jednání ženy z dnešního příběhu projevují myšlenky z Ř 5,3–5? Jak by se tyto myšlenky mohly projevit ve tvém životě?

JÓB

[23]Kéž by byly mé řeči sepsány, vyznačeny jako nápis [24]rydlem železným a olovem, do skály trvale vytesány! [25]Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. [26]A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, [27]já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru. (Jb 19,23–27)

[8]Půjdu-li vpřed, není nikde, jestliže zpět, též ho nepostřehnu, [9]jestliže něco učiní vlevo, neuzřím ho, skryje-li se vpravo, neuvidím to. [10]Zato on zná moji cestu; ať mě zkouší, vyjdu jako zlato. [11]Má noha se přidržela jeho kroků, držel jsem se jeho cesty, neodchýlil jsem se, [12]od příkazů jeho rtů jsem neodstoupil, řeči jeho úst jsem střežil víc než vlastní cíle. (Jb 23,8–12)

Osobní studium

Když přemýšlíme o tragédiích, neúspěších či pohromách popsaných v Bibli, Jób bude asi první člověk, který nás napadne. Nejenže přišel o veškerý majetek (Jb 1,14–17), ale také o děti (Jb 1,18.19) a zdraví (Jb 2,7). Známá je i reakce jeho ženy, která ho vyzývá, aby ještě před smrtí zlořečil Bohu (Jb 2,9).

Po nějaké době přišli za Jóbem jeho tři přátelé. Jóbův vzhled je tak šokoval, že si k němu sedli a „seděli potom spolu s ním na zemi po sedm dní a nocí a slova k němu žádný nepromluvil, neboť viděli, že jeho bolest je nesmírná" (Jb 2,13). Když nakonec promluvili, snažili se uvést lidské důvody, proč Jóba postihlo takové neštěstí. Tím však neúmyslně jeho utrpení ještě prohloubili. Tři přátelé Jóba obvinili, že musí mít ve svém životě nějaký skrytý hřích, z něhož má činit pokání (Jb kap. 8; 11; 15). Dokonce mu řekli: „Tak to dopadne s příbytky bídáků, s místem, kde neznali Boha" (Jb 18,21).

Jak Jób na to zareagoval? (Jb 19,23–27; Jb 23,8–12)

Bez ohledu na tragické události, které ho obklopovaly a kterým vůbec nerozuměl, zůstal Jób Bohu věrný. Neochvějně se držel své víry. Neobviňoval Boha ani mu nezlořečil. Naopak, když byl blízko tomu, aby za své trápení obvinil Boha, prohlásil: „Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno" (Jb 1,21).

I my se někdy ocitáme uprostřed podobného zápasu. Satan se snaží bolestí, utrpením, ztrátami a obtížemi zkreslit obraz milujícího Boha, kterého nám představuje Písmo. V takové době můžeme reagovat dvěma způsoby: obviňovat a odmítat Boha, nebo se ho držet ze všech sil. Přestože kolem nás zuří nelítostný boj, pamatujme, že ve světle věčnosti jsou naše současné těžkosti jen dočasné (2K 4,16–18). Jde o mnohem víc než o to, co vidíme tady a teď. Jednou z největších výzev pro věřícího je důvěřovat Bohu i v nejtemnějších chvílích. Bůh nám mnoha způsoby zjevil realitu své lásky. Držme se této klíčové pravdy – pravdy o Boží lásce – i tehdy, když ji právě necítíme.

Aplikace

Pokud se právě nacházíš uprostřed těžkého období, utíkej se k Bohu. Vezmi si Bibli a zápisník a buď s Bohem venku v přírodě. Opiš si verše Ř 5,3–5 a zamysli se nad poselstvím této pasáže s vírou, že Boží láska a péče jsou tou nejjistější a nejstabilnější součástí tvého života.

CESTA DO EMAUZ

15A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi. 16Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali. 17Řekl jim: „O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ Oni zůstali stát plni zármutku. 18Jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: „Ty jsi asi jediný z Jeruzaléma, kdo neví, co se tam v těchto dnech stalo!“ […] 25A on jim řekl: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! 26Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a tak vejít do své slávy?“ 27Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma. (L 24,15–18.25–27)

Osobní studium

Byly to dva týdny naplněné zmatkem a nejistotou. Učedníci si v duchu znovu a znovu přehrávali všechny rozhovory a události: triumfální vstup do Jeruzaléma a vyčištění chrámu, slavení Paschy v horní místnosti, Ježíšovy modlitby v Getsemanské zahradě, Jidášovu ohavnou zradu, soud, výsměch a bičování. Ježíšovo tělo plné ran visící na kříži i jeho poslední slova, než vydechl naposledy, když odpolední oblohu nečekaně zahalila tma, roztržení chrámové opony a otevření hrobů spravedlivých. Viděli také opatrné sejmutí Ježíšova těla z kříže a jeho uložení do hrobu ještě před začátkem soboty. A pak už jen tíseň, zklamání, pochybnosti a množství otázek v jejich myslích. Jak se mohli tak moc zmýlit ve svých očekáváních?

Ano, Ježíšovi následovníci byli zoufalí, sklíčení a bezradní. Byla to ta nejtěžší rána, jakou kdy zažili. Netušili, že prožívají jen krátký okamžik v rámci největšího příběhu všech dob. Když dva z nich putovali do Emauz, zjevil se jim Ježíš a šel s nimi.

Přečti si rozhovor v L 24,13–27. Uvažuj o této události z pohledu dvou učedníků i z pohledu Ježíše.

Když „se jim otevřely oči a poznali ho“, oba učedníci spěchali zpátky do Jeruzaléma, aby se podělili o svou zkušenost (L 24,31.33.34). Když se pak Ježíš zjevil i ostatním učedníkům a stál uprostřed nich, lekli se. Všimněme si jeho otázky: „Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl?“ (L 24,38).

Tato slova mohou být Ježíšovým poselstvím i pro nás dnes. Příliš často zapomínáme, že když procházíme údolím bolesti, zármutku a zklamání, Ježíš jde vedle nás. Nepoznáváme ho, přestože je nablízku. Znovu a znovu zapomínáme, že náš příběh má pokračování, které vidí jen on. Když nás znepokojují starosti a pochybnosti, ztrácíme ze zřetele pravdu, že náš život spočívá bezpečně v jeho rukou. A příliš často se domníváme, že víme lépe než Ježíš, co se v našich životech skutečně děje (L 24,18).

Aplikace

Bible nám ukazuje, jak můžeme jako křesťané reagovat na výzvy a neúspěchy. Věnuj dnes čas studiu těchto textů: Ř 8,28; Fp 4,4–13; Jk 1,2–4.12 a 2K 12,9.10. Zapiš si tři klíčové myšlenky, o které se můžeš později podělit s někým, kdo právě prožívá zklamání či neúspěch. Uvažuj přitom i o textu 2K 1,4.

JISTOTA JEŽÍŠOVY BLÍZKOSTI

[18]Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. [28]Víme, že všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. [...] [29]Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; [30]které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Ř 8,18.28–30)

Osobní studium

Přál sis někdy ve chvílích, kdy ses cítil úplně na dně, vidět Ježíše? Představ si sebe v následujícím snu:

„Zdálo se mi, že sedím v naprostém zoufalství, s tváří v dlaních, a přemýšlím: Kdyby byl Ježíš na zemi, šla bych k němu, vrhla bych se mu k nohám a řekla bych mu o všem svém utrpení. On by se ode mne neodvrátil, slitoval by se nade mnou a já bych ho navždy milovala a sloužila mu. Vtom se otevřely dveře a dovnitř vstoupila krásná a vznešená postava. Soucitně se na mě podívala a řekla: ‚Přeješ si vidět Ježíše? Je tady, a pokud chceš, můžeš ho vidět. Vezmi si všechno, co máš, a následuj mě.‘

Poslouchala jsem to s nevýslovným nadšením. Radostně jsem si vzala svých pár věcí, všechny své malé drahocennosti, a následovala svého průvodce. Zavedl mě ke strmému a na pohled chatrnému schodišti. Když jsem začala stoupat po schodech, varoval mě, abych měla oči upřené vzhůru, aby se mi nezatočila hlava a nespadla jsem. Mnoho dalších, kteří po tomto strmém schodišti stoupali, spadlo dříve, než se dostali nahoru.

Konečně jsme dosáhli posledního schodu a zastavili jsme se přede dveřmi. Tady mi můj průvodce přikázal, abych tam nechala všechno, co jsem si s sebou přinesla. S radostí jsem to položila na zem. Potom otevřel dveře a vyzval mě, abych vešla. V okamžiku jsem stála před Ježíšem. Tu krásnou tvář jsem si nemohla splést. Takový zářivý výraz laskavosti a majestátu nemohl patřit nikomu jinému. Když na mně spočinul jeho pohled, hned jsem věděla, že zná každou okolnost mého života i všechny mé vnitřní myšlenky a pocity.

Chtěla jsem se skrýt před jeho zrakem, protože se nedal snést jeho zkoumavý pohled. On však přišel s úsměvem až ke mně, položil mi ruku na hlavu a řekl: ‚Neboj se.‘ Zvuk jeho sladkého hlasu rozechvěl mé srdce štěstím, jaké jsem nikdy předtím nezažila. Byla jsem příliš šťastná, než abych mohla vyslovila třeba jen jedno slovo. Přemožená nevýslovnou radostí jsem padla k jeho nohám. Zatímco jsem tam bezmocně ležela, přede mnou se odkrývaly scény krásy a slávy a zdálo se mi, že jsem dosáhla klidu a bezpečí nebe. Nakonec se mi vrátila síla a vstala jsem. Milující Ježíšovy oči se na mne stále dívaly a jeho úsměv naplňoval mou duši štěstím. Jeho přítomnost mě naplnila svatou úctou a nevýslovnou láskou. [...] Tento sen mi dodal naději [... a] víru [...] A krása a prostá síla důvěry v Boha začaly zahánět tmu z mé duše.“ (EW 79–81)

Uprostřed životních neúspěchů se potřebujeme soustředit na Ježíše a na to, co nám zjevuje o Boží lásce k nám.

Aplikace

V čem tě poselství úvodních veršů Ř 8,18.28–30 může naplnit nadějí?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Právě když čelíme životním zkouškám a nezdarům, potřebujeme se co nejvíce držet Boha. Témata, která toto čtvrtletí studujeme, přispívají k udržení i k obnovení silného vztahu s ním. Často čelíme trápením, jako jsou zdravotní problémy, finanční potíže, rozpad manželství, smrt někoho blízkého nebo i jiné těžkosti, které nás připravují o radost. Uvažujte nyní o následujících otázkách v souvislosti s tím, o čem jsme dosud mluvili.

Otázky k rozhovoru

1. *Jak ovlivnily překážky, kterým čelíte nebo jste čelili v minulosti, váš obraz Boha? Jak můžete jasněji vidět Boží skutečnou povahu?*
2. *Kdy jste se naposledy modlili, aby Boží hlas ve vašem životě byl silnější než hlas nepřítele? Pamatujte, že zloděj (satan) přichází krást, zabíjet a ničit, ale Bůh dává život v plnosti (J 10,10).*
3. *Je vaše srdce pokorné? Věříte, že Bůh je stále svrchovaný a vede nás životem i přes obtíže? Pokud ne, jak se můžete naučit této pokorné důvěře v Boží dobrotu a lásku k vám osobně?*
4. *Opíráte svůj život každodenně o Boží slovo? Proste Boha, aby v těžkých časech znovu roznítil vaši první lásku k němu.*
5. *Kdy jste se naposledy obrátili v modlitbě na Boha jako na svého Utěšitele a Rádce s důvěrou, že dodrží svůj slib a nikdy vás neopustí ani se vás nezřekne (Žd 13,5)?*
6. *Pokud je vaše víra slabá, modlete se: „Věřím, Pane; pomoz mé nedověře!“ (Mk 9,24). Obklopte se lidmi, kteří vás mohou povzbudit, ne odradit.*
7. *Svět se nestará vždy o slabé, nevědomé, zraněné a zlomené. Boží poselství „Když jsem slabý, tehdy jsem silný“ (parafráze; viz 2K 12,9.10) může radikálně změnit životy lidí. Přemýšlejte o někom, koho byste dnes mohli tímto poselstvím povzbudit.*

Shrnutí

Žijeme v hříšném světě plném bolesti a utrpení. Každý z nás v určitém období života čelí obtížím, které mohou vést až k pochybnostem o Boží lásce. Když se ohlédneme za tím, jak různí lidé v Bibli reagovali na životní neúspěchy, můžeme být povzbuzeni. Z jejich zkušeností se učíme, že i naše zápasy mohou vést k prohloubení vztahu s Bohem, který se nemění (Mal 3,6) a jehož láska je věčná a stálá.

Velké pověření

Texty na tento týden

Mt 28,18–20; 2Pt 3,18; 1Pt 3,8–15; Oz 7, Za 10

Základní verš

„Panovník Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.“ (Iz 50,4)

Kazatel P. měl rušné sobotní ráno. Vstal brzy, dokončil poslední přípravy na sobotní školu i na kázání a ujistil se, že má vše potřebné na odpolední evangelizační přednášku. Popadl klíče, zabouchl dveře a rychle vyrazil do sboru.

Autem se prodíral poměrně hustým provozem. Zlobilo ho, že je právě v sobotu ráno na cestách tolik lidí. Nechtěl přijít pozdě. Kam všichni jedou? Vtom ho náhle zablokovalo předjíždějící auto. Dupnul na brzdu, frustrovaně zvedl pěst a zakřičel na řidiče.

Nakonec se kazateli podařilo dorazit do sboru. Když vstal, aby začal učit, jeho oči přelétly třídu a zastavily se na povědomé tváři řidiče auta, na kterého před pouhými dvaceti minutami troubil a křičel.

Později, když člen sboru představil řidiče jako neadventistu, který je ve městě na návštěvě u příbuzných, si kazatel uvědomil, že každé naše setkání s lidmi – ať už se známými, nebo s cizími – by mělo být prostoupeno láskou, která vychází z trvalého vztahu s Bohem. Nikdy nevíme, jak to, jak se chováme jako věřící lidé, může ovlivnit druhé.

Osnova lekce

V předposlední lekci se budeme věnovat našemu poslání sdílet Boží lásku a pravdu evangelia s lidmi kolem nás. Nejen, že takovým životem přineseme něco krásného a pozitivního druhým, ale posílí to i náš vlastní duchovní život.

- Mt 28,18–20: Naše velké poslání (neděle)
- Mt 4,23–25: Ježíšův vzor praktické služby lásky (pondělí)
- 1P 3,14–16: Sdílení naděje s ostatními (úterý)
- Jr 31,16–20: Boží zájem o jeho „zbloudilé“ děti (středa)
- Za 10,10–12: Láska k našim blízkým, kteří se vzdálili od Boha (čtvrtek)

„JDĚTE KE VŠEM NÁRODŮM“

[18]Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. [19]Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého [20]a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,18–20)

... ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8)

Když viděli odvahu Petrovu i Janovu a shledali, že jsou to lidé neučení a prostí, žasli; poznávali, že jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem. (Sk 4,13)

Osobní studium

Přečti si text „pověření“ v Mt 28,18–20. Zapiš si, v jaké souvislosti Ježíš mluví o „všem“. (Soustřeď se na všechny tvary tohoto slova. V řečtině jde o stejné slovo *pas* a v textu se objevuje čtyřikrát.)

Ježíš nám dal pověření, abychom se dělili o jeho poselství se světem: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ Posláním Církve adventistů sedmého dne je získávat učedníky, kteří pak budou získávat další učedníky. Tak všichni hlásáme věčné evangelium a poselství tří andělů (Zj 14,6–12), abychom připravili náš svět na brzký Ježíšův návrat.

Ke sdílení evangelia je povolán každý, kdo přijal nový život v Kristu. Přesto lidé příliš často zaujímají postoj, že to nemohou nebo nechtějí dělat. Možná si pod tímto pojmem představují kázání na veřejnosti nebo vedení složitého biblického studia, a tak kroutí hlavou: „Já ne! V žádném případě! Jsem introvert. Evangelizace není mým duchovním darem.“

Správné hlásání evangelia má však svůj původ v tom, že jsme očitými svědky toho, co Bůh dělá v našem životě. Uvědomujeme si jeho působení, rosteme v něm a následně o své zkušenosti mluvíme s druhými. Bůh je neskonale dobrý. To, co pro nás udělal, je nejlepší zpráva, jakou tento svět může slyšet. Nemůžeme a nemáme mlčet! Vykoupil nás a povolal nás jménem – patříme mu. Může existovat lepší zpráva pro kohokoli na světě?

Přestože učedníci v rané církvi nebyli vzdělaní ani výřeční, můžeme se od nich mnohému naučit.

Co znamenalo pro ranou církev svědčit o své víře a o Kristu (viz Sk 1,8 a 4,13)? Jaký vliv měli Petr a Jan na ty, kteří je poslouchali?

Petr a Jan říkali: „Neboť o tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet“ (Sk 4,20). „Bývali s Ježíšem“ (Sk 4,13), a proto se o vše chtěli dělit. Duch svatý jim dal odvahu a vložil do jejich slov přesvědčivou sílu.

Aplikace

Věnuj teď nějaký čas modlitbě. Pros o odvahu, když tě Bůh povede k těm, kterým o něm můžeš směle vyprávět. Pros o moudrost, abys věděl, kdy mluvit a co říct. Přečti si 1J 4,7–11 a modli se o takovou lásku.

BEZ NÁTLAKU, ALE S MOCÍ

[23]Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium království Božího a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. [24]Pověst o něm se roznesla po celé Sýrii; přinášeli k němu všechny nemocné, postižené rozličnými neduhy a trápením, posedlé, náměsíčné, ochrnuté, a uzdravoval je. [25]A velké zástupy z Galileje, Desítiměstí, z Jeruzaléma, Judska i ze Zajordání ho následovaly. (Mt 4,23–25)

Osobní studium

Přemýšlel jsi někdy, co Ježíše motivovalo v jeho službě? Proč každý den bez přestání uzdravoval, utěšoval, povzbuzoval, kázal a učil? Každý den. Desítky, stovky, tisíce lidí. O Ježíši se dozvídáme: „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře" (Mt 9,36). Byla to Ježíšova láska a soucit s lidmi, které motivovaly jeho práci. I nás by měla Boží láska vést k tomu, abychom cítili zodpovědnost za pověření, které jsme dostali – vést lidi k Bohu a k jeho pravdě (2K 5,14).

Už se ti někdy stalo, že ses podíval do tváře neznámého člověka v davu a pomyslel jsi na věčnost – a přemýšlel jsi, jestli zná Ježíše? Už jsi někdy v sobě pocítil lásku, kterou může dát pouze Bůh, ke zcela cizímu člověku v nouzi? Boží láska nás vede, abychom cítili břemeno přivádět lidi k němu. Jeremjáš řekl o Hospodinově slově: „... je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu" (Jr 20,9).

Když se však dělíme o to, co jsme poznali, s ostatními (svými slovy a skutky), nikdy bychom neměli nikoho nutit, aby přijal Boha a jeho biblickou pravdu. Nátlak je v rozporu se samotnou podstatou Boží povahy. Bůh nenutil Adama a Evu, aby se vyhýbali stromu poznání dobra a zla (Gn 2,16.17). Nenutil lidi vstoupit do archy, aby byli zachráněni před potopou (Gn 7,1). Nenutil Izraelce, aby zůstali ve smlouvě s ním (Dt 4,29–31). Místo toho naplňoval jejich potřeby (Mt 4,23–25) a potom je vyzval, aby ho následovali. Ježíš nikdy nikoho nenutil následovat jeho ani jeho pravdu, ale nikdy se nás ani nevzdává (Mt 23,37).

Když mluvíme o své víře v Boha, měli bychom vždy zrcadlit Ježíšův přístup. „Ježíšovým posláním není nutit lidi k tomu, aby jej přijali. Svědomí se snaží znásilňovat satan a lidé, kteří jsou pod jeho vlivem. [...] Pokud máme sklony ubližovat a škodit těm, kdo neoceňují naše úsilí a jednají jinak, než si představujeme, můžeme si být jisti, že jsme pod vlivem satanova ducha." (DA 487; TV 312)

Potřebujeme se otevřít a dovolit Bohu, aby nás použil jako své spolupracovníky. Žijeme ve světě, který nenávidí pravdu. To nám však nesmí bránit, abychom se o ni dělili promyšleným a láskyplným způsobem. Pamatujme, že když se člověk seznamuje s Boží pravdou, často má největší váhu právě naše osobní svědectví (Zj 12,11).

Aplikace

Přečti si 2Pt 3,17.18. Jakými způsoby rosteš v milosti a poznání? Jak se to projevuje při tvých setkáních s lidmi kolem tebe?

JAK SDÍLET SVOU VÍRU V JEŽÍŠE?

[14]Ale i kdybyste pro spravedlnost měli trpět, jste blahoslaveni. „Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá [15]a Pán, Kristus, budiž svatý“ ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslýchal o naději, kterou máte, [16]ale čiňte to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni. (1Pt 3,14–16)

Osobní studium

Otázka pro každého z nás zní: Komu vyprávíš o své víře v Ježíše? Pošťákovi, prodavačce v obchodě, člověku, kterého potkáváš při venčení psa? Bůh volá každého věřícího, aby se do této práce zapojil. Zároveň nám dává své dary a slibuje, že nám dá „jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem“ (Iz 50,4). Povinností křesťana je také být vždy připraven obhájit (řecky *apologia*) víru a naději, kterou máme (1Pt 3,15).

Přečti si 1Pt 3,8–16. Jaká je hlavní myšlenka těchto veršů?

Zde je několik jednoduchých bodů, které byste měli mít na paměti, když uvažujete o tom, jak sdílet Ježíše s druhými:

- Seznam se s někým a postupně si s ním vybuduj přátelství. Tvá vroucnost, laskavost a upřímný zájem o daného člověka – to, že budeš „milující“ – mu mohou pomoci přiblížit se k Bohu. (Někteří to nazývají „evangelizace prostřednictvím přátelství“.)
- Modli se, aby Duch svatý působil na srdce člověka. Pros také o správné příležitosti k setkání s ním.
- Hledej přirozené způsoby, jak mluvit o svých zkušenostech víry nebo se za ně modlit. Pros Boha o odvahu, ale i o ohleduplnost ve svém přístupu.
- Najdi způsob, jak seznámit svého nového přítele s dalšími lidmi ze sboru, aby mohl zakusit přijetí církevním společenstvím. Dobrým dalším krokem může být skupinové studium Bible.
- Modli se za konkrétní potřeby nebo otázky, které může tvůj nový přítel mít, a hledej příležitost ukázat mu, jak Bible přináší útěchu, rady a vedení pro náš život. Můžeš se nejprve podělit o jedno biblické zaslíbení nebo odpovědět na jednu otázku, která otevře dveře k hlubší diskusi.
- Přijde čas, kdy se budeš chtít svého přítele zeptat, zda by nechtěl udělat další krok (studium Bible a nakonec křest). Nespěchej, ale ani neotálej. Modli se o moudrost rozpoznat ten pravý čas.
- Naše činy by měly ukazovat, kdo jsme. To, jak se chováme k druhým, často mluví hlasitěji než slova. Když se náš charakter proměňuje podle Ježíšova vzoru (posvěcení), budeme žít tak, abychom k němu přitahovali co nejvíce lidí.

Aplikace

Kdo je ten jeden člověk, kterého ti Bůh postavil do cesty a za kterého se můžeš tento týden cíleně modlit a mluvit s ním o Ježíši?

ZBLOUDILÉ DÍTĚ

[18]Zřetelně jsem slyšel Efrajima, jak si stýská: „Potrestal jsi mě a byl jsem ztrestán, býval jsem jak nezkrocený býček. Obrať mě, chci se vrátit, vždyť ty, Hospodine, jsi můj Bůh. [19]Po svém návratu chci činit pokání, po svém poučení budu se bít v prsa, stydět se a hanbit, že nesu potupu svého mládí.“ (Jr 31,18.19)

Osobní studium

Mnozí na vlastní kůži prožili bolest a zármutek z toho, že jejich dítě se navzdory hluboké duchovní výchově, v níž vyrostlo, rozhodlo odejít od Boha.

Efrajim, součást Božího vyvoleného národa, se odvrátil od Hospodina. Co se dozvídáme z textů Oz 4,17 a Oz 7 o jeho hříších?

Dále čteme, že Ráchel, Efrajimova babička, metaforicky pláče, protože Efrajim se vzdálil od Hospodina (Jr 31,15). Bůh odpovídá na její velký smutek těmito slovy: „Přestaň hlasitě plakat a ronit slzy, vždyť tu je mzda za to, co jsi vykonala, je výrok Hospodinův, však oni se vrátí z nepřátelské země. Je naděje pro tvé potomstvo, je výrok Hospodinův. Synové se vrátí na své území“ (Jr 31,16.17).

Místo toho, aby Ráchel dále plakala nad svým zbloudilým dítětem, Hospodin ji povzbuzuje a dává jí naději. Co dalšího se dozvídáme z úvodních veršů (Jr 31,18.19)?

Z těchto příběhů se dozvídáme, že vždy existuje naděje (podobně jako v případě Efrajima a Gomery), protože Bůh se svých dětí nevzdává.

Přestože milující Bůh opakovaně kárá svůj vzdorovitý lid, jeho soucit nikdy neslábne a příběh v této kapitole pokračuje (viz Jr 31,20).

Můžeme cítit velkou bolest, frustraci a sklíčenost, nebo dokonce s hořkostí mluvit o těch, kteří jsou nám blízcí a kteří odešli ze vztahu s Bohem. Bůh nám však zde připomíná, že na zbloudilé dítě nikdy nezapomíná.

Jeho vztah k člověku v této situaci není povrchní, ale hluboký a upřímný. Bůh ve skutečnosti říká, že jeho srdce po takových lidech touží a přeje si, aby se k němu vrátili. Jeho milosrdenství je veliké.

Aplikace

Čím tě naplňuje Boží reakce na Ráchelinu bolest z Efrajimovy vzdorovitosti? Jak to ovlivňuje tvůj vztah k těm, kteří se vzdálili od Pána? K jakému postoji tě to povzbuzuje?

„PŘIVEDU JE ZPĚT“

[10]Přivedu je zpět z egyptské země, shromáždím je z Asýrie a uvedu je do země gileádské a libanónské, ani jim nebude stačit místo. [11]Projde s nimi mořem soužení, bude však bít do mořských vln, až vyschnou všechny hlubiny Veletoku. Svržena bude pýcha Asýrie, Egyptu bude odňato žezlo. [12]Obdařím je bohatýrskou silou od Hospodina, budou chodit v jeho jménu, je výrok Hospodinův. (Za 10,10–12)

Osobní studium

Všichni jsme během našeho vztahu k Bohu prožili slabé nebo nejisté chvíle – údolí, kde naše srdce bylo nevěrné nebo kde jsme byli prostě příliš dlouho vlažní. Co tě přivedlo zpět do pevného vztahu s ním?

Zacharjáš 10. kapitola obsahuje několik krásných myšlenek o tom, jak Bůh přivádí svůj lid zpět k sobě. Přečti si pozorně tuto kapitolu a všimni si jejího hlavního poselství.

V praxi může být obtížné se ztotožnit a komunikovat s milovanou osobou, která odešla ze vztahu s Bohem. Možná přemýšlíš, jak by se situace mohla vyvíjet jinak a s jiným výsledkem. Možná bys rád věděl, jak s takovým člověkem komunikovat teď, když má jiný pohled na svět. A možná se cítíš frustrovaný a bezmocný kvůli špatným rozhodnutím, která tento člověk stále dělá. Takové myšlenky budou vždy ovlivňovat tvůj postoj k milovanému člověku. Je proto velmi důležité strávit dostatek času s naším Spasitelem.

To, jak žijeme, naše činy, slova a modlitby za naše zbloudilé dítě nebo našeho partnera, který odešel od Boha, mohou radikálně změnit jejich životy a budoucnost. (Přečti si v L 22,31.32 a J 21,15–17, jak Ježíšovy modlitby za Petra změnily jeho život.) Nenech se pohltit smutkem, nesklouzni k odsuzování. Místo toho požádej Boha, aby tyto pocity nahradil láskou, kterou může dát pouze on. Pros Boha, aby tě „přikryl“ svou povahou, abys mohl být příkladem láskyplného a nesobeckého postoje. Pamatuj: „Nic nemá na člověka větší vliv než nesobecký život. Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je milý a laskavý křesťan.“ (MH 470; ŽNP 253)

Díky příkladu našeho života, který ukazuje na Krista, v nás ti, kteří ho odmítli, uvidí něco, co může pocházet pouze od Boha. Uvidí pokoj, který přesahuje každé chápání, lásku, která se nikdy nevzdá, a naději, která věří navzdory všemu. Boží láska k nám i k našim blízkým nikdy neochabuje. A tuto lásku, kterou každý den přijímáme, můžeme dávat lidem kolem nás.

Aplikace

K čemu nás povzbuzuje text Ef 3,17–19? Je někdo ve tvém životě, kdo se vzdálil od Boha? Jak mu můžeš tento týden projevit Kristovu lásku svými modlitbami, činy nebo povzbudivými slovy?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Základem zbožnosti je láska. Nikdo nemá čistou lásku k Bohu, i když ji vyznává sebevřeleji, nemá-li nesobeckou lásku ke svému bližnímu. Tuto lásku nezískáme tím, že se pokusíme milovat druhé. Potřebujeme mít Kristovu lásku v srdci. Rozplyne-li se sobectví v Kristu, vytryskne láska samovolně. Až zatoužíme nezištně pomáhat druhým a být jim požehnáním, až nebeská atmosféra naplní naše nitro i srdce a projeví se v naší tváři, dosáhneme plnosti křesťanské povahy. (COL 384; PM 197)

„Ti, kteří jsou nejaktivněji zapojeni do získávání lidí pro Ježíše Krista, se nejlépe rozvíjejí i v duchovnosti a oddanosti." (Ev 356; Eva 199)

„Zapomněli, že zlu mohou nejsnáze vzdorovat průbojnou službou..." (AA 105; PNL 60)

„Chceme-li s ním prožívat radost z pohledu na lidi vykoupené jeho obětí, musíme s ním spolupracovat na jejich záchraně." (DA 142; TV 86)

„Lidé, kteří odmítají přednost spolupracovat s Kristem ve službě, zároveň odmítají jedinou možnost, jak se připravit na život v jeho slávě." (Ed 264; Vých 156)

Otázky k rozhovoru

1. *Proč je láska základní nezbytností účinné evangelizace?*
2. *Jaká je vaše zkušenost s tím, že získávání lidí pro Krista je spojeno s osobním a živým vztahem s Bohem?*
3. *Co potřebujeme vědět nebo znát, chceme-li druhým vyprávět o Bohu? Existuje něco jako základní předpoklad vydávání svědectví? Pokud ano, co to je?*
4. *Čím byste začali biblické studium s nevěřícím člověkem? Soustředili byste se nejdříve na dokázání určitých věroučných bodů, nebo na pozvání poznat Ježíše?*
5. *Zazpívejte společně píseň „Mou spásou je Pán Ježíš" (číslo 189 ze zpěvníku „Zpívejme Hospodinu"). Přemýšlejte nad slovy, která zpíváte.*

Shrnutí

Když Boží láska a jeho živé, mocné Slovo naplní náš každodenní život, budeme cítit vnitřní potřebu Boha milovat a vyprávět o něm lidem okolo nás. Naše slova by měla vést modlitba, ohleduplnost a víra, že Boží slovo, které vychází z jeho úst, se k němu nevrátí s prázdnou, ale úspěšně udělá, co Bůh chce (Iz 55,11).

Do věčnosti

Texty na tento týden

Ž 80; 1Te 4,17; Zj 21,9–27; Iz 25,8; Zj 7,17; Zj 21,4; J 6,44

Základní verš

„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ (1J 3,2)

Co nám přinese budoucnost? Co nás čeká? Úvahy o budoucnosti mohou být znepokojující, či dokonce děsivé, ale také radostné a vzbuzující nadšení. Víme, že Ježíš je věrný a že jeho slova jsou pravdivá (Zj 3,14). Čekají nás bouřlivé a neklidné časy (Mt 24,21.22), ale Ježíš slíbil, že nás nikdy neopustí ani nezanechá (Žd 13,5). Udělá přesně to, co zaslíbil – vždy totiž plní své sliby (Žd 10,23). A navíc, „kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (Mt 24,13).

Bez ohledu na to, kolik dní je ještě před námi, měli bychom upírat svůj zrak na Ježíše. Hleďme na něho vytrvale. Ve světě, který se přetahuje o naši pozornost, to někdy vůbec není jednoduché. Buďme jako David, který řekl: „Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy“ (Ž 25,15).

Tento týden se soustředíme na zaslíbení nebe (Mt 5,12; Zj 22,12). Budeme mluvit nejen o tom, jaké asi nebe je, ale hlavně o tom, jak bude nádherné být konečně s tím, kdo nás stvořil, miloval nás až k smrti, vykoupil nás z našeho hříchu a brzy se pro nás vrátí. Do té doby musíme jen vytrvat ve víře.

Osnova lekce

Závěrečná lekce nám připomene konečný cíl naší duchovní cesty – věčný život v Boží blízkosti. Budeme uvažovat nad zaslíbeními o Kristově druhém příchodu a o nádheře nového domova, kde už nebude bolest ani smrt.

- Ž 80,15–20: Touha po konečné záchraně (neděle)
- 1Te 4,16.17: Naděje na vzkříšení a setkání s Kristem (pondělí)
- Zj 21,9–11: Nový Jeruzalém jako „nevěsta“ ozdobená pro Beránka (úterý)
- Zj 21,4; 7,16.17: Věčnost prožitá spolu s „Beránkem“ (středa)
- Mt 11,28–30: Ježíšovo pozvání pro každého z nás (čtvrtek)

ŽIVOT DNES

[15]Bože zástupů, navrať se, shlédni z nebe, popatř, ujmi se té révy, [16]kmene, který pravice tvá zasadila, letorostu, jejž sis vypěstoval. [17]Spálena je ohněm, porubána, zachmuřil jsi tvář a hynou. [18]Nad mužem své pravice drž svoji ruku, nad synem člověka, letorostem, jejž sis vypěstoval. [19]Nikdy se tě nespustíme, zachovej nám život, ať můžeme vzývat tvoje jméno. [20]Hospodine, Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budeme zachráněni! (Ž 80,15–20)

Osobní studium

Když se rozhlédneme kolem sebe, vidíme, jak se svět chvěje, a slyšíme volání po záchraně. Znamení, o kterých nám Ježíš mluvil, se odehrávají před našima očima. Války a zvěsti o válkách, národy povstávající proti jiným národům, hladomor, mor, zemětřesení a pronásledování (Mt 24,6–11) – to vše se kolem nás děje. Dokonce se zdá, že s postupujícím časem se tato znamení zintenzivňují. Ano, žijeme ve vážných časech – v dobách, kdy potřebujeme, aby náš vztah s Bohem byl trvalý a pevný.

Apoštol Petr své čtenáře povzbuzuje: „Konec všech věcí je blízko. Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám" (1Pt 4,7). Pokud to platilo kdysi, o to víc je to pravda i dnes. Je důležité posílit a upevnit osobní vztah s Bohem. A bez ohledu na to, kolik času zbývá do Kristova příchodu, náš individuální život je vždy krátký, ať žijeme jakkoli dlouho. „A nyní vy, kteří říkáte: ‚Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme tam rok, budeme obchodovat a vydělávat' – vy přece nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, která se na okamžik ukáže a potom zmizí!" (Jk 4,13.14). Pravdivost tohoto varování si velmi dobře uvědomujeme. Někteří z nás tady možná už za pár dní nebudou. To je součást smutné reality křehkého života v padlém světě. Je proto důležité upevňovat vztah s Bohem a vždy žít s vědomím, že naše budoucnost závisí na Bohu a jeho spásné milosti.

Žalm 80 přináší nádhernou modlitbu. Přečti si tuto kapitolu (zejména verše 2–4.15–20). Čti tento žalm v první osobě jednotného čísla (tedy místo „nás" vlož slovo „mne" a podobně). Žalm 80 vznikl dávno, na místě daleko od nás a ve zcela jiné kultuře, než dnes žijeme my. Přesto si polož otázku, se kterými myšlenkami se můžeš ztotožnit a jak vyjadřují tvou situaci?

Všichni potřebujeme duchovní oživení. Je také snadné upadnout do sebeuspokojení, nebo dokonce zapomenout na to, co pro nás Bůh udělal a stále dělá. Všichni věřící – ať už prožívají jakékoli trápení –, se potřebují modlit: „Rozjasni svou tvář a budeme zachráněni" (Ž 80,20; ČSP)? Když přijímáme to, co pro nás Ježíš udělal, když víme, že nám byly odpuštěny hříchy a že jsme přikryti jeho dokonalou spravedlností, která nám byla připsána vírou, pak můžeme mít jistotu, že jsme v něm spaseni.

Aplikace

Jak rozumíš tomu, že Bůh nad tebou „rozjasní svou tvář"? Co to znamená v kontextu poznání, že jedině jeho spravedlnost tě může zachránit?

KONEČNĚ TVÁŘÍ V TVÁŘ

[16]Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; [17]potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváceni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem. (1Te 4,16.17)

[9]Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, [10]aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – [11]a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. (Fp 2,9–11)

Osobní studium

Byli jsme stvořeni pro blízký a osobní vztah s Bohem (Gn 2,7). Bůh udělal všechno pro to, aby obnovil vztah, který lidé narušili svým hříchem. Nejenže učinil vše, co bylo třeba, ale dal i to nejcennější (J 3,16). Bůh při stvoření vložil věčnost do našich srdcí. Jako lidské bytosti však nedokážeme plně pochopit všechno, co Bůh učinil od začátku až do konce (Kaz 3,11). Jsme součástí velkého sporu, který zuří kolem nás – a dokonce i v nás. Málokdy se však zastavíme a přemýšlíme nad obrovskou cenou toho, co nám Bůh daroval, aby mohl obnovit náš vztah s ním. Příliš často se necháme pohltit svými pozemskými zápasy a zkouškami a zapomínáme, že „máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všecko si podmanit" (Fp 3,20.21).

Jak se svět blíží ke svému konci, uvědomujeme si, že se jednoho dne na východní obloze objeví bílý oblak. Jak se bude přibližovat, uvidíme, že na něm „sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp" (Zj 14,14). Ježíše budou doprovázet tisíce a tisíce andělů (Mt 25,31) a uvidí ho každé oko (Zj 1,7). Když sestoupí, uslyšíme jeho volání, zazní Boží polnice, hroby těch, kteří zesnuli v Kristu, se otevřou – a oni vstanou jako první (1Te 4,16). Uslyší hlas toho, který je volá (J 5,28).

Co se stane potom? Přečti si 1Te 4,17. To, o čem Pavel píše ve Fp 2,10.11, se nakonec bude ozývat celým vesmírem.

Je to úžasná a velkolepá myšlenka! Jednoho dne uvidíme Ježíše – opravdu, skutečně ho uvidíme. Uslyšíme jeho hlas a poznáme, že on je Pán. Ten, o kom jsme četli, ke kterému jsme se modlili a o němž jsme mluvili s ostatními. Ten, po kterém naše srdce toužila. Skutečně ho uvidíme tváří v tvář, na vlastní oči. Můžeme mít jistotu, že Bůh je věrný a jeho sliby jsou pravdivé (Zj 22,6).

V té chvíli, kdy zazní polnice a každé lidské oko uvidí Ježíše, budeme vědět, že dlouhé čekání stálo za to. Každá vytrvalá modlitba, každý okamžik, kdy jsme dali přednost času s ním, kdy jsme o něm nebo v jeho jménu směle mluvili, i každá zkouška – to všechno vyvrcholí pohledem na jeho tvář (Zj 22,4).

Aplikace

Jak může jistota, že se jednou setkáš s Ježíšem tváří v tvář, ovlivnit tvá dnešní rozhodnutí a priority?

NEVĚSTA

[9]A přistoupil jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a v nich připraveno sedm posledních pohrom, a řekl mi: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu.“ [10]Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, [11]zářící Boží slávou; jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál. (Zj 21,9–11)

Osobní studium

Když byl učedník Jan ve vyhnanství na ostrově Patmos, dostal zjevení o tom, jak to bude vypadat, když se s Bohem sjednotíme na celou věčnost.

Proč Písmo používá právě obraz ženicha a nevěsty k vyjádření vztahu Krista a jeho lidu (Zj 21,9–11)?

Nevěsta je krásná a ve svatební den ji chce každý vidět. Svatba je zlomovým bodem nového společného života nevěsty a ženicha. Totéž platí i pro náš vztah s Bohem po jeho návratu.

Ježíš pro nás připravuje nádherné místo (J 14,1–3). Lidská slova nedokážou popsat jeho nádheru: „Slovy nelze popsat odměnu, která čeká spravedlivé. Pochopí ji jen lidé, kteří ji zakusí. Rozum smrtelného člověka nemůže pochopit slávu Božího ráje.“ (GC 675; VDV 434)

Přestože neumíme úplně pochopit, jaké bude nové nebe a nová země, Bůh ukazuje Janovi toto vidění, abychom se mohli těšit na „svatební hostinu“, která se brzy uskuteční. Apoštol Pavel vyzývá: „Hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem“ (Ko 3,2).

Bůh se na tuto událost pečlivě připravuje a touží, aby nás „svatba“ nezaskočila (viz Mt 22,1–14 a 25,1–13).

Celý vesmír bude svědkem této úžasné události a my na zemi patříme k ústředním postavám tohoto příběhu. V ten velký den se připojíme k „nevěstě“ – tedy vstoupíme do nádherného města, do kterého nás Ježíš vezme při svém druhém příchodu. Je zajímavé, že nejen nový Jeruzalém, ale i samotný Boží lid je v Písmu obrazně nazýván nevěstou (viz Zj 19,7), možná proto, že svatí jsou v novém Jeruzalémě, sestupujícím z nebe od Boha, připraveni jako „nevěsta ozdobená pro svého ženicha“ (Zj 21,2).

Tento krásný popis ukazuje, že mezi Božím lidem a městem existuje úzké spojení. Jako „nevěsta“ jsou totiž označeni město i Boží lid. „Svaté město, nový Jeruzalém, který reprezentuje království a je jeho hlavním městem, je nazýván ‚nevěstou, chotí Beránkovou‘.“ (GC 426; VDV 280)

Aplikace

Přečti si Zj 21,9–27. Proč je pro nás nyní tak těžké představit si popsané skutečnosti? Je vůbec v našich schopnostech pochopit, co všechno nám Bůh zaslibuje?

NÁSLEDUJ BERÁNKA

Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin. (Iz 25,8)

[16]Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, [17]neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí. (Zj 7,16.17)

A setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo. (Zj 21,4)

Osobní studium

Už se tě někdy někdo zeptal, na co se ve věčnosti nejvíc těšíš? Zeptáme-li se dítěte, možná řekne: „na svezení se na tygrovi", „na klouzání po žirafím krku" nebo „létání na různé planety". Pokud bychom se zeptali teenagera, mohl by odpovědět: „Už nebudu muset dělat žádné úkoly do školy" nebo „Budu prozkoumávat nebe s kamarády a nic se mi nestane". A pokud bychom se zeptali skupiny dospělých, možná řeknou: „Budeme na místě, kde už nebude bolest, utrpení a smrt" nebo „Setkám se zase se všemi milými". Všechny tyto odpovědi jsou dobré a pravdivé a v novém nebi a na nové zemi se můžeme těšit na mnoho různých skutečností a událostí. Věčnost hoří v našich srdcích a kdesi uvnitř cítíme, že musí existovat něco víc než to, co zažíváme tady a teď.

Na jaká další požehnání se můžeme těšit ve věčnosti? (Viz znovu úvodní verše Iz 25,8; Zj 7,16.17 a Zj 21,4.)

Největším požehnáním nebe bude, že se konečně setkáme s Ježíšem. Osobně mu budeme moci poděkovat za to, co pro nás udělal na této hříchem poznamenané zemi. Budeme mu chtít projevovat svou úctu a hluboký obdiv za to, že nás svým vlastním utrpením na kříži zachránil před věčnou smrtí. „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení" (Zj 5,12).

Jan Křtitel představil Ježíše jako „Beránka Božího" (J 1,35–37) a učedníci ho následovali. Text Zj 14,4 říká, že my budeme dělat totéž: „Ti následují Beránka, kamkoli jde" (Zj 14,4). Abychom ho však chtěli následovat v nebi, musíme ho nejprve následovat tady na zemi.

Ježíš, Beránek, je zároveň naším Pastýřem. Vede naše cesty tak, jak to nikdo jiný nedokáže. Když zápasíme s problémy a obtížemi, můžeme díky této naději prožívat klid a jistotu. Ježíš nás nikdy nepřestane vést – ani v nebi. Text Zj 7,17 říká: „Neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí." Jako jeho lid budeme následovat Ježíše v nebi a navždy budeme chtít být v jeho přítomnosti. Jednou z určujících charakteristik Božího lidu je, že „budou hledět na jeho tvář a na čele ponesou jeho jméno [Boha a Beránka]" (Zj 22,4). O Bohu budeme tedy přemýšlet po celou věčnost.

Aplikace

Jaký krok můžeš udělat právě dnes, aby ses naučil věrněji následovat Beránka už zde na zemi – a byl tak lépe připraven následovat ho i ve věčnosti?

„POJĎTE!“

[28]Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. [29]Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. [30]Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28–30)

[1]Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojďte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojďte, kupujte a jezte, pojďte a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! [2]Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! [3]Nakloňte ucho a pojďte ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná. (Iz 55,1–3)

Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. (J 6,44)

Osobní studium

Dnes nám opět zaznívá pozvání: „Pojďte!“

Co říkají úvodní texty (Mt 11,28–30; Iz 55,1–3; J 6,44) o Ježíšově pozvání?

Duch svatý nás dnes chce přitáhnout k Ježíši. Ježíš nás zve, abychom k němu přišli a abychom v něm zůstávali dnes, zítra a každý den, dokud znovu nepřijde. Když přijmeme jeho pozvání a přijdeme k němu, když svou mysl otevřeme Bohu a odevzdáme mu své srdce, pocítíme pokoj. Budeme mít totiž jistotu, že on nás ten poslední den přitáhne k sobě, bez ohledu na to, jak nehodní se můžeme cítit. Ježíš řekl: „A kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven“ (J 6,37).

Měli bychom vnímat naléhavost spolupráce se Duchem svatým a zvát i ostatní, aby vstoupili do spásného vztahu s Ježíšem. „A Duch i nevěsta praví: ‚Přijď!‘ A kdokoli to slyší, ať řekne: ‚Přijď!‘ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života“ (Zj 22,17).

Pozvání je zdarma, dostáváme ho jako dar milosti. Když Ježíše přijmeme do svého života a budeme ho milovat celým svým srdcem, myslí, duší a silou (Dt 6,5), náš život se navždy změní – zde i v budoucnosti.

Ježíš nás zve, abychom přišli k němu. Poslední slova Písma však toto zaslíbení upřesňují: „‚Ano, přijdu brzo.‘ Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

Kdy bude ono „brzy“? Když to budeme vnímat z našeho osobního pohledu, stane se to hned, jakmile zavřeme oči ve smrti. Následující událost, kterou si uvědomíme, bude vzkříšení při Kristově návratu. Jak rychle plynou naše životy, tak rychle se pro nás vrátí i Ježíš. Možná naše první myšlenka při zmrtvýchvstání bude: „Tedy, Pane, tvůj příchod byl opravdu brzy!“

„Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance“ (1K 13,12), ale pak ho uvidíme tváří v tvář. Nenechme se odradit čekáním. Mějme touhu po setkání s naším Bohem stále živou, důvěřujme Boží lásce a dobrotě.

Pane Ježíši, prosím, přijď!

Aplikace

Modli se právě teď, aby tvá víra vytrvala a aby ti umožnila úplně se odevzdat tomu, který za tebe zemřel a který se pro tebe brzy vrátí.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Nepřijmeme-li Kristovo poselství tím, že se budeme sytit Božím slovem, nebudeme mít nárok na vstup do Božího města. Kdybychom byli živi pozemským jídlem a hýčkali si lásku k světským věcem, nebyli bychom způsobilí pro nebeská nádvoří; nedokázali bychom ocenit čistý, nebeský vánek, který vane v nebi. Hlasy andělů a hudba jejich harf by nás neuspokojily. Nebeská věda by byla pro naši mysl záhadou. Potřebujeme hladovět a žíznit po Kristově spravedlnosti; potřebujeme být formováni a utvářeni proměňujícím vlivem jeho milosti, abychom mohli být způsobilí pro společnost nebeských andělů. [...]

Pak národy nebudou uznávat jiný zákon než zákon nebeský. Všichni budou šťastnou, sjednocenou rodinou, oblečeni v oděv chvály a díkůvzdání. [...] Nad touto scénou budou společně zpívat ranní hvězdy a synové Boží budou jásat radostí, zatímco Bůh a Kristus spolu prohlásí: ‚Už nebude hřích ani smrt.'

Chceme si zvyknout mluvit o nebi, o krásném nebi. Mluvit o životě, který bude trvat tak dlouho, jak dlouho bude žít Bůh. Pak zapomeneme na své malé zkoušky a potíže. Nechme svou mysl přitahovat k Bohu." (FLB 363–365)

Otázky k rozhovoru

1. *Kterou myšlenku našeho společného studia v tomto čtvrtletí si chcete nejvíce zapamatovat, abyste si udrželi silný vztah s Bohem, dokud neuvidíte Ježíše tváří v tvář?*
2. *Kdo ve vašem životě potřebuje slyšet o naději na nebe? Rozhodněte se, že se s těmito lidmi o tuto naději podělíte co nejdříve. A pamatujte si: Nemůžeme se s lidmi podělit o naději, kterou sami nemáme a neprožíváme.*

Shrnutí

Máme-li oči upřené na cíl, můžeme mít jistotu, že „ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista" (Fp 1,6). Bůh inicioval vztah, který má s námi, a on ho také dokončí. Kéž rosteme v lásce a ve víře, zatímco čekáme na ten den, a zároveň se vždy opíráme pouze o Kristovu spravedlnost, která je nám dána skrze víru.

POUŽITÉ ZKRATKY

Biblické překlady

Standardně je v lekcích Průvodce studiem Bible používán Český ekumenický překlad (ČEP). Pokud je použit jiný překlad, je u odkazu verše uvedena následující zkratka:

BK Bible kralická
B21 Bible, překlad 21. století
ČSP Český studijní překlad

Díla Ellen G. Whiteové

U českých překladů knih Ellen G. Whiteové je uváděno nejnovější vydání z nakladatelství Advent-Orion.

Zkratka	Anglický název	Zkratka	Český překlad
AA	The Acts of the Apostles	PNL	Poslové naděje a lásky
COL	Christ´s Object Lessons	PM	Perly moudrosti
DA	The Desire of Ages	TV	Touha věků
Ed	Education	Vých	Výchova
Ev	Evangelism	Eva	Evangelizace
FW	Faith and Works	VS	Víra a skutky
GC	The Great Controversy	VDV	Velké drama věků
MH	The Ministry of Healing	ŽNP	Život naplněný pokojem
PK	Prophets and Kings	OSU	Od slávy k úpadku
PP	Patriarchs and Prophets	NUD	Na úsvitu dějin
SC	Steps to Christ	CVP	Cesta k vnitřnímu pokoji

Zkratka	Anglický název
CW	Counsels to Writers and Editors
EW	Early Writings
FLB	The Faith I Live By
Ms	Manuscript
SM	Selected Messages
T	Testimonies for the Church

PLÁN TEMATICKÝCH SOBOT, TÝDNŮ A SBÍREK V ROCE 2026

Všem dárcům děkujeme za jejich ochotu podporovat práci církve v naší zemi i v prostoru světa kolem nás.
Církev adventistů sedmého dne financuje většinu svých projektů z vlastních zdrojů prostřednictvím různých sbírek. Každou sobotu proběhnou v našich shromážděních dvě sbírky. Jedna je určena na provoz místního sboru a druhá na podporu různých celosvětových misijních projektů.
Informace pro pokladníky sborů – misijní sbírky jsou odesílány na účet příslušného sdružení. První část variabilního symbolu je ve sloupci VS, druhá část variabilního symbolu je přidělené číslo sboru.

	Téma soboty	Sbírka	VS
Duben			
4. 4.	Den modlitby		
11. 4.	Sbírka pro projekty Hope Channel	Sbírka pro EUD	15
	Rozdávání misijních knih (11.–17. 4.)		
18. 4.	Den služby lidem se speciálními potřebami		
25. 4.			
Květen			
2. 5.	Den jednoty v misii		
9. 5.	Modlitba za Adru Česká republika	Sbírka pro Adru ČR	22
16. 5.	Den zdraví v rámci EUD		
23. 5.	Den modlitby za ohrožené děti		
30. 5.			
Červen			
6. 6.	Den biblických korespon. kurzů a sobotní školy		
13. 6.	Den služby žen		
20. 6.	Den uprchlíků		
27. 6.	Sbírka 13. soboty pro Středovýchodní africkou divizi	Sbírka 13. soboty	13

HopeTV.cz

NABÍDKOVÝ LIST 2.Q 2026

NOVINKY

HREJ SI A UČ SE

Dva sešity, ve kterých je spojena zábava s učením se z Božího slova: kreslení, hledání schovaných zpráv, hledání rozdílů mezi obrázky, šifry, bludiště atd. Přitom se děti budou přirozeně vzdělávat v učení biblického Starého a Nového zákona, a navíc budou motivovány k tomu, aby si samy v Bibli hledaly a četly.

pro děti ve věku 9 – 12 let

21 × 30 cm / brožury / 28 stran

MOŽNOST OBJEDNÁNÍ

- Advent-Orion, spol. s r. o.
  Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec
  tel.: 558 359 100, 603 553 628
  e-mail: expedice@adventorion.cz
  www.adventorion.cz
- Prostřednictvím sborového traktátníka doručení v příští zásilce do vašeho sboru *(neplatí se poštovné ani balné)*.
- Osobní objednání – zásilky jsou expedovány po obdržení objednávky na adresu objednatele *(poštovné a balné 100 Kč, doběrečné 100 Kč)*.

JEDNA KNIHA V RŮZNÝCH JAZYCÍCH

ELLEN GOULD WHITEOVÁ

CESTA K VNITŘNÍMU POKOJI

Knihu Cesta ke Kristu (Cesta k vnitřnímu pokoji) není třeba představovat. České provedení je obohaceno o 13 dojemných příběhů, které přinášejí inspiraci a ukazují na řešení základních otázek lidské existence.

Vedle české verze je k dispozici také brožura v angličtině a také i rodném jazyce našich vietnamských přátel.

česky: 15 × 21 cm / 120 stran / brožura
anglicky: 13 × 17,5 cm / 128 stran / brožura
vietnamsky: 13 × 17,5 cm / 128 stran / brožura

HopeTV®

NADĚJE ŽIJE

Mark a Ernestine Finleyovi

Záznamy 9 přednášek
pro klidnější mysl
a zdravější tělo

Sledujte
v YouTube kanálu HopeTV

www.nadejezije.cz

VÍRA, KTERÁ ŽIJE PO CELÉM SVĚTĚ

Sledujte příběhy z celého světa
na **www.adventistmission.cz**
nebo
www.hopetv.cz

MISSION Spotlight from Adventist Mission

Mission Spotlight přináší misijní videa, která představují projekty podporované z darů 13. soboty a seznamují vás s inspirativními misionáři a pracovníky církve z celého světa. Přijďte se podívat, jak vypadá misie v každém koutě země!

ADVENTISTICKÝ TEOLOGICKÝ INSTITUT

Zveme ke studiu a nabízíme dvě studijní zaměření

1 Adventistická teologie (BTh.)

- Studium určené zájemcům o kazatelskou a kaplanskou práci.
- Studium je zakončeno ziskem titulu Bachelor of Theology (BTh.) akreditovaného Adventist Accrediting Association.
- Délka studia: 4 roky.
- Součástí studia je výuka biblických jazyků.
- Každý rok týdenní letní intenzivní kurz.
- Výuka probíhá jednou měsíčně, formou prodlouženého víkendu (od pátku ráno do neděle) a online.

2 Úvod do adventistické teologie a praktické služby

- Studium určené zájemcům o praktickou službu a biblickou práci.
- Studium je zakončeno získáním certifikátu Adventistického teologického institutu.
- Délka studia: 2 roky.
- Studium neobsahuje výuku biblických jazyků.
- Jeden týdenní letní intenzivní kurz za celé studium.
- Výuka probíhá jednou měsíčně, formou prodlouženého víkendu (od pátku večer do neděle) a online.

Přihlášky a více informací: **ati.casd.cz**

OBJEVTE INSPIRACI A NADĚJI

ve svých sluchátkách

www.aknihy.cz